

Sandra Braun

Ne tuguj
za mnom

Bosnaunited

AUTORKA NAJBOLJE PRODAVANIH ROMANA
SA LISTE BESTSELERA *NJUJORK TAJMSA*

1.

Bila je to verovatno najslađa guza koju je ikada video.

Kroz mrežu za komarce pružala mu se prilika da neometano posmatra čvrstu, zaokrugljenu, ali vitku žensku pozadinu. Šorts od odsečenih farmerki bio je čvrsto pripijen uz telo. Neobrađena ivica materijala izbledelog od pranja i sva u resama, prijanjala je uz vitke, lepo izvajane butine.

Oslanjajući se na jednu ruku i kolena, zavirivala je u kutiju sa osiguračima za struju koja se nalazila blizu poda i oprezno nešto čačkala unutra. Spustila se još malo da bi lakše proučila raspored osigurača, a muškarac se osmehnuo onim lenjim zavodničkim osmehom mačke koja je uhvatila miša u klopku. Bio je to osmeh zadovoljnog voajera. Pomalo se stideo svog ponašanja. Ali nedovoljno da bi prestao da gleda.

Brvnara je bila u mraku. Baterijska lampa pružala je oskudno osvetljenje. Jedina snažna svetlost dolazila je od periodičnog plavobelog odbleska munja na olujnom nebu.

Dva mala dečaka posmatrala su njene bezuspešne napore i pokazivala znake nestrpljenja.

- Gladan sam. Rekla si da ćemo jesti čim stignemo.

- Da li ti uopšte znaš da uključiš osigurače, mama? Kladim se da ne znaš.

Muškarac je sa svog položaja na ulaznim vratima video kako mlada žena spušta glavu među ramena u znak potpune predaje. Ali samo na trenutak. Odlučno je podigla glavu i duboko uzdahnula. - To je samo kutija sa osiguračima, Dejvide. Kada pronađem centralni prekidač, ponovo ćemo imati struju. Sigurno je oluja proizvela kratak spoj. I, Adame, ješćemo čim upalimo svetla i raspakujemo stvari iz automobila.

- Rekla si da će nam biti super u brvnari. A meni je baš bez veze - gundao je Dejvid. - Trebalo je da kampujemo.

- Aha, da kampujemo - potvrdio je i njegov mladi brat.

- Ako misliš da nisam u stanju da uključim centralni prekidač za struju, otkud ti ideja da bih bila u stanju da sama podignem šator?

Nestrpljenje u njenom glasu bilo je očigledno i muškarac koji ih je posmatrao je sasvim razumeo kako se oseća. Ali dečaci su izgledali potpuno očajno, tako da ni njih nije mogao da krivi zbog pritužbi kojima su je zasipali. Bili su ipak samo deca i očigledno su proveli nekoliko sati u kolima. Njihov dolazak na jezero bio je potpuno neočekivan, najblaže rečeno.

Primetio je farove njihovog automobila dok su se približavali brvnari. Nekoliko minuta kasnije, odlučio je da izađe na jednu od najsnažnijih oluja koju je ikada doživeo i pređe tih trista metara koji su razdvajali njihovu brvnaru od njegove. Trista metara kroz gustu šumu koja je vlasnicima i korisnicima obezbeđivala potpunu privatnost. Izlazak na taj strašan pljusak bio je prilično nepromišljen, ali iskreno se zabrinuo za svoje susede. On je ostao bez struje desetak minuta pre nego što su se žena i dečaci pojavili i nije bilo načina da predvidi kada će se struja ponovo uključiti.

Sada, dok je slušao kuknjavu dečaka i posmatrao ženu na ivici nervnog sloma, bilo mu je drago što se izložio nevremenu. Bila joj je potrebna pomoć i bila je sama. To jest, nije bilo ni oca ni muža nigde na vidiku.

- Trebalo je da svratimo u Mekdonalds. Dejvid je želeo hamburger, zar ne, Dejvide?

- Znao sam da će ovo biti užasno putovanje. Lepo je trebalo da uzmemo šator, a ne da dolazimo u ovu šugavu brvnaru.

Mlada žena se uspravila, i dalje u čučućem položaju, oslonjena na pete i sa rukama na butinama. - E, pa kad si već takav izviđač, zašto ne izađeš na kišu i ne uloviš ili ne upecaš nešto za večeru? - Dečaci su ćutali. - Dosta mi je vas dvojice. Da li me čujete? Bilo je lepo što su nam prijatelji ponudili da odsednemo u brvnari, a pošto ne znamo ništa o šatorima, niti posedujemo šator, smatrala sam da je ovo dobro rešenje. A sada me pustite da pokušam da ponovo uključim struju. I prestanite da se žalite! - Propratila je svoje stroge reči upozoravaj ućim izrazom lica, a zatim ponovo podigla guzu u vazduh zaronivši u kutiju sa osiguraćima, bezuspešno pokušavajući da nešto preduzme.

Braća su se sumorno pogledala i odmahnula glavom. Bili su uvereni da je putovanje potpuno propalo. - Da li misliš da ume da popravi 'truju? - glasnim šapatom je mladi dečak upitao starijeg.

- Ne. A ti?

- Ni ja.

Bilo je vreme da im se prikaže. Nikada nije bio od onih muškaraca koji vole da kriomice posmatraju žene, i već je bio ozbiljno posramljen zato što je sebi dozvolio da ovako dugo ostane neprimećen. Ali bilo mu je zabavno. I nisu bili ni u kakvoj ozbiljnoj opasnosti. Bile su mu slatke njihove muke. Smešio se slušajući razgovor dečaka i posmatrajući roditeljsku razdražljivost njihove majke. Možda je ovo zapravo bio odgovor na sve njegove nedoumice. Posmatrajući ih, bar na kratko je skrenuo misli sa svojih problema. I ma koliko to bilo sebično, takođe je bilo potpuno ljudski.

Isto tako je bilo ljudski i to što je osećao kako ga koplje telesne želje probada svaki put kada bi pogledao te divne, duge noge i neverovatno ljupko dupence. Ni to nije bilo u redu.

Bilo je bogohulno žudeti za nećijom ženom i majkom dvoje dece. Ali, zar se muškarcu može suditi samo zbog nećistih misli?

- Mama, moram u WC - oglasio se Adam.

- Da piškiš ili da kakiš?

- Da piškim. I to odmah.

- E, pa, pošto još nismo videli gde je kupatilo, idi napolje.

- Ali pada kiša.

- Znam da pada kiša, Adame - odgovorila je sa još manje strpljenja nego minut ranije - stani na trem ispod krova i ciljaj napolje.

- Dobro - promrmljao je i okrenuo se ka vratima. - Hej, mama!

- Mmm? - pomerala je jedan prekidač gore-dole.

- Ovde je neki čovek.

Mlada žena se naglo okrenula, zanela unazad, pala na leđa i uznemireno promucala: - Čovek?

Trudeći se da je ne uplaši, brzo je upalio svoju jaku baterijsku lampu i u parališući snop jarke svetlosti zarobio očaravajuće grudi stisnute u teksas košulju vezanu u struku, raščupanu plavu kosu koja je izvirivala iz nemarno uvezanog repa i dva krupna plava oka.

Ališa Rasel je progutala knedlu i zadržala dah dok joj je srce divlje udaralo u grudima. Iza zaslepljujuće svetlosti lampe videla je samo visoku siluetu u okviru ulaznih vrata. Zar ih nije zaključala? Da li bi ga to zaustavilo?

Izgledao je ogromno i zastrašujuće naspram olujnog neba. I upravo je ulazio u sobu!

Otvorio je vrata sa zaštitnom mrežom protiv komaraca. Otrgla su mu se iz ruke na olujnom vetru i snažno udarila o spoljni zid brvnare. Ona i dečaci su poskočili od straha. Požurio je preko sobe do mesta gde je ležala i klekao na kolena pored nje. Ona je i dalje bila zaslepljena jarkim sjajem baterijske lampe. Videla je samo ogromnu priliku kako se nagine nad nju. Otvorila je usta da pozove u pomoć i kaže dečacima da beže.

- Jeste li dobro? - Isključio je baterijsku lampu i na trenutak su se našli u potpunoj tami. - Nisam imao nameru da vas uplašim. Dozvolite mi da vam pomognem da ustanete.

Ališa je uzmakla i on je povukao ponuđenu ruku.

- Do... dobro sam - promucala je. - Isprepadali ste me, to je sve. - Ustala je bez njegove pomoći. Prvo je pogledala u svoje sinove koji su radoznalo buljili u neznanca. - Dejvide, idi i pomozí Adamu da... da... uh, da uradi šta već treba na tremu. - Ako će je već silovati ili ubiti, nije želela da to njeni sinovi posmatraju. Gospode, gde li je telefon? Zašto još uvek nema struje? Srce joj je bolno udaralo o grudni koš i bubnjalo joj je u ušima.

- Zdravo - zacvrkutao je Dejvid. Ališa je proklela sebe što je tako lepo vaspitala decu. - Ja sam Dejvid. Ovo je Adam. Ja sam stariji.

- Zdravo - odgovorio je muškarac. Ališi se učinilo da se nasmešio, ali bilo je toliko mračno da nije mogla biti sigurna. Njena baterijska lampa više nije radila, a on svoju nije ponovo upalio. - Moje ime je Pirs.

- Dejvide... - započela je Ališa, ali ju je njen stariji sin prekinuo.

- Došli smo na nedelju dana, ali mama ne zna da upali svetio. Ne idu joj baš te stvari od ruke.

Neznanac ju je pogledao, a potom ponovo pažnju usmerio na dečake. - Nema mnogo mama kojima to ide od ruke. Ali, u stvari, nije ni mogla da upali svetio. Nestalo je struje zbog oluje.

- Deeej...vide - zaškrgutala je Ališa.

- Zašto ne izvedeš brata napolje - predložio je stranac - a ja ću videti da li mogu da pomognem tvojoj mami.

- Važi. Idemo, Adame.

Vrata sa mrežom za komarce su se zalupila za njima i muškarac se okrenuo ka Ališi. - Nije vam baš najbolje počelo ovo putovanje. Izviđači su vam prilično nezadovoljni.

Ukoliko je bio ubica ili silovatelj, bar je bio lepo vaspitan. Ali, pričalo se i da je bostonski davitelj imao lepe manire. Kao i Džek Trbosek. - Sigurna sam da će im se raspoloženje popraviti kada ponovo dođe struja i kada nešto pojedu. - Odlično, to je baš lepo rekla. Bez straha, odmereno, hladnokrvno, mirno, kompetentno.

- Gde su vam uljane lampe? Pomoći ću vam da ih upalite.

Toliko o njenom miru, hladnokrvnosti i kompetenciji. - Uljane lampe? - Primenjujući univerzalni ženski pokret kojim se prikriva osećaj nesigurnosti i nesposobnosti, pokušala je da sredi frizuru. Zatim je povukla nadole isfronclanu ivicu svog kratkog šorts. - Ne znam. Brvnaru su nam prijatelji ustupili, i još nisam stigla da pogledam gde se šta nalazi.

- Sveće?

Odrično je odmahнула glavom.

- Niste poneli nikakvu opremu za bilo kakvu neplaniranu situaciju?

- Nisam - odsečno je odgovorila, besna zbog prizvuka neverice u njegovom glasu. Osećala se potpuno tupavom. Jedva se usudila da se sa sinovima uputi u avanturu u prirodi. Kako je mogla sve ovo da predvidi? - Sve će biti u redu kada ponovo dođe struja.

- Zašto ne dođete u moju brvnaru i tamo sačekate da prođe oluja? Morali bismo da prođemo kroz šumu, ali nije preterano daleko.

- Ne, ne - požurila je da odgovori. Sada se osećala još gluplje. Bes koji je u njoj navirao učinio je da nakratko zaboravi na potencijalnu opasnost koju je predstavljao. Ali panika je ponovo počela da je hvata kada je ponudio da pređu u njegovu brvnaru.

- To jedino ima smisla. Nešto ću spremi dečacima za večeru na štednjaku na plin.

- Ne, zaista... gospodine... hm...

- Pirs.

- Hvala vam, gospodine Pirse, ali...

- Ne, zovem se Pirs. Pirs Reynolds.

- Gospodine Rejnoldse, snaći ćemo se. Ne želim da napuštam brvnaru.

- Zašto?

Čula je kako se dečaci igraju na tremu hvatajući kišu u otvorene dlanove. - Moj... moj muž treba da nam se pridruži u toku večeri. Trebalo bi da budemo ovde kada stigne kako ne bi brinuo.

- Oh. - Neodlučno je protrljao potiljak. - Ne dopada mi se da vas ostavim ovde same pod ovim okolnostima. Zašto mu ne ostavite poruku i obavestite ga gde ste?

- Hej, mama, umiremo od gladi - javio se Dejvid. Obojici im je dosadila igra sa kišom i vratili su se u sobu. - Kada ćemo da jedemo?

- Umiremo od gladi - ponovio je Adam.

- Zaista mislim da bi bilo najbolje da dođete u moju brvnaru.

- Ja...

Pre nego što je stigla da se pobuni, muškarac se okrenuo dečacima. - Da li volite čili pasulj? Ako krenete sa mnom u moju brvnaru, spremiću vam čili za tili čas.

- Daaa, to odlično zvuči - odgovorio je uzbuđeno Dejvid.
- Super - rekao je Adam.
- Ali, moraćete da pešačite kroz šumu do tamo - upozorio ih je. - Nema puta, tako da ne možemo ići vašim kolima.
- Nama ne smeta, je l' da, Adame? - Već su jurili ka ulaznim vratima.
- Dečaci! - povikala je Ališa za njima potpuno užasnuta, ali oni su već bili napolju.
- Hajdemo, gospodo...
- Rasel.
- Gospodo Rasol. Ne mogu vas ostaviti ovde same. Kunem vam se da ne treba da me se plašite.

U tom trenutku je još jedna munja rascepala nebo na dve polovine. Ališa je pomislila da su šanse da uskoro dođe struja ravne nuli. Bila je potpuno blesava što se nije pripremila za vanredne situacije, ali sada je bilo prekasno da o tome razmišlja. Barem će dečaci dobiti večeru. A kada kiša prestane, vратиće se u svoju brvnaru i sačekati jutro.

Rezignirano je uzdahnula, pomolila se da je istina to što je rekao da ne moraju da ga se plaše i rekla: - U redu. - Sa sobom je ponela samo svoju tašnu. Bilo bi besmisleno da po tom pljuskusu pokušavaju da iznesu stvari iz automobila.

Na tremu je Pirs Reynolds uzeo Adama u naručje i rekao Dejvidu da uhvati mamu za ruku. - Važi, idemo. Čvrsto se držite, gospodo Rasel. - Jedan dugi trenutak Ališa je zurila u snažnu vitku ruku koju joj je pružio. Zatim ju je prihvatila i blago stegla.

Kiša ih je nemilosrdno šibala. Vetar im je čupao kosu i trgao odeću. Svaki put kada bi munja obasjala nebo, Adam bi sakrio lice u vrat gospodina Reynoldsa. Dejvid se trudio da bude hrabar, ali je grčevito stezao Ališinu ruku sve dok kroz drveće nisu ugledali drugu brvnaru.

- Još samo malo, narode - ohrabrio ih je gospodin Reynolds nadjačavajući huk oluje.

Ušli su u zaštitničko okrilje pokrivenog trema u trenutku kada je strašna grmljavina zatresla prozorska okna. - Hajde da ostavimo cipele ovde - predložio je Pirs, spuštajući Adama. Uveo ih je bosonoge u svoju brvnaru, prijatno osvetljenu sa dve kerozinske lampe i zagrejanu vatrom koja je pucketala u kaminu.

- Ja sam se smrzao. A vi? - Prešao je preko sobe i kleknuo ispred kamina kako bi još malo rasplamsao žar. Bacio je pogled preko ramena i video kako njegovo troje gostiju neodlučno cupka pored praga ulaznih vrata. Sve troje su drhtali. - Dejvide, molim te, dodaj mi jednu cepanicu odatle. - Dečak je uzeo cepanicu iz sanduka blizu vrata i brzo prišao čoveku koji se polako pretvarao u njegovog heroja. - Hvala ti. - Pirs mu je šaljivo prošao rukom kroz vlažnu kosu. - U kupatilu imaš peškire za sebe, brata i mamu.

- Da, gospodine - odgovorio je Dejvid i potrčao prema jedinim vratima u sobi koja su mogla voditi u kupatilo. Brvnara se sastojala od svega jedne prostorije sa višestrukim namenom: ujedno je bila trpezarija, dnevna soba, spavaća soba i kuhinja. Udobne fotelje i sofa nalazili su se ispred kamina. Krevet za dve osobe se nalazio u niši ispod veoma niskog plafona, koji je zapravo predstavljao donji deo stepenica koje su vodile na galeriju,

gde se nalazio još jedan prostor za spavanje. Sve je bilo previše udobno, gotovo da se ne bi moglo nazvati rustičnim, i besprekorno čisto.

Dejvid se vratio iz kupatila donoseći nekoliko čistih, uredno presavijenih peškira. Prvo je jedan pružio Pirsu, a tek zatim prišao mami i bratu. Ališa se osećala kao da sanja. Šta ona radi tu, u planinskoj kućici ovog neznanca, sama sa njim u potpunoj divljini? I sve bi možda i bilo prihvatljivo da je on star i oronuo, ili neljubazan, ili beznadežno glup ili ružan. Ali njihov spasilac bio je privlačan, šarmantan i muževan, što je primetila tek kada su ušli u njegovu brvnaru i kada ga je videla na svetlu.

Kosa mu je bila pepeljastosmeđa, prošarana srebrnim nitima. Bila je pažljivo ošišana da odaje utisak nemarnog stila i malo duža no što je tih dana bilo moderno. Kada se okrenuo, Ališa je videla zelene oči, blistave kao smaragdi, u senci muževnih obrva. Dok je dodavao cepanicu na vatru i raspaljivao žar, lepo razvijeni mišići su se napinjali ispod vlažne pamučne majice, mada nije bio preterano mišićav.

Osetila je neobičnu nervozu. Ne zato što je mislila da će ih povrediti. Niko ko je bio spreman da malog dečaka na rukama nosi kroz oluju, tešeći ga i uveravajući ga da nema čega da se plaši, ne može biti ubica. A da li je silovatelj... Pa, bilo je jasno da svakako nije morao da fizički *primorava* bilo koju ženu.

- Baš mi je drago što sam još pre nego što je oluja počela rešio da zapalim vatru. Tada je bilo samo sveže, a sada...

Pirs je zastao na pola rečenice. Jer, Ališino iznenađenje njegovim privlačnim izgledom nije moglo da se poredi sa eksplozijom koju je on osetio u grudima i u preponama kada je ustao i okrenuo se da je pogleda. Vlažna svilenkasta kosa uokviravala joj je obraze, vrat i ramena. Košulja joj je bila potpuno mokra i slepljena preko bujnih grudi na kojima su se jasno ocrtavale bradavice zbog hladnoće koju je osećala. Jedva je odvojio pogled od njih. Bosa stopala su činila da joj noge izgledaju još duže i vitkije. Žudeo je da kožu naježenu od zime zagreje svojim toplim milovanjima.

Na silu je skrenuo pogled sa nje, proklinjući sebe zbog ovog iznenadnog naleta požude. Nije osetio takvu želju za bilo kojom ženom od... *Nikada* nije osetio takvu želju za bilo kojom ženom. To ga je zaprepastilo. Ona je bila majka i nečija supruga i nije činila ništa kako bi ga zavela. Zapravo, izgledala je nervozno i na oprezu, i nije ni mogao da je krivi ako je njegov izraz lica otkrivao makar i delić onoga što se događalo među njegovim butinama.

- Trebalo bi da se oslobodimo ove mokre odeće. Zašto ne odvedete dečake u kupatilo, a ja ću da potražim nešto u šta bi mogli da se presvuku.

- U redu. - Ališa je ugurala sinove u bezbednost kupatila nadajući se da će tamo uspeti da svoje grudi vrati u stanje mirovanja. Primetio je njene napupele bradavice. Znala je da jeste.

Nekoliko minuta kasnije pokucao je na vrata, iako su i dalje bila otvorena kako bi imali malo svetlosti. Adam i Dejvid su bili u donjem vešu i Ališa ih je sušila peškirom. - Čili je na

štednjaku i pronašao sam ove stvari u fijoci. - Pružio im je dve majice sa logotipom univerziteta UCLA¹.

- Super - rekao je Dejvid, uzimajući jednu majicu i navlačeći je preko glave. Pala mu je preko kolena.

- Dejvide, zahvali se gospodinu Reynoldsu što ti je pozajmio majicu. - Polako se uspravila i dalje bolno svesna svoje mokre košulje i minijaturnog šortsa. Kada su toga poslepodneva polazili iz Los Andelesa po neuobičajeno toplom vremenu za to doba godine, učinilo joj se da je takva odeća potpuno prikladna za vožnju u planine sa Dejvidom i Adamom.

- Hvala vam, gospodine Reynolds - rekao je Dejvid dok je pomagao Adamu da obuče majicu. Njemu je majica dosegala do gležnjeva na nogama.

- Nema na čemu, ali majice nisu moje. Ova brvnara pripada mojoj kompaniji. Puno njih je koristi i svi ostave ponešto za sobom. Siguran sam da možete da ih zadržite.

- Stvarno? - Dečaci su izleteli iz kupatila kao dva dobra duha Kaspera. Sada su bili zadovoljni, suvi i spremni sa večeru.

- Moraću još malo da tražim kako bih i za vas pronašao nešto prikladno. - Pirs je nekako uspeo da pogled zadrži na njenom licu, što uostalom i nije bilo naročito neprijatno. Kosa je počela da joj se suši, i ljupko joj se uvijala na krajevima uokviravajući joj lice. I, gospode, usta su joj bila kao stvorena za ljubljenje. Uzdisao je u sebi od čežnje.

Ališa se premeštala sa jedne bose noge na drugu. - Osušiću se za minut. Nema potrebe da se trudite. - Uprkos odluci da to ne čini, pogled mu je pobegao nadole. - Možda bi trebalo da ih nahranimo - brzo je rekla, i prošla pored njega. Dečaci su već sedeli za stolom postavljenim za četiri osobe. Na sredini stola nalazila se korpa sa krekerima, pladanj sa narezanim kačkavaljem i jabuke. Šerpa sa čilijem se pušila na minijaturnom štednjaku na gas.

Prinela je činije stolu pošto ih je Pirs napunio čilijem. Zatim joj je pridržao stolicu pre nego što je i sam seo. Stomak joj je izdajnički zakrčao i on se nasmejao. - Izgleda da nisu samo dečaci gladni.

Prijatno se nasmešila. - Nisam stigla ništa da jedem danas.

- Uvek to kaže - upleo se Dejvid. - Ne doručkuje i ne ruča jer se plaši da se ne ugoji.

- Aha - potvrdio je Adam pošto je napunio usta krekerima - i vežba svako jutro sa jednom devojkom na televiziji. Leži na podu i isteže se i stenje i pravi ovakve grimase. - Toliko je dobro imitirao majku da je Pirs prasnuo u smeh, a Ališa poželela da pridavi mlađeg sina.

- Završite večeru kako bismo mogli da se vratimo u našu brvnaru - naredila je majčinski.

- Zašto ne možemo da ostanemo ovde? - zakukao je Dejvid.

---

¹ UCLA: University of California at Los Angeles, jedan od najpoznatijih kalifornijskih državnih univerziteta, (prim. prev.)

Pogledala ga je onim nepogrešivo razumljivim pretećim pogledom koji je govorio „smoždiču te”. - Ne, Dejvide. Ne možemo da uznemiravamo gospodina Rejnoldsu.

- Vama ne smetamo, je li tako? - upitao je ga je Adam naivno.

Pirs je pogledao Ališu preko stola. - Ne, ne smetate mi. Zapravo, razmišljao sam da otrčim do vaše brvnare i ostavim poruku vašem mužu. Mogao bi da nam se pridruži kada stigne.

- Mužu? - Dejvidovo dečaćko lice odavalo je potpunu zabezeknutost.

Ališino srce je stalo i na trenutak je zatvorila oči. Slagala je Pirsu misleći kako će tako zaštititi sebe i svoje sinove. Dečaci je nisu čuli. Nije pomišljala da će ta bela laž da joj se objije o glavu.

- Vaša mama mi je rekla da će vam se tata pridružiti kasnije večeras.

- Mi nemamo tatu - obavestio ga je Dejvid. - Umro je.

Adam je progutao hranu. - Kao i naša zlatna ribica. Ali tatu smo sahranili na groblju, a ribicu u dvorištu.

Ališa je osetila prodoran pogled onih zelenih očiju i pre no što je podigla pogled da se suoči sa njim. Izdržala je njegov pogled sa onoliko prkosa koliko je mogla da prizove.

- Davno je umro - nastavio je Dejvid razgovor. - Ja ga se sećam, ali Adam ne.

- Sećam ga se i ja! - pobunio se Adam. -Imao je crnu kosu i braon oči kao i nas dvojica.

- To si video na fotografijama i sada misliš da ga se sećaš.

- Sećam ga se. Mamice, molim te, nateraj Dejvida da prestane da mi govori da se ne sećam.

Tokom ove rasprave, zelene oči su je učinile zarobljenicom. - Siguran sam da se sećaš svoga tate, Adame - tiho je rekao Pirs.

- Bio je krupan kao vi, samo, možda ste vi malo krupniji - nastavio je Dejvid. - Mislili smo da će nam Karter biti novi tata, ali se on oženio Sloun umesto mamom.

Ališini upozoravajući i preteći pogledi nisu uspeali da zaustave njene ljupke dečake. - Dejvide, sigurna sam da gospodin Rejnolds...

- Plakao sam kada nam je Karter rekao da nam on neće biti tata - dodao je Adam. - Ali mama je rekla da je to u redu pošto je Sloun naša prijateljica i da ćemo i dalje često viđati Kartera, jer iako se nije njom oženio, i dalje nam je prijatelj. Mogu li dobiti još malo čilija, molim vas?

- I dalje idemo u Karterovu kuću da se igramo. Super je. Adam je prase. On uvek traži dodatak.

- Nisam. - Jesi.

Ališa je uspela da se oslobodi Pirsovog pogleda pošto je ustao da dopuni Adamovu činiju. Verovatno misli da je potpuni idiot jer je izmislila da ima muža.

- Da li ti imaš tatu? - upitao je Dejvid Pirsu dok se vraćao na svoje mesto.

- Nemam. Davno je umro. Ali i dalje imam mamu.

- Kao i nas dvojica.

Pirs se nasmešio. - Izgleda da je tako.

- Da li imaš ženu?

- Adame! - Ališa ga je prekorila, spremna da jednim pokretom zadavi svoje brbljive mladunče. - Sada je stvarno dosta. Obojica prestanite sa pričom i završite večeru.

- Ne, nemam ženu. - Pirsove oči su se smešile dok je brisao usta platnenim ubrusom.

Završili su večeru u blaženoj tišini, bar po Ališinom mišljenju. Konačno je Pirs progovorio. - Ako ste završili, mislim da je vreme da vas dvojica krenete na spavanje. - Ustao je i počeo da raščišćava sto.

Ališu je uhvatila panika. - Dejvide, Adame, idite u kupatilo i operite ruke.

- Da li zaista želiš da operemo ruke, ili nas šalješ u kupatilo samo da biste vas dvoje mogli da razgovarate o nečemu što mi ne bi trebalo da čujemo?

- Odlazite! - odbrusila im je, prstom ih upućujući ka vratima.

- Dobro - promrmľjao je njen dragi sin, uzimajući mlađeg brata za ruku.

Kada je začula šuštanje vode u kupatilu, Ališa se okrenula ka svom domaćinu. Morala je da zabaci glavu kako bi ga gledala direktno u lice. Sve do tog trenutka nije primetila koliko je visok. Ili je samo stajao preblizu? - Vraćam se u svoju brvnaru sa dečacima. Tamo ćemo prespavati i bila bih vam zahvalna ako biste prestali da ih ubedujete da ostanemo i tako od mene pravili vešticu.

- To je potpuno besmisleno, gospođo... Ma, do đavola. Kako se zoveš?

- Gospođa Rasel - odgovorila je zlovoljno. Prostrelila ga je pogledom i popustila. - Ališa.

Usne su mu se na trenutak izvile u osmeh, a zatim stisle u odlučnu liniju. - Kiša još uvek jako pada. Zar stvarno misliš da je pametno da sada vučeš svoje male dečake kroz šumu u vlažnu, mračnu brvnaru kada mogu da ostanu i spavaju ovde?

- Ali ja ne želim da spavam ovde.

- Zašto?

- Zašto? Zato što me je mama naučila da imam malo soli u glavi i ne provodim noć sa čudnim, nepoznatim muškarcem!

- Ja nisam čudan. - Ponovo, taj brzi osmeh, zatim stisnute usne. - Zašto si me slagala u vezi sa tvojim mužem? Kako bi se zaštitila od mene?

Zabacila je kosu i prkosno podigla bradu. -Da. Nadala sam se da ćeš nas ostaviti na miru ako ti kažem da će nam se uskoro pridružiti jedan muškarac.

Da li joj se učinilo ili joj se još malo približio i za nijansu tiše progovorio? - Da li te uznemiravam?

Naravno da me uznemiravaš. To bi morala da kaže da je bila pod zakletvom. Srećom, to nije bio slučaj. - Samo mislim da bi bilo najbolje da se vratimo u našu brvnaru.

- Ne slažem se. Bili biste sami i bez struje. Napolju je hladno i dečaci nisu adekvatno obučeni, da ne govorim o tvojoj garderobi.

Kako bi naglasio značenje svojih reči, pogledom je prešao preko njenih golih nogu. Ali nešto se desilo dok mu je pogled putovao natrag ka njenom licu. Oči su mu smekšale.

Opasno smekšale. Toliko opasno da su, kada su se ponovo susrele sa Ališinima, oboje ostali nemi pred snagom tog bestelesnog sudara. Sekunde su otkucavale, minuti prolazili, a oni su i dalje zurili jedno u drugo, bez moći da se pomere ili da skrenu pogled jedno sa drugog.

Šta se to događa sa mnom?, pitala se Ališa. Uzela je nedelju dana odmora kako bi na miru razmislila o jednoj teškoj odluci koju je trebalo da donese, odluci zbog koje je bila pod pritiskom. Vreme joj je isticalo; tražili su njen odgovor. Nije joj bila potrebna ovakva romantična smetnja. Ni u jednom trenutku, a posebno ne sada kada je uspela da uspostavi kakvu-takvu ravnotežu u svom životu.

Slične misli su i Pirsu prolazile kroz glavu. Samo nedelju dana ranije, čitava ova situacija bi ga silno zabavljala. Dozvolio bi svom uzbuđenju da ispliva na površinu, ne bi se trudio da ga suzbije. Pomislio je kako bi samo nedelju dana ranije primenio svaku taktiku zavođenja kako bi ovu ženu odveo u svoju postelju. Ali prekjuče se njegov svet okrenuo naglavce i više nije bio siguran kako treba da se ponaša. Taj problem je bio samo njegov. Svakako ga nije mogao ni sa kim podeliti. A ono što mu je padalo na pamet da deli sa ovom ženom svaki put kada bi je pogledao bilo je sasvim drugačije i veoma intimno.

- Gde ću ja spavati? - Adamovo pitanje bilo je praćeno glasnim zevanjem.

Ališa i Pirs su instinktivno odskočili i razdvojili se.

Bila je potpuno bespomoćna. Ako bi odbila da ostane, to bi Pirsu Reynoldsu dalo za pravo da misli kako je *zaista* uznemirava. Ukoliko bi sasvim logično razmišljala, zaista bi bilo najpametnije i najbezbednije da do jutra ostanu u njegovoj brvnari. Bilo bi potpuno sumanuto da usred noći po strašnoj oluji prolazi kroz šumu sa dvoje male, od umora kenjkave dece.

Ovo je samo privremena prepreka, tešila se. Bila joj je potrebna trideset i jedna godina da nauči da se brine sama o sebi. Zaklela se da nikada više neće zavisiti ni od koga. I ovo je samo za jednu noć.

Pirs Reynolds je ispitivački izvio sedim vlasima prošarane obrve i ona je odgovorila bez glasa, spuštajući glavu. Prihvatio je njenu odluku sa puno takta i bez i traga samozadovoljstva. - Mislim da jedan od vas dvojice treba da spava ovde dole sa mnom, a drugi gore sa mamom. Gore se nalazi još jedan krevet za dvoje.

- Obojica mogu spavati na galeriji. Ne bih želela da se gurate. - *On bi se gurao u svakom krevetu.*

- Nema problema. - *Baš bih voleo da se s tobom guram u krevetu.*

- Onda neka Adam spava sa tobom pošto je manji.

Dejvid je naborao čelo ljubomorno posmatrajući brata. Zatim je ustrčao uz stepenice. - Super, ja spavam na galeriji.

Uskoro su obojica čvrsto spavali i brvnara je postala neobično tiha. Čulo se samo dobovanje kiše i udaljena kanonada grmljavine. Oluja je konačno jenjavala. Ališa je počela da raščićava sto i pere sudove. Pirs ih je brisao i smeštao u mali kredenac. Radili su u tišini.

- Hvala ti - rekao je.

- To je najmanje što sam mogla da učinim.

- Možda bi trebalo da probam da pronađem neku suvu odeću za tebe. Priznala ti to ili ne, neudobno je u vlažnoj garderobi. Bar meni jeste.

Nije joj bilo prijatno što je to pomenuo. Vlažna majica mu je bila pripijena uz snažno razvijene mišiće ruku i grudi. Tesne farmerke grlile su njegove kukove i butine kao druga koža. Bosa stopala nagoveštavala su stepen prisnosti o kome nije želela ni da razmišlja.

Ali je ipak razmišljala.

Kleknuo je ispred komode od kedra i počeo da pretura po fiokama. Pretražio je dve, ništa nije našao, i zatvorio ih je pre nego što je otvorio treću. Kopao je po davno zaboravljenim stvarima koje su drugi ostavili za sobom. Izvukao je jednu skijašku kapu, jednu rukavicu, jedne povelike karirane bokserice i tri rasparene čarape različitih boja.

- Aha, evo nečega. - Izvukao je jedan odevni predmet iz fioke i znalački ga odmeravao. - Neko se ovde dobro zabavljao.

Ališi je zastao dah kada je podigao providnu spavaćicu. Vatra iz kamina sijala je kroz prozirnu tkaninu. Nežne satenske trake služile su kao bretele. Čipka na grudima bila je tanana i lagana kao paukova mreža. Na ljudskom telu, ta spavaćica bi bila samo dimna zavesa, senka odevnog predmeta.

Polako se podigao i krenuo ka njoj, parališući je pogledom. Spustio je bretele spavaćice na njena ramena, prevukao grudni deo preko njenih dojki i pustio da joj donji deo lebdi preko nogu do stopala.

Procenjivački je pogledao kroz poluzatvorene oči. - Savršeno ti odgovara - rekao je hrapavim, neprirodnim glasom, ne usuđujući se da se pomeri. Dok je odgovarala drhtavim glasom osećala se ranjivom kao ukusan dezert koji se neko upravo sprema da halapljivo pojede: - Ne mogu to da obučem.

Na njeno olakšanje, brzo je uzmakao unazad. Izgledalo je kao da se upravo nečeg setio i šta god da je to bilo, trglo ga je iz zlatnih maštarija i vratilo na zemlju. Lice mu je postalo bezizražajno. Raspoloženje mu se naglo promenilo. Ta promena je bila toliko nagla i dramatična da je i Ališi, za koju je on bio stranac, bila potpuno očigledna.

Možda je *ipak* oženjen.

Okrenuo joj je leđa, vratio spavaćicu u fioku i ponovo počeo da pretura. Izgledao je bezrazložno iznerviran kada je konačno ustao držeći u rukama mušku majicu. - Možeš ovo da obučeš - grubo je rekao. - Laku noć, Ališa.

2.

Probudila se i zadovoljno protekla. Zurila je u nepoznatu tavanicu, za trenutak nesigurna gde se nalazi. Zatim se setila.

Naglo se uspravila u krevetu i zbacila sa sebe pokrivače. Drugi kraj kreveta je bio prazan. Kada se prethodne noći popela ovim stepenicama nije ni pomislila da bi mogla toliko da se uspava. Bacivši pogled kroz minijaturni prozor u potkrovlju zaključila je da je sunce dobrano odskočilo na nebu i da najavljuje divan jesenji dan. šuma je izgledala umivena olujnom kišom.

Piskutav kikut praćen horskim „ššššš” začuo se iz prizemlja. Ališa se na prstima došunjala do stepenica i prisluškivala. Čula je zveket escajga o tanjire i osetila očaravajuće mirise pržene slanine, javorovog sirupa i kafe.

- Budite tihi i pustite mamu da spava. Bila je veoma umorna sinoć.
- Da li mogu da dobijem još palačinki?
- Naravno, Adame. Koliko je to ukupno? - Začuo se dubok, grleni smeh.
- Ne znam.
- Oko šezdeset - odgovorio je Dejvid i Ališa je shvatila, da uprkos svim njenim upozorenjima, govori punim ustima. - Rekao sam ti da je on prase.
- I ti si prase!
- Hej, smirite se, obojica. Izvoli, Dejvide, još dve palačinke za tebe.
- Praviš baš dobre palačinke.
- Hvala ti, Adame.
- Ipak, nisu tako dobre kao mamine - dodao je iz lojalnosti prema majci.

Ališa se nasmešila u svom skrovištu. Pirsov smeh koji je usledio proizveo joj je leptiriće u stomaku. Odeća joj je bila pažljivo prebačena preko ograde kreveta od gvožđa, ali je i dalje bila vlažna. Bilo joj je neprijatno i da pomisli da je ponovo obuče. Stidljivo povlačeći majicu preko butina, krenula je niz stepenice.

- Dobro jutro - rekla je oprezno.

Tri glave su se okrenule ka njoj. Dve su progovorile, jedna je ćutala. - Zdravo, mama. - Pirs nam je spremio palačinke sa slaninom. - Pazi, Pirse, prosipaš testo za palačinke na pod.

Pirs je izgledao prilično zbunjeno i ispustio je kutlaču u veliku posudu za mešanje testa. Toliko ga je uznemirio pogled na Ališine noge, mekota kojom je majica grčila njene grudi sa kojih se spuštala do sredine vitkih butina, umršena kosa koja joj je u talasima padala na ramena, i još sveže od sna rumenilo lica; sve to ga je toliko očaralo da je na trenutak bio potpuno zatečen.

Ališa je bila sigurna da izgleda užasno. Šminka na licu je ulazila u dvadeset i četvrti sat. Svaki put kada bi pomerila bilo koji mišić na licu imala je osećaj da joj koža puca i da joj se komadići sasušene maskare krune sa trepavica. Kosa joj je prethodne noći pokisla i nije kod

sebe imala četku. Svesna da bi nepromišljen pokret još više razotkrio butine, silazila je niz stepenice ukočeno i pažljivo.

Potapšala je oba sina po glavi. - Koliko rano ste probudili gospodina Reynoldsa?

- Već je bio budan. On trči svakog jutra - obavestio je Dejvid.

- Da li si za šolju kafe?

Pošto više nije imala opravdanja da ga izbegava, Ališa je pogledala svog domaćina. Obrazi su mu bili zarumenjeni kao da je neko vreme proveo napolju gde ih je milovala svežina planinskog jutra. Srebrnosmeda kosa bila je privlačno raščupana i padala preko ušiju i kragne na košulji. Zelene oči su mu blistale kao i prethodne noći. Mirisao je na čist vazduh, na penu za brijanje i na kolonjsku vodu od sandalovine.

- Da, molim te - odgovorila je Ališa slabašnim i uzdrhtalim glasom nadajući se da ga neće pogrešno protumačiti.

Nasuo joj je šoljicu kafe i pokazao na mleko i šećer na stolu. - Sedi i ispeći ću ti sveže palačinke.

- Ne, hvala ti.

- Vidiš, rekao sam ti. Ona samo vodi računa da se ne ugoji.

- Dejvide Rasele... - Ališa je upozoravajuće pripretila prstom i oba dečaka su se zacenila od smeha.

Pirs se takođe smejao. - Na planini svi moraju da doručkuju. Uostalom, ni ja još nisam doručkovao. Ne bi bilo fer da me pustiš da jedem sam.

Ališa je uzdahnula u znak pristanka i Pirs je sipao testo u vreli tiganj. - Pošto ste vas dvojica završili, zašto ne biste otišli da namestite krevete dok vaša mama i ja doručujemo. Neću da vidim nijedan nabor na prekrivačima kada završite.

- Da, gospodine - odgovorili su uglas i praktično pregazili jedan drugog dok su se peli uz stepenice. Ališa je zapanjeno posmatrala njihov elan.

- Kako ti je to uspelo? - Šta?

- Da ih nateram da nameste krevete bez protesta.

Nasmešio se i spustio tri savršeno okrugle palačinke na njen tanjir. - Drugačije je kada ti to traži neko ko ti nije mama.

- Pretpostavljam da si u pravu - odgovorila je, obilato i grešno nanoseći debeo sloj butera na svoje palačinke. Voda joj je išla na usta. Isto tako je postupila i sa javorovim sirupom.

- Slanina?

- Dve kriške, molim te.

- Još kafe? - Da.

I pre nego što je uspeo da dugom nogom u pripijenim farmerkama opkorači stolicu i pridruži joj se, ona je već dobrano zaronila u svoj tanjir. - Fantastične su.

- Hvala. - Zadovoljno se smeškao dok ju je posmatrao kako jede. - Tokom noći smo ponovo dobili struju, pa sam mogao da iskoristim pravi pekač za palačinke. U suprotnom bismo na meniju imali barena jaja.

Spustila je viljušku, po prvi put postajući svesna činjenice da ima struje. Kako je moguće da nije ranije primetila jednu tako važnu stvar? Da li je razlog bio u tome što je ova brvnara bila tako prijatna da joj se nije vraćalo u njenu; ili jednostavno nije želela da napusti ovog muškarca?

- Odlično - rekla je, otpijajući gutljaj kafe i trudeći se da izgleda i zvuči nezainteresovano. Nešto u načinu na koji ju je posmatrao učinilo je da postane neprijatno svesna svojih nagih butina na stolici i da pomisli kako samo par gaćica pokriva njenu nagost ispod majice.

Osećala se veoma obnaženo.

- Krenućemo ka našoj brvnari i ostaviti te na miru čim ti pomognem da raščistiš ove sudove.

- Kako ti je muž umro?

Pitanje je bilo toliko neočekivano da se Ališa osetila kao da ju je neko iznenada udario u lice. Pogledala je Pirsu blago omamljena. On je završio sa jelom i sada je obema rukama držao šolju sa kafom visoko, odmah ispod brade. Pažljivo ju je posmatrao preko šolje koja se pušila.

Nije bilo razloga da mu ne odgovori, čak iako je pitanje bilo nepristojno i iako je on za nju bio potpuni stranac. - Bio je poslovan čovek, ali su mu trkački automobili bili strast. Jednog nedeljnog poslepodneva učestvovao je u jednoj trci i... - Spustila je pogled na prazan tanjir. - Doživeo je udes. Poginuo je na licu mesta.

Pirs je spustio svoju šolju i ispružio ruke preko stola, blago se nagnuvši prema njoj. Pomislila je da želi da je dodirne, da joj ponudi utehu. - Verovatno niste dugo bili u braku.

Ališa se setno nasmešila. - Dovoljno dugo da dobijemo Dejvida i Adama sa razmakom od dve godine. Venčali smo se dok smo još bili studenti. Zaljubila sam se u Džima Rasela čim sam ga videla.

Pirsa je uznemirila ljubomora koja ga je iznenada pritisla. Takode ga je preplavio osećaj potpune frustracije. *Zašto baš sada?* Zašto tek sada sreće ovu divnu ženu koja odiše prikrivenom seksualnošću koja čezne da se oslobodi? Ženu koja je uz to nesrećna, mlada udovica.

Kada ga je taj unutrašnji gnev ponovo obuzeo, Ališa ga je bila svesna. Lice mu se izmenilo, postalo je grubo i zatvoreno. Nelagoda mu je stisnula bore oko očiju i usana. Pirs Reynolds je očigledno imao neki ozbiljan problem, što pre se skloni od njega, to bolje.

- Trebalo bi da krenemo - rekla je uznemireno. U njenom životu nije bilo mesta za novog muškarca. Ne sada. Zapravo, nikada više. I posebno joj nije bio potreban muškarac sa problemima.

Žurno se bacila na sređivanje kuhinje. Zatim se vratila na galeriju, navukla na sebe svoju vlažnu odeću koja je mirisala na buđ i izvukla dečake iz UCLA majica kako bi ih

ponovo obukla u njihovu garderobu. Nije obraćala pažnju na njihove žalbe i proteste niti na svadljiva pitanja kojima su je obasipali.

- Ne znam kako da vam se zahvalim na gostoprimstvu i ljubaznosti, gospodine Rejnoldse. - Gospode, zvučala je kao pasus iz neke knjige o lepom ponašanju i osetila se potpuno blesavo u kratkom šortsu, sada kada je napolju bilo prilično sveže. Patike su joj takode bile mokre i otežale su joj na nogama. Stajali su na tremu.

- Drago mi je što sam mogao da vam pomognem - Pirsov ton bio je podjednako formalan i bezizražajan. - Jeste li sigurni da ćete se snaći?

- Naravno. Hvala vam još jednom. Dečaci su izgledali potpuno ožalošćeno.

Pirs je kleknuo ispred njih. Svakome je dao po novčić od dvadeset pet centi. - Odigrajte video igricu za mene sledeći put kada se nađete u igraonici.

Pošto su oni samo nastavili da tužno zure u zemlju, Ališa ih je malo ćušnula. - Kako se kaže?

- Hvala - promrmljali su. Dejvid je podigao glavu. - Da li si ikada igrao evropski fudbal, Pirse?

- Samo američki fudbal.

- Stvarno? Na kojoj poziciji?

- Na poziciji halfa.

- Super. Odbrana. Ja sam još uvek mali za američki fudbal, ali igram na poziciji napadača u svom timu. Igramo evropski fudbal.

- Siguran sam da si odličan napadač. Dečakove tamne oči su zasijale. - Možda bi ponekad mogao da dođeš da me gledaš kako igram.

Ališino srce se steglo kada je čula sa koliko Čežnje u glasu njen sin izgovara ovu molbu. Dejvidu je zaista bio neophodan muški uzor. Ali ona je odavno shvatila da ne može svojoj deci obezbediti novog oca. To bi značilo da bi ona morala da dobije novog muža. Od kada je Karter raskinuo njihovu veridbu, nije se pojavio nijedan ozbiljan pretendent na tu ulogu.

- Možda, jednom... - Znao je da neće otići da ga gleda. Da neće moći da ode.

- Gde živiš? - upitao ga je Adam.

- U Los Anđelesu. - I mi tamo živimo.

- Hajdemo, dečaci. Pozdravite se i još jednom se zahvalite gospodinu Rejnoldsu - umešala se Ališa da bi ubrzala polazak.

- Hvala - tužno su promrmljali dok ih je Ališa vukla preko livade, pored parkiranog džipa koji nije primetila prethodne noći, ka šumi koja je razdvajala dve brvnare.

- A sada počinje prava zabava - rekla je, prigušujući sopstveni osećaj gubitka i depresije. - Videćete. Možemo na pecanje čim se smestimo.

- Ti nećeš da staviš mamce na udice - gundao je Dejvid.

Bio je u pravu. Pripalo bi joj muka od same pomisli na crviće. Ali moraće da se potrudi. - Hoćeš da se kladimo? Pokazaćeš mi kako se to radi.

Njen entuzijazam trajao je koliko i put kroz šumu do vrata njihove brvnare. Ukopali su se i nemo zurili u prizor pred sobom. Brvnara je bila potpuno uništena.

Grana drveta koju je vetar iščupao probila je ulazna vrata i razbila prozor, tako da su pod i jedan krevet bili puni srče. Sve je bilo mokro od kiše koja je upadala kroz vrata i prozor. Nekoliko barica se presijavalo na drvenom podu. Kreveti i sofa bili su potpuno mokri. Zaveses se u fronelama vijorile kroz razbijen prozor. Ališa je pokušala da upali svetio. Ništa se nije desilo. U Pirsovoj brvnari je bilo struje, ali u njihovoj nije.

Zadrhtala je na pomisao šta je moglo da se desi da se nisu evakuisali sa Pirsom prethodne noći. Šta bi bilo da je neko od njih ležao na onom krevetu ispod prozora kroz koji je uletela otrgnuta grana? Izbegli su moguće teške povrede i zbog toga će mu biti večno zahvalna. Ali, šta će sada? Da nije bilo dečaka, ona bi jednostavno sela na pod i rasplakala se.

Na njeno zaprepašćenje, dečaci su bili oduševljeni. - Da li možemo da se vratimo u Pirsovu brvnaru?

- Da, mama, možemo li? Tamo nam je bilo super!

- Bićemo dobri. Obećavamo. Zar ne, Adame?

- Bićemo dobri.

- Ne možemo! - uzviknula je okrenuvši se da ih pogleda i istog trenutka je njihovo raspoloženje splaslo. Ugledavši razočarane izraze na njihovim licima, naterala se da se nasmeši. - Ne budite šašavi. Ne možemo ponovo uznemiravati gospodina Rejnoldsa.

- Pa šta ćemo onda da radimo? - upitao je Dejvid.

- Ne znam. - Ako bi dozvolila sebi da je očaj savlada, jednostavno bi se skljkala na pod i skupčala u fetusni položaj. Mrzela je to što neprestano mora da bude za sve odgovorna, da obezbeđuje sve odgovore, donosi sve odluke sama. Ali zar nije upravo to bilo ono što je sebi obećala kada se Karter oženio Sloun? Da može i hoće da bude odgovorna za svoj život i za živote svojih sinova?

Uspela je da preživi iznenadnu smrt muža i raskid veridbe; uspela je da dobije posao koji voli i koji dobro radi. Tako joj svega, neće dozvoliti da im ova komplikacija upropasti odmor!

Pljesnula je rukama. - Prvo ćemo da se presvučemo. Mnogo je hladnije nego u gradu. Dakle, Dejvide, Adame, pomozite mi da unesem torbe iz kola.

Oni su je, potpuno poraženi, poslušali. Ali kada su se presvukli u farmerke i dukseve dugih rukava, činilo se kao da im se raspoloženje popravlja. Ališa je takode obukla par starih farmerki i duksericu iz studentskih dana na kojoj su se još uvek razaznavale fleke od boje koju su ona i Sloun upotrebile da urede svoju sobu u sestrinskoj² kući.

- U svakom slučaju, ovde ne možemo ostati - zaključila je Ališa procenjujući štetu u dnevnoj sobi. - Moraćemo da se odvezemo do planinskog doma. Oni imaju i brvnare za izdavanje. Videćemo da li je neka slobodna.

---

² Sestrinska kuća (engl. Sorority house): kuća u univerzitetskom kampusu koja pripada određenom sestrinstvu. Sestrinstva i bratstva su društvene organizacije studenata osnovnih studija, tipične za univerzitete u SAD. (prim. prev.)

- A šta ćemo ako nije?

Šta ako nema slobodnih brvnara? - Onda ćemo otići negde drugde - rekla je glumeći radost i oduševljenje koje nije osećala. - Hajde da vratimo stvari u kola. - Zavirila je u putni frižider koji su poneli sa sobom. Led se gotovo potpuno otopio. Ako uskoro ne smesti namirnice u frižider, moraće da ih baci. Ali to je bio najmanji problem sa kojim se suočavala.

Prvo je bilo važno da pronađu smeštaj, negde gde bi dečaci mogli da pecaju, pešače i upijaju majku prirodu, kao što im je već mesecima obećavala. Ništa previše izolovano, ali ni sa previše ljudi, ne preterano daleko od kuće. Planina, šuma, svež vazduh. Izgledalo je da je ovo mesto savršeno. Sada bi pristala na bilo šta. Ukoliko bi se odmah vratili kući, bilo bi još gore. Već se dogovorila sa učiteljicama svojih sinova da dobiju nedelju dana slobodno. Bilo bi naporno sve to sada otkazivati.

Recepcionar u planinarskom domu je saosećajno saslušao njen izveštaj o šteti od oluje koju je brvnara pretrpela.

Počeo se iza uha. - Naravno, te kuće gore na grebenu su u privatnom posedu.

- Znam, i već sam pozvala prijateljicu koja je vlasnica brvnare. Ona mi je dozvolila da se postaram da se brvnara očisti i da se zameni okno na prozoru. Ona će sve to platiti. Da li biste mogli da nađete nekoga ko bi se za to postarao?

- Naravno, naravno. To će biti sređeno. Poslaću nekoga već danas poslepodne da počne sa popravkama.

- Hvala vam. Sada nam je potreban smeštaj za nedelju dana. Želeli bismo da iznajmimo jednu od vaših brvnara.

- Ove nedelje?

Ališa je u sebi izbrojala do deset. - Da, ove nedelje. Odmah.

Mora da ga je nešto strašno svrbelo iza uha jer se opet češao. - Nemam slobodnih brvnara, mlada damo.

Ališa je čvrsto stisla zube kako ne bi odreagovala na taj šovinistički ton kojim joj se obratio, i naredila je Adamu da izvuče prste iz ušiju prepariranog bufala koji je visio iznad kamina. Pribegla je ljupkom laskanju. - Svakako imate nešto slobodno. Nije važno da li je mala ili velika...

- Baš ništa - odgovorio je odlučno ponovo prelistavajući knjigu rezervacija. - Da vidimo... imamo jednu brvnaru za šest osoba koja je slobodna od 15. decembra. Tokom Božićnih praznika ovde nije prevelika gužva.

Rekao je da nema ništa slobodno i to je i mislio. Narednih pola sata provela je puneći telefon u govornici novčićima pokušavajući da pronađe neko drugo izletišta, ne previše daleko odatle. Uzalud je potrošila i novčiće i svoje vreme.

- Žao mi je, ali zaista ništa ne mogu da uradim. - Spustila je ruku utehe na ramena svojih dečaka. - Moraćemo da se vratimo kući i isplaniramo novo putovanje.

- To nije fer. Obećala si nam.

- Dejvide, znam da ti se čini da nije fer. I ja sam se radovala ovoj nedelji van grada.

- Nisi. Ti bi se odmah vratila kući. Nisi htela da kampujemo. Ti si šašava žena. Tebi je *drago* što je sve propalo.

- Slušaj me dobro, mladi gospodine...

Pirs je upravo izlazio iz džipa koji se naglo zaustavio na svega nekoliko koraka od trema planinarskog doma. Izgledao je neodoljivo privlačno u flanelskoj košulji i u perjanom prsluku. - Šta se događa?

Pre no što je Ališa uspela da zine, Adam i Dejvid su mu pritrčali i kroz bujicu nedovršenih rečenica uspeali da mu manje-više objasne šta se desilo. Pogledao je u Ališu preko njihovih glava.

- Dejvide - rekao je Pirs, zaronivši duboko u džep svojih farmerki odakle je izvukao novčanicu od jednog dolara - da li biste ti i Adam otišli unutra i kupili mi novine, molim vas?

- Hajdemo, Adame - umorno je rekao Dejvid. - Opet će voditi neke razgovore za odrasle koje ne žele da mi čujemo.

Išli su ka ulaznim vratima i Pirs ga je čuo kako nastavlja: - Sećaš li se kada su Karter i mama razgovarali o stvarima za odrasle? Stalno su nas slali napolje.

Ališa je posramljeno pogledala u Pirsu, ali on se smešio. - Mislim da su ovi današnji klinci pametniji nego što smo mi bili.

Nije joj bilo do osmehivanja, ali je uspela da proizvede jedan nesiguran osmeh. - I meni se čini.

- Dakle, šta se desilo?

Polako i uz više smislenih detalja, objasnila mu je njihovu situaciju. - Ne mogu da se pomire sa činjenicom da nećemo provesti nedelju dana na planini.

- A što ne biste?

Blago insistiranje u njegovom glasu nateralo ju je da podigne glavu i osmotri ga. Pogledom svojih vrelih očiju palio je njene. Nije dugo izdržala, skrenula je pogled. - Mislim da nam nije bilo suđeno. Od početka je sve išlo naopako. Ja nisam baš neka izviđačka i oni to znaju. Naravno da mene krive za ovaj fijasko.

Ramenom se naslonio na stub od crvenog drveta koji je pridržavao krov trema i zagledao se u šljunčanu stazu i gustu šumu iza nje. Odmeravao je svoju odluku. Nekako je i ona to shvatila i stajala je nepomična i nema, nekom neobjašnjivom silom primorana da čeka.

Progovorio je precizno i metodično. - Zašto ti i dečaci ne biste odseli kod mene? - Okrenuo se da je pogleda. - U mojoj brvnari.

Nesvesno je stisla šake. - Ne možemo.

- Zašto? Zato što znaš da bih želeo da vodim ljubav sa tobom?

Četiri stvari su se desile narednog trenutka. Razrogačila je oči. Vidljivo pobledela. Duboko udahnula. Brzo jezikom prešla preko suvih usana.

- Nisam čovek koji ume sa recima, Ališa. Razgovarajmo otvoreno. Od kada sam te ugledao pokislu i mokre kose na pragu svoje brvnare, želim te u svom krevetu. Zapravo, još

od pre toga, od kada sam te gledao povijenu nad onom kutijom sa osiguračima. Čak i dok sam mislio da si nečija žena, ja sam te želeo. I ti to znaš.

- Nemoj...

- Ali ja nikada ništa ne bih uradio po tom pitanju. - Protest koji se spremala da izgovori zastao joj je u grlu. Kada je bio siguran da će ga saslušati, nastavio je. - Prvo, verovatno bi se uvredila kada bih pokušao da te uvučem u krevet. Nikada ne bih želeo da te uvredim. - Duboko je uzdahnuo i ponovo se okrenuo od nje i zagledao u daljinu. - Drugo, imam ozbiljnih razloga zbog kojih se ne bih upuštao ni u kakvu vezu. Ozbiljnih, važnih razloga. Posebno od kada...

Progutala je knedlu. - Od kada?

Okrenuo se da je pogleda. - Nije važno. - Nasmehio se. - Sada, pošto znaš da nikada ne bih pokušao da te iskoristim ili kompromitujem, da li ćeš pristati da delimo brvnaru?

Protrljala je čelo palcem i karžiprstom dok je smišljala koji bi razlog imala da ga odbije. Sve joj je logičnije zvučao njegov predlog. - Ne plašim te se. Svakako nisi muškarac koji ne može da kontroliše svoje impulse.

Tada se glasno nasmejao. - Nemoj preterivati. I dalje mislim da si prokleta privlačna. Da si se slučajno prošle noći pojavila u onoj providnoj spavaćici, svi zaveti na uzdržanost bi svakako pali u vodu.

Duboko je pocrvenela i brzo promenila temu. - Ali ne mogu da ti pokvarim odmor. Da li uopšte možeš da zamisliš kako je biti sa moja dva dečaka kada se potpuno opuste?

- Ne mogu - ozbiljno je odgovorio. - Potpuno sam propustio roditeljstvo. Ali voleo bih da saznam kako izgleda. Tvoji dečaci su sjajni i unapred se radujem prilici da se njima bavim.

Odmahnula je glavom u neverici, nesvesna sunčevih zraka koji su joj se prelivali po kosi. Pirs se jedva suzdržao da ne provuče ruke kroz njene lokne. - Mislim da nemaš pojma u šta se upuštaš.

- Pusti mene da brinem o tome. - Napravio je jedan korak ka njoj, ne previše blizu, ali dovoljno da je mogao da oseti miris njene toaletne vode, toplinu njenog tela. - Molim te, reci da ćete ostati. Jako bih to želeo.

Glave nagnute unazad, zurila je u njegovo lice pokušavajući da proceni da li je zaista u tonu njegove molbe bilo tragova tihog očaja ili joj se to samo učinilo. Koliko li je imao godina? Četrdeset i neku? Lice mu je odražavalo odlučnu i zrelu muževnost, ali ne i grubost koja dolazi sa godinama. Imao je guste obrve koje su vrlo rečito i izražajno govorile same za sebe svaki put kada bi progovorio. Fino izvajan nos, dug i uzan sa blago proširenim nozdrvama, sve u skladu sa punom i senzualnom donjom usnom. Bilo je dovoljno da pogleda u njegova usta i da je obuzmu sramno erotične misli.

Upravo zbog toga trebalo je da odbije njegov poziv. Mogla je da navede toliko razloga protiv. Sve u svemu, bilo bi zaista potpuno nerazumno i neodgovorno da provede nedelju dana u društvu potpunog stranca. Uprkos lepim manirima, finom načinu izražavanja i očiglednoj inteligenciji, ona o njemu nije znala baš ništa, sem imena i činjenica da mu je mama i dalje živa i da nije oženjen. Ali, instinktivno mu je verovala. - Jesi li siguran?

Široko se nasmešio umesto odgovora. Upravo u tom trenutku su dečaci proleteli kroz vrata noseći Pirsove novine. Podigao je Adama u naručje, naprežući bicepse koji su Ališu ostavili bez daha. - Zna li šta ima novo, momci? Provešćete ovu nedelju sa mnom. Dakle, sada idemo natrag u brvnaru i vi ćete mi pomoći da iznesemo vaše stvari iz automobila.

Uzbuđeno su i veselo cikom pozdravili njegov govor. - Da li možemo da se vozimo u džipu? Nikada se do sada nismo vozili džipom.

Pirs je spustio ruku na Dejvidovo rame. - Naravno, možete se voziti sa mnom u džipu, ali pre toga treba da se izvinite svojoj majci, je li tako?

I Ališa i Dejvid su ga iznenađeno pogledali. - Zbog čega? - upitao je Dejvid.

- Čuo sam neke povišene glasove i ono što si rekao mami dok sam se parkirao. Optuživao si je za nešto što nikako nije mogla biti njena krivica. Da li misliš da je to u redu?

Dejvidova brada je pala gotovo do kolena. - Ne, gospodine - promrmljao je spuštene glave.

- Ti si glava ove porodice. I kao takav, morao bi da razumeš da nekada ne možeš baš ništa da promeniš i da to treba da prihvatiš na pravi način. Da li se slažeš sa mnom?

- Da, gospodine. - Dečak se okrenuo prema svojoj mami. - Izvini.

Ališa je klekla i snažno ga zagrlila. - Prihvatam izvinjenje. Sad se potrudite da se dobro provedete, važi?

Dejvid se drhtavo nasmešio. Pirs ga je rukom obgrlio oko ramena i poveo ka džipu. - Zašto ne sedneš na prednje sedišta i pomogneš mi da pronađemo put do brvnare?

- Mogu li i ja da sednem napred, Pirs? - Adam je zahtevao da zna cupkajući za njima na svojim buc mastim nožicama.

- Sledeći put. - Pogledao je preko ramena u Ališu koja je i dalje stajala na istom mestu. - Ideš li? - blago je upitao.

Potvrdno je klimnula glavom. - Moram samo da se dogovorim sa majstorima oko popravke brvnare. Pratiću vas svojim kolima. - Posmatrala ih je kako se udaljavaju i pitala se zašto su joj oči zasuzile.

Dan je bio prepun aktivnosti. Potrudili su se da sve istovare iz automobila i da svemu pronađu mesto u brvnari. Zatim je Pirs poveo dečake u skupljanje granja za vatru, dok je Ališa pripremala supu i sendviče za ručak. Posle podne su šetali oko jezera, a potom su se vratili da ispeku šnicle na kamenom roštilju koji je neko ljubazno sagradio u isto vreme kada i brvnaru. Večera je bila veoma ukusna, ali su dečaci već zevali potpuno premoreni. Ališa ih je odmah posle večere okupala i smestila u krevet.

Sišla je i sela na stepenice na ulazu u brvnaru, uživajući u miru i tišini, u svežem noćnom vazduhu, u nebu prepunom zvezda koje se nisu mogle videti pod svetlima velegrada. Pirs joj se pridružio, donoseći dve šolje kafe. Pružio joj je jednu i ona ju je

prihvatila uz jedno tiho „hvala”. Njegovo prisustvo joj nije smetalo, naprotiv, doprinosilo je njenom osećanju spokoja.

- Već čvrsto spavaju.
- Nadam se da ti ne smeta Adamovo hrkanje.
- I meni su rekli da hrčem.

Ališa se pitala koliko mu je žena to reklo. Kako bi prestala da razmišlja u tom pravcu, postavila mu je neutralno pitanje. - Rekao si da je brvnara u vlasništvu tvoje kompanije. O kojoj kompaniji je reč?

- Ektoinženjering.
- Kakvom vrstom inženjeringa se bavite?
- Aeroinženjeringom.
- Ti projektuješ avione? Vojne avione? Civilne?

Smestio se pored nje i prijali su joj zvuči i osećaj njegovog opuštenog snažnog muškog tela pored njenog. - Imamo i ugovore sa vojskom. Ali uglavnom radimo za privatne avio-kompanije, projektujemo mlažnjake za vlasnike velikih preduzeća, i tome slično.

- I jesu li vaši projekti fantastični i inovativni? - začikavala ga je.
- Jesu - iskreno joj je odgovorio i uputio joj očaravajući osmeh. Oboje su se tiho nasmejali.

Bacila je pogled preko njegovog ramena ka brvnari koja je sada bila u mraku. - Šta bi vlasnici tvoje kompanije rekli kada bi saznali da si ovde doveo udovicu sa dvoje male dece?

- Pa, pošto sam jedan od vlasnika, imam prava da pozovem koga god hoću. - Mogla je i da pretpostavi da ne radi na sat. Odisao je uspehom. Čak je i njegova sportska odeća bila odabrana sa ukusom i bilo je jasno da je mnogo koštala.

- A ti? - upitao je. - Čime se ti baviš?

- Ja sam pomoćnica koordinatora za modu tri velika lanca butika. Zovemo se *Super krpice*. - Pogledao je njen konjski rep, bojom umazanu duksericu, farmerke i patike. Nasmejala se. - Previše si ljubazan da bi bio sarkastičan. - Čušnula ga je laktom u rebra i samo zato što je bio topao kao peć, nije se odmakla onoliko brzo koliko bi trebalo.

- Ja sam oličenje diplomatičnosti - rekao je, poželevši da ga i dalje dodiruje, makar i laktom. Bila je tako prokleta meka, tako nedvosmisleno ženstvena. - šta zapravo radi pomoćnica koordinatora za modu?

- Pomaže da se definiše modni stil svih radnji tokom čitave modne sezone.
- Prevedi mi to, molim te.

Nasmejala se diveći se njegovoj opuštenosti. - Na primer, da li ćemo pratiti sve modne aktuelnosti, ili ćemo se odlučiti za svedene forme. Da li ćemo insistirati na kompletima ili na pojedinačnim komadima koji se lako uklapaju. Da li ćemo biti avangardni ili klasični. Da li ti je sada jasnije?

- Manje-više. Da li se tebi taj posao dopada?

- Obožavam ga. Čitavog života sam se za to spremala, a da toga nisam bila ni svesna. Uprkos ovome što sada vidiš - glavom je podrugljivo pokazala na svoju odeću - oduvek sam obožavala garderobu, imam osećaj za kombinovanje odevnih predmeta, i uvek sam uživala u kupovini. Sada sve to radim sa tuđim novcem. - Lice joj se smračilo kada se setila svoje dileme. - šta nije u redu?

- Ne bih želela da te opterećujem svojim problemima.

- Pa, pitao sam te, zar ne?

Spustila je šolju sa kafom pored sebe i neko vreme ga posmatrala bez reči. Prijalo joj je da razgovara sa nekom odraslom osobom, potpuno objektivnom, ni na koji način uključenom u njen posao. Rešila je da o svojoj dilemi ne razgovara sa roditeljima i dobrim prijateljima, čak ni sa Sloun i Karterom, uverena da ne bi mogli da budu nepristrasni.

- Moja nadređena sledećeg meseca treba da se porodi i odlučila je da se zauvek povuče. Njenu brvnaru sam pozajmila - objasnila je. - U svakom slučaju, vlasnici lanca butika su mi ponudili njen posao. Znaju puno o trgovini i upravljanju finansijama, ali ništa o modi i dobrom ukusu. Dali su mi rok do kraja meseca da ih obavestim šta sam odlučila, a tada će početi da traže nekog drugog.

- Šta si odlučila?

Nagla se unazad i naslonila na ispružene ruke. Da joj je palo na pamet kako ta poza naglašava oblik i bujnost njenih grudi i reakciju koju su one proizvodile kod Pirsas, svakako ne bi tako sedela. - Ne znam, Pirsas. - Po prvi put je izgovorila njegovo ime i okrenula se ka njemu da vidi da li je primetio.

- Mnogo mi se više dopada nego gospodine Rejnoldse - nežno je rekao. Čupnuo ju je za pramičak kose pre nego što joj ga je ponovo zakačio iza uha i prokleo milion razloga zbog kojih nije mogao da dlanom pređe preko njene dojke i potraži bradavicu palcem. - Da li želiš taj posao?

- Želim. Uzbudljiv je i zahtevan. I zarađivala bih mnogo više.

- Dakle?

- To je posao koji oduzima mnogo vremena i zahteva putovanja. Brinem zbog svojih sinova. Ionako imaju samo jednog roditelja. Da li im dugujem svoju nepodeljenu pažnju? Osećam se krivom ako samo pet minuta zakasnim sa posla.

- Nešto duguješ i sebi. Adam i Dejvid će sazreti i otići. Ako se potpuno njima posvetiš, kako ćeš se tada osećati?

- Razmišljala sam i o tome - polako je rekla, Razmišljala je o tome toliko puta i još uvek nije došla do zadovoljavajućeg odgovora. Vreme je isticalo. Morala je da donese odluku. Ali ne večeras.

- Hvala ti što si me saslušao.

- Bilo mi je zadovoljstvo. - Uzeo ju je za ruku. - Donećeš pravu odluku, Ališa.

Dugo vremena je prošlo pre nego što je smogla snage da izvuče ruku iz toplog stiska njegove snažne šake. Znala je da bi se još bolje osećala u njegovom zagrljaju. Mišice su mu bile još toplije i snažnije. - Mislim da bi trebalo da odem do dece.

- Ko je Karter?

Bosnaunited

3.

Pitanje ju je zateklo nespremnu, u pokretu, dok je ustajala, pa se sa treskom ponovo spustila na drvene stepenice. - Zašto me to pitaš?

- Zato što ga dečaci neprestano pominju. Karter je rekao ovo, Karter je uradio ono. Čitav svoj svet mere prema Karterovom udelu u njemu. Samo sam radoznao.

- Karter Medison. - Bila je sigurna da ga nije samo radoznalost naterala da joj postavi to pitanje. Lice mu je bilo previše napeto. - On je dugogodišnji prijatelj.

- Karter Medison. Karter Medison. - Pirs je ponavljao njegovo ime pucketajući prstima. Pokušavao je da se seti odakle mu je ime poznato i potom se okrenuo ka njoj. - Karter Medison, pisac?

- Čuo si za njega. Bilo bi mu drago.

- Pročitao sam skoro sve njegove romane.

- To bi mu bilo još draže.

- Video sam njegove intervjuje na televiziji. Šarmatan, vispren, dobro izgleda. Šta se desilo? Zašto se nisi udala za njega?

Znači, sećao se onoga što su mu dečaci ispričali prethodne večeri. Nije ni čudo što je radoznao. - Oženio se mojom najboljom prijateljicom, Sloun. - Pirsu je bilo neprijatno, izgledao je kao da je rekao ili uradio nešto potpuno nepristojno. Ališa ga je umirila: - Karter je bio najbolji prijatelj moga muža Džima. Bio je divan posle njegove pogibije. Osećao se odgovornim za mene i zaštitio me je od nekih od najneprijatnijih aspekata života mlade udovice. Pomagao mi je sa dečacima. Posle nekog vremena više nismo mogli da zamislimo život bez njega. I mada mi je neprijatno da to priznam, nekako smo ga uzimali zdravo za gotovo. Pitao me je da se udam za njega i ja sam prihvatila. Bila sam usamljena, izgubljena. Karter je bio taj sigurni, poznati bedem, osoba na koju sam mogla da se oslonim, od koje sam mogla da tražim zaštitu.

Nasmešila se prisećajući se prijatnih trenutaka. Muževi i žene treba da budu dobri prijatelji, ali dobri prijatelji nikada ne treba da postanu muž i žena. - Poslala sam Kartera u mali hotel u San Francisku čija je vlasnica Sloun, kako bi u miru završio pisanje romana pre našeg venčanja. Zaljubili su se jedno u drugo čim su se upoznali. I nije mu dugo trebalo da shvati da bi se mnome oženio iz potpuno pogrešnih razloga. Gotovo istovremeno sam i ja došla do istog zaključka. Raskinuli smo veridbu na dan planiranog venčanja i on se oženio Sloun nekoliko nedelja kasnije. Veoma su srećni i čekaju bebu.

Pirs je pijuckao kaf u koja se već ohladila. Ališa je pomislila da to čini kako bi sakrio svoje neopravdano veliko interesovanje za ovu temu, a ne zato što mu je i dalje prijala. - I nisi se pokajala?

- Nimalo. Volim Kartera. Uvek sam ga volela kao zajedničkog prijatelja, Džimovog i svog. Volim i Sloun, ona je i dalje moja najbolja drugarica. Veoma mi je drago što sam ih baš ja spojila. Bili su potrebni jedno drugom.

- Nije bilo nijednog drugog muškarca osim njega posle Džimove smrti?

- Ne.

Pokušala je da izlazi neko vreme, ali je ubrzo shvatila da joj ne odgovara takav stil života. Pre nego što su ona i Karter priznali da bi pogrešili ukoliko se venčaju, provela je jedan vikend skijajući na jezeru Tahoe. Prijateljica, mnogo iskusnija u upoznavanju muškaraca naterala ju je da pođe sa njom. Lepo se provela, upoznala muškarca po imenu Mek, i provela jednu noć u njegovoj sobi. Osećala se dobro u njegovom naručju. Njena veza sa Karterom je uvek bila potpuno platonska. Mekova nežnost je bila ono što joj je u tom trenutku bilo potrebno.

Ali kasnije, kada je došao iz Oregona da je poseti, i dalje je bio prijatan, nežan i pažljiv, ali nije više bilo one magije koju je osetila tokom tog vikenda na jezeru Tahoe. Izdržali su jednu neprijatnu, dugu i napetu večeru zajedno, oboje pomalo razočarani jer ništa više nije bilo onako kako su se nadali. Pozdravio se sa njom ispred njenih ulaznih vrata. Nije ni na čemu insistirao i nije je ni na šta primoravao. Bila mu je zahvalna na tome i srećna što se nikada više nije javio.

Dobronamerni prijatelji i prijateljice, koji su pogrešno verovali da pati za Karterom, upoznavali su je sa slobodnim, privlačnim muškarcima. Većina tih sastanaka je bila potpuno užasna, pa bi na kraju svake od tih večeri i ona i njen pratilac odahnuli sa olakšanjem kada bi se sve završilo.

Ponekad je odlazila u klubove i diskoteke sa drugaricama koje bi u datom trenutku bile bez momaka. One bi vrebale kao kakve ptice grabljivice čekajući da naiđe neki privlačan i slobodan muškarac. Čitava ta lažno vesela i raskalašna atmosfera joj nije prijala, svaki put bi se osećala poniženom. Konačno je počela da smišlja lažna opravdanja i da ih izbegava sve dok nisu prestale da je pozivaju. Njen društveni život zamro je otprilike u isto vreme kada je počela da radi i posle toga joj zaista nije nedostajao.

Međutim, sada joj je postalo jasno da su joj nedostajali razgovori sa drugom odraslom osobom. Sa muškarcem. *To je eufemizam, Ališa. Nedostajali su ti miris i snaga muškosti. I priznaj, uživaš u blizini ovog muškarca.*

I nešto drugo joj je nedostajalo. Ali nije smela sebi da dozvoli ni da pomisli na to. Ljubav kojom su se ona i Džim voleli bila je posebna. Nikada ne bi pristala da se zadovolji bilo čime manje vrednim. Ipak, Pirs je veoma privlačan i osećala je kako ispod finih manira tinja vatra strasti spremna da se svakog trenutka pretvori u divlji plamen. Kakav li je kao ljubavnik? Nežan i opušten ili divalj i žestok? Ili uzbudljiva kombinacija svega toga?

Trgla se iz sanjarenja i brzo ustala. - Pa, laku noć.

- Laku noć. Ne zaboravi, idemo na pecanje čim se probudimo.

Zastenjala je. - Dejvid i Adam su oduševljeni čamcem za pecanje, ali se malo brinem. Nikada nisu bili na jezeru u tako malom čamcu. Misliš li da će biti bezbedni?

- Uvešćemo pomorska pravila i uredbe pre nego što se ukrcamo. - Salutirao joj je i ona se nasmejala.

- Znam da zvučim kao dosadna mama.

- Zvučiš kao razumna, brižna, nežna žena. Način na koji je to rekao ostavio ju je bez daha. Grlo joj se osušilo, nije imala čime da ovlaži donju usnu kada je preko nje prevukla hrapav jezik.

- Ališa, da li ti je drago što ste ostali? - Lice mu je bilo u senci i nije mogla da ga vidi, i sreća da je tako bilo. Žudnja i želja koje je osećao bili su previše vidljivi.

- Drago mi je. - Pokušala je da zvuči veselo, bezbrižno i energično. Zvučala je uzbuđeno, smalaksalo. Teško je disala.

- Odlično - rekao je polako klimnuvši glavom. - Odlično.

Još jednom je uzaludno pokušala da ovlaži usne. - Da li i ti ulaziš? Da ugasim svetla?

Odmahnuo je glavom. - Ne još. Ostaću još malo napolju.

Vrata sa mrežom za komarce su se zatvorila za njom i mogao je da čuje njene meke korake dok se pela stepenicama na galeriju. Još uvek je osećao miris njene kose, još uvek je vicio odsjaj mesečine u njenim očima, tim identičnim vatrometima safira i dijamanta ispod savršeno izvijenih obrva, još uvek su mu pred očima igrale fine obline njenih dojki.

Nije ušao zajedno sa njom jer je znao da ne bi mogao da se suzdrži i ne uzme je u naručje. Morao bi da je zagrlji, da oseti njenu mekotu na svome telu, da je ljubi strasno i bez ograničenja, da je dodiruje, da je okusi, da je učini svojom.

Ališa se probudila posle druge noći pod Pirsovim krovom isto kao i prethodnog jutra, odmorna i ispunjena. Zadovoljno se istegla i bacila pogled na drugi kraj kreveta, koji je, kao i prethodnog jutra, već bio prazan. Dejvid je već ustao. Lenjo se vratila na jastuke i dozvolila sebi da par trenutaka uživa u tišini koju je remetio samo hor ptica sa obližnjeg drveta.

Odjednom joj je postalo jasno da je to jedini zvuk koji čuje. Ovog jutra nije bilo komešanja u kuhinji. Dečaci su bili veoma tihi s obzirom na činjenicu da se spremaju za pecanje.

Ališa je zbacila pokrivače sa sebe i bosih nogu se tiho spustila niz stepenice. Ovoga puta je spavala u sopstvenoj spavaćici, ali ona nije pokrivala mnogo više nego pozajmljena majica od prethodne noći, uprkos tome što joj je dosežala do gležnjeva. Okrugli otvor oko vrata otkrivao je nežnu, blago preplanulu kožu osunčanu kalifornijskim suncem. Ruke i ramena su joj bili potpuno otkriveni.

Tapkala je niz stepenice, osećajući kako je talasi panike preplavljuju sa svakim narednim stepenikom. Kućica je bila potpuno tiha, usnula i bez pokreta. Možda su ustali rano i otišli bez nje, ali sumnjala je da bi je Pirs ostavio da tako brine. Otrčala je ka ulaznim vratima, otvorila ih i pogledom pretražila okolinu. Ništa. Da, verovatno su otišli bez nje.

Tek tada je začula šuštanje posteljine iza leđa i naglo se okrenula. Gospode! Pirs je i dalje čvrsto spavao, sam u velikom krevetu. Ališino srce je odašiljalo signale za uzbunu.

Ponovo je brzo pogledom prešla preko zloslutno prazne brvnare i prinela ruku usnama kako bi sprečila vrisak panike. U isto vreme je pritrčala krevetu.

- Pirse! - Snažno ga je udarila dlanom po ramenu.

- Šta je? - divlje je raširio oči pokušavajući da se probudi i sedne u krevetu. Protresao je glavu kako bi se malo rasanio. - Šta je bilo?

- Dečaci su nestali. - Govorila je brzo, naglašavajući reči, ispaljujući ih kao metke iz punog šaržera.

Za trenutak ju je gledao kao da je ne razume. Zar je se ne seća? Zar je ne prepoznaje? - Dečaci su nestali? - ponovio je.

Panično je potvrdno klimala glavom. - Nigde ih nema. Nestali su! - Glas joj je prepukao posle te poslednje rečenice i kao da je tek tada Pirs shvatio dubinu njenog straha. Zbacio je prekrivače i iskočio iz kreveta.

Spustio joj je ruke na ramena. - Dobro su. Siguran sam da su dobro. Verovatno su samo otišli da istražuju. - Dlanovima joj je milovao mišice, zagrevajući je, kao medicinski tehničar koji pokušava da povрати pacijenta iz dubokog šoka. - Možda su otišli ka čamcu.

- Na jezero? O, bože! Oni nisu svesni opasnosti. Šta ako su pokušali da uđu u čamac?

Naglo ju je povukao ka sebi, čvrsto je stegao i pritisnuo joj lice uz svoje grudi. - Sve će biti u redu. Obećavam ti da će sve biti u redu - sugestivno joj je šaputao u kosu, terajući je da mu veruje. - Požuri. Hajde da se obučemo i krenemo da ih tražimo. - Odmakao ju je od sebe i zagledao joj se u oči.

Mehanički je potvrdno klimnula glavom, okrenula se i potrčala uz stepenice, čvrsto u vlažnoj ruci stežući visoko podignut rub spavačice. Posle par minuta su se opet sreli na ulaznim vratima. - Bili su toliko uzbuđeni zbog odlaska na pecanje. Pretpostavljam da je najbolje da prvo pregledamo dok - govorio je dok su se brzo spuštali niz stepenice na tremu.

- Slažem se. - Čak ni rumenozlatni zraci jutarnjeg sunca nisu mogli da ublaže bledilo na njenom licu.

Uhvatio ju je za ruku i potrčali su preko visoke trave ka jezeru. Trudio se koliko je mogao da je zaštiti od granja i korenja koje se kao snop zmija uvijalo po planinskoj stazi, ali ona se saplitala iza njega, potpuno zaslepljena strahom i ne obazirući se na prepreke na putu. Do trenutka kada su ugledali srebrnu vodu jezera koja se mreškala usred šume, već je bila potpuno izgrebana i u modricama.

- Da li ih vidiš? - uznemireno je skakutala oko Pirs koji je stajao na ivici grebena.

- Da - odgovorio je, dugo izdahnuvši sa olakšanjem. Ališa je tog trenutka shvatila da je bio zabrinut isto koliko i ona, ali je ostao miran kako bi njoj pomogao. Pokazao je ka doku. Dečaci su sedeli nogu prebačenih preko ivice mlateći stopalima iznad površine vode. Veselo su čavrljali, blaženo nesvesni haosa koji su proizveli u majčinom srcu.

Pirs ju je ponovo uzeo za ruku i zajedno su potrčali niz padinu ka obali jezera. Dečaci su ih čuli i potrčali im u susret. - Upećaćemo milion riba. Posmatrali smo ih, zar ne, Adame?

- Plivaju sve do doka.

Dva mala, od uzbuđenja rumena lica su ih željno gledala. - Jeste li spremni? Štapovi su već u čamcu. Adam i ja smo proverili.

Ališa je ponovo prebledela zamišljajući ih kako se spuštaju u čamac koji je stajao ukotvljen pored obale. Poslednja tri leta su išli na časove plivanja i obojica su bili relativno dobri plivači. Ali bazen u susednom dvorištu, prilično mali i plitak, i mutne vode planinskog jezera bile su dve potpuno različite stvari. - Dejvide, Adame, na smrt ste me isprepadali!

Tek tada su dečaci shvatili da dvoje odraslih ne dele njihovo dobro raspoloženje i odmah su se snuždili. Uozbiljili su se i ustuknuli par koraka kao da uzmiču od opravdanog besa koji se spremao da se na njih obruši.

- To što ste sami došli do jezera je bilo veoma opasno. - Pirsove obrve su bile namrštene, a glas strog.

- Nismo ništa loše uradili, Pirse, kunemo ti se - tiho je rekao Dejvid.

- Napustili ste brvnaru bez pitanja. To je bilo veoma loše. Vaša mama se probudila i nigde vas nije bilo. Izbezumila se od straha, kao i ja.

Dejvid i Adam su se pokajnički pogledali. Adamova donja usna je počela da drhti. - Dejvid je želeo da što pre stigne do jezera.

- I ti si! - rekao je Dejvid ustremivši se na brata. - Došao je gore i probudio me. On je...

- Nije važno kome je to prvom palo na pamet - umešala se Ališa, trudeći se da zvuči smireno. Sada, kada je bila sigurna da su bezbedni, nekontrolisano je drhtala od užasa pri pomisli šta je sve moglo da se desi. - Da se nikada, ali *nikada*, više niste usudili da tako odlutate i ne obavestite me gde ste.

- Hoćemo li biti kažnjeni?

- Da li ćemo ipak ići na pecanje?

- Da li ste razumeli šta vam je majka rekla?

- Pirsov glas je zvučao toliko strašno da se čak i Ališa trgla. - Da vam nikada više ništa slično nije palo na pamet. - Oba dečaka su ponizno spustila glave i pokorno odgovorila: - Da, gospodine. - Bili su očajni, ali Pirs nije popustio.

- Hajde da se vratimo u brvnaru. Nama je potrebna kafa, a vas dvojica bi trebalo da doručujete pre no što krenemo.

- Znači, ići ćemo? - hrabro je i pun nade upitao Dejvid.

Pošto je izgledalo kao da su razumeli lekciju, Pirs je jedva prikrivao osmeh. - Ališa i ja ćemo se dogovoriti na putu ka kući. Možda će pomoći ako, kada tamo stignemo, kreveti budu namešteni i brvnara uredna.

Dejvid je potrčao prema stazi, dok je Adam davao sve od sebe da ga stigne.

Ališa je klonula, napetosti je nestalo. Zurila je u svoje sinove, shvatajući, kao i svi roditelji posle prebrođene krize, koliko su dečji životi tanani i koliko joj znače. - Hvala ti. - Glas joj je bio hrapav od siline emocija. - Ja bih ih verovatno zgromila od straha i besa. Ti si sve držao pod kontrolom, izgrdio si ih, ali tako da su shvatili gde su pogrešili.

Kratko se nasmejao. - Oni nisu moja deca. To umnogome olakšava stvari.

- Ali i ti si brinuo.

- Naravno da sam brinuo - žalosno je priznao. Dodirnuo joj je ruku. - Jesi li dobro?

Blago se stresla kako bi odagnala poslednje tragove traume i pogledala ga. - Da, sada sam dobro.

Pogledi su im se stopili. Oboje su se u istom trenutku setili onoga što se desilo pre nekoliko minuta. To je i tada proizvelo zapanjujući efekat na oboje, ali u tom trenutku nisu mogli da se zaustave i razmisle o onome što su osetili. Zadovoljenje koje su do sada odlagali je zbog toga bilo još slade, sada, kada su imali vremena i mogli da se posvete svojim sećanjima sa dužnom pažnjom i koncentracijom.

Njene misli su odlutale i Ališa ga je jasno videla kako ustaje iz kreveta, divan prizor elegancije pokreta i muževne snage, samo u donjem vešu koji ništa nije sakrivao, a mnogo toga je nagoveštavao. I to s razlogom.

Dlanovi su počeli da joj se znoje.

Malje na snažnim, mišićavim grudima golicale su je po nosu dok ju je privijao uz sebe. Bio je ravnomerno preplanuo. Žudela je da ga popolako istražuje, da finim senzorima svojih dlanova otkriva različite teksture njegovog tela. Ponudio joj je utehu kada joj je to bilo potrebno, ali istovremeno ju je upoznao sa svojim sirovo muževnim telom.

Pirs se isto tako prisećao. Ali on se prisećao mekote i nežnosti koju svaki muškarac želi da zaštiti i dodiruje, sa kojom želi da se spoji, meketu u koju žudi da se smesti čvrsta muškost. Plava kosa joj je divlje plesala oko lica, baš kao i sada. Padala je na kožu boje breskve, i osećao je strašnu želju da je okusi. Želeo je da okusi i njene usne, usne koje su izgledale kao da im je neprestano potrebno ljubljenje.

Bujne grudi su joj se pomamno i čarobno njihale ispod tkanine spavaćice. Kada se nagla preko njega, dok ga je budila, video ih je u punom sjaju kroz okovratnik koji se otvorio ka njemu. Gotovo podjednako uzbudljive bile su i tamne senke njenih bradavica, koje su kada se uspravila stidljivo pritiskale pamuk nežan poput oblaka. Sećao se kako se osećao dok ju je privijao uz sebe, kako je osećao njenu očiglednu ženstvenost koja je probudila svaku uspavanu ćeliju njegovog tela.

I sada više nije mogao da odoli. Jednostavno je morao da je poljubi.

Jednom rukom joj je obuhvatio vilicu i podigao lice ka sebi. Drugom je posegao u unutrašnjost njene jakne. Zapovednički ju je obuhvatio oko struka i privukao ka sebi. - Pirse...

Obrušio se svojim usnama na njene, od iznenađenja blago razmaknute usne koje nisu mogle da se odupru ovom napadu. Bio je to moćan poljubac, i sadržao je toliko žudnje da je primorao njene usne da se opuste i prihvate prodore njegovog jezika. Zaronio je u meku, slatku dubinu njenih usta, odbijao da se smiri i nastavio da je miluje.

Kasnije, Ališa je sebe uveravala da se pobunila, ali da je on bio snažniji i da ju je savladao. Zavaravala se. Njeno telo se zapravo privilo uz njegovo, a stopalima je pravila sitne korake sve dok se nije ugnezdila među njegove raširene noge. I nije bilo sumnje da ju je želeo na onaj primalni, iskonski način. Osećala je čelično čvrst pritisak na rajsferšlusu svojih farmerki.

Ali usta su mu bila nežna i ubedljiva. I nije bilo rasprave sa tim blaženim argumentima. Njegov poljubac je učinio da se oseti kao najpoželjnija žena na svetu, kao jedina žena na svetu, i da će, ako ne bude njegova, on nestati.

Kada je konačno podigao glavu, izgledao je nezadovoljan sobom. Spustio je ruku kojom joj je pridržavao bradu i privukao sebi drugu kojom je grlio ispod jakne. - Trebalo bi da se vratimo i vidimo šta rade dečaci - grubo je rekao pre nego što je krenuo ka brvnari.

Osećajući se nezadovoljeno i napušteno, Ališa je krenula za njim. Nije ga ona navela da je poljubi. Nije trebalo da je poljubi. Ali kada već jeste, želela je da ju je malo grlio posle toga.

Sva ta romantična osećanja su potpuna glupost. Ona nije želela tog muškarca. Ili možda ipak jeste?

Pecanje u jezeru je u potpunosti uspelo. Pirs je objasnio dečacima šta smeju, a šta ne smeju da rade kada su u tako malom čamcu i vratili su se na dok sa korpom punom ribe i četiri blago izgorela nosa.

Posle podne, Ališa je odlučila da malo odspava, dok su „muškarci” rešili da odu u kupovinu. Pružila je Pirsu spisak namirnica i novčanicu od dvadeset dolara.

Namrštio se na novac. - Insistiram - čvrsto je rekla, na silu mu savijajući prste oko novčanice.

- Molim da se zvanično zabeleži da pristajem pod prisilom.

Bilo joj je drago što jutrošnji poljubac nije proizveo napetost između njih dvoje. Kada su stigli do brvnare i zatekli već namešten krevet u prizemlju, i dečake kako spremaju krevet na spratu, on je nastavio da sa njom razgovara kao da se ništa nije dogodilo. Trudila se da zanemari činjenicu da je izbegavao da je dodirne i da ostane nasamo sa njom u sobi. Laknulo joj je zbog toga, ali ju je istovremeno i vređalo, pa je rešila da o tome ne razmišlja.

- U kom krevetu ćeš da dremneš mama? -upitao je Adam, ponosan što niko nije ni predložio da i on ostane i odspava sa njom. - Možeš da spavaš u mom i Pirsovom krevetu. Neće nam smetati, je li tako, Pirse?

Uglovi Pirsovih usana su se grčili jer se trudio da uguši smeh dok je zavodljivo posmatrao rumenu Ališu ispod zakrivljene obrve. - Neće.

Dok smo mi napolju može da spava gde hoće. Cela brvnara je njena.

- U tom slučaju - rekla je, zakopčavajući Dejvidovu jaknu i uzaludno pokušavajući da mu malo uredi razbarušenu kosu - možda ću sebi napraviti postelju ispod nekog drveta.

- E baš nećeš. Plašiš se zmija i buba i tako to...

Šaljivo je uštinula svog starijeg sina za nos. - Potpuno si u pravu.

Dečaci su pojurili ka džipu, svađajući se oko toga ko će se prvi voziti napred. - Jesi li sigurna da ti ne smeta da ostaneš sama?

Njen smeh je bio spontan i iskren. - Da li se ti to šališ? Znaš li koliko su retki ovakvi dragoceni trenuci?

- Dobro - odgovorio je Pirs - samo ne otvaraj vrata nepoznatima - upozorio ju je šaljivo.

Ališa je mahala za njima osećajući kako je obliva prijatno osećanje rasterećenosti. Ali na obodu tog izvora energije, daleko od golicajuće toplote, izvirivala je neka nejasna tuga.

Kada se probudila - spavala je na galeriji - Pirs i dečaci su palili logorsku vatru u malom kamenom ognjištu koji su napravili dovoljno daleko od brvnare i od šume.

- Hej, mama - pozvao ju je Dejvid kada ju je video kako ih posmatra sa prozora na spratu. - Peći ćemo ribu na logorskoj vatri. Pirs zna kako se to radi. Hoćeš li da siđeš dole?

- Jeste li očistili ribu?

- Jesmo.

- Onda silazim.

Dok su se njih trojica bavili vatrom, uvijali krompire, marinirane riblje filete i klipove kukuruza u aluminijumsku foliju, Ališa je ispekla dva pleha kolačića sa komadićima čokolade. - Divno mirišu - rekao je Pirs preko njenog ramena dok je spuštala kuglice testa na papir za pečenje.

- Sigurno bolje od sirove ribe - odgovorila je, mršteći se i mirišući vazduh.

Nasmejao se. - Videćeš kako će biti ukusna. - Pružio je ruku iza nje, zahvatio prstima testo iz činije i ubacio ga u usta. Okrenula se da ga pogleda.

- Pirse! Ti si gori od dečaka!

- Jesam li? - Vragolaste smaragdne iskrice plesale su mu u očima dok joj se smešio. Brzo se nagnuo prema njoj i ona je pomislila da će je poljubiti, možda u nos. Ali onako brzo i iznenadno kao što su i zaiskrile, oči su mu se ugasele i povukao se unazad. Okrenuo se, prošao kroz vrata sa mrežom za komarce i ostavio je da bulji u prostor iza njega kao i toga jutro, i da se pita šta mu se to dešava i zašto tako naglo menja raspoloženje.

Dečaci su uživali u najboljoj večeri u životu. Jeli su napolju, sedeći oko logorske vatre. Dejvid i Adam su upijali svaku Pirsovu reč dok im je pričao kako je naučio da peče ribu na otvorenoj vatri na jednom pecaroškom izletu sa svojim ocem. I Ališa mu je opet bila zahvalna. Sama nikada ne bi mogla da im ovu nedelju učini tako posebnom. Njenim sinovima je bio potreban upravo neko kao on, muški uzor. Bilo je potpuno očigledno da je u njihovim očima stajao rame uz rame sa njihova dva druga heroja, uz njihovog oca i Kartera Medisona.

Imao je iznenađujuće puno strpljenja sa decom, s obzirom da sam nije imao dece, niti je bio oženjen. I, ako nije baš dobro glumio, činilo se da se i on dobro zabavlja. Sve što bi oni rekli saslušao bi pažljivo i sa razumevanjem, dok bi ih ona često pratila samo polovično, pokušavajući da obrati pažnju samo na one delove njihovog čavrljanja koje je smatrala važnim.

- Vreme je za krevet - rekao im je pošto su uneli posuđe u brvnaru.

- Molim te, da li možemo da ostanemo još malo?

- Bogami, ne možete - odgovorio je Pirs odmahujući glavom. - Ako odete na spavanje bez rasprave, možda vas sutra sačeka neko iznenađenje.

- Šta?

- Ne mogu da vam kažem.

- Ne može da nam kaže, Dejvide, inače ne bi bilo iznenađenje.

Pirs se nasmejavao. - Tako je, Adame. Laku noć, ili ništa od iznenađenja. - Pošto su mami udelili bujicu poljubaca, dečaci su krenuli ka brvnari. - Još malo vina? - upitao je Pirs Ališu kada su ostali sami. Samo je šuštanje jesenjeg lišća i pucketanje vatre remetilo potpunu tišinu.

Aluminijumska kofa im je poslužila kao posuda za led. Iznenadio ju je flašom vina uz večeru na otvorenom. - Naravno, belo vino, draga damo, ono se slaže sa ribom - prokomentarisao je zvanično, tonom iskusnog konobara. Ališa je najpre bila zbunjena, a potom oduševljena kada joj je pružio do vrha punu limenu šolju.

Ali sada je rekla: - Ne, hvala ti. Bilo je divno, ali ne bih smela više.

- Pola čaše? To je dobro za dušu.

- Ako moja duša počne još malo bolje da se oseća, plašim se da ću se obeznaniti.

Nasmejavao se. - Hm, žena koja ne može da popije. To može biti opasno.

Začutili su i gledali se smešeći se. A zatim, pošto ih je to oboje uznemiravalo, prestali su da se gledaju. Zatim su prestali da se smeše. Tišina je postajala sve neprijatnija. Konačno je Ališa ustala, otresla prašinu sa poledine pantalona i rekla: - Uprkos tome što sam odremala posle podne, opet mi se spava. Hvala ti na divnoj večeri, Pirse. Opraću sudove pre nego što odem na spavanje.

Nikada neće shvatiti kako se tako brzo približio. Pre nego što je sa limenom šoljom u ruci uspeła da krene ka brvnari, stajao je na centimetar od nje, preprečivši joj put.

- Nije trebalo da te poljubim jutros. - Telo mu je bilo napeto dok se trudio da se kontroliše.

- Tako je - odgovorila je, pognute glave, zureći u njegove čizme - nije trebalo.

- Ni sada ne bi trebalo da te poljubim.

- Ne bi trebalo.

- Ali ću te ipak poljubiti.

Pre nego što su njeni refleksi, malo otupeli od vina, uspeali da se probude, bila je u njegovom naručju i pripijena uz njegovo snažno telo. Ponovo ju je strasno ljubio, sada još nežnije. Blago ju je milovao, pomerajući usne lagano levo-desno preko njenih pre nego što je spustio dubok poljubac na njena usta. Jezikom je razdvojio njene poslušne usne i dražio joj osetljivu sluzokožu. Kada je začuo uzdah zadovoljstva, duboko je i autoritativno zaronio jezikom i spretno istraživao svaki deo njene tople unutrašnjosti.

I ono malo otpora kojeg je bilo u njoj se istopilo kao vosak. Žudela je za njegovim veštim jezikom, niko je nikada nije tako spretno ljubio. Njegova strast ju je plašila i uzbuđivala. Podsetila je njeno telo koliko dugo nije uživala ni u čijem erotičnom dodiru. Osećaj stida je nestao pod uticajem slatkog protoka vina kroz vene i izazovno se izvila uz njega.

Bilo je divno slušati grlene zvuke koje je proizvodio. Bili su to animalni, grleni zvuci, očajnički pozivi na parenje. Njena sujeta je uživala u činjenici da baš ona, majka dvoje dece i udovica, u Pirsu izaziva takva osećanja.

Napustio je njena usta i prekrrio joj vrelinim laganim poljupcima obraze i nos, bradu i ušne školjke, slepoočnice i kosu. Jednom rukom ju je obuhvatio oko struka i snažno pritisnuo njena bedra o svoja. Drugom je pomerio kragu njene košulje. Spustio joj je usne u dno grla. Kada su se one razmakle, osetila je vrelo milovanje njegovog jezika, hrapavog i baršunastog u isto vreme.

- Kunem ti se, nisam te zbog ovoga pozvao da ostaneš - promuklo je rekao. Usnama je pio sa njenog vrata.

- Znam. - Nije mogla da se seti kada je spustila limenu šolju i obrglila ga oko vrata, ali sada je prstima prolazila kroz njegovu kosu, čvrsto mu stežući glavu.

- Pokušao sam da te ostavim na miru. Kunem ti se da sam pokušao. Ali više nisam mogao.

Ponovo su im se usne srele u vatrenom poljupcu. Njegov jezik, instrument sa neverovatnom erotičnom moći, vodio je ljubav sa njenim ustima. Ritmično, divlje, prodirao je, razdevičavao je, potpuno je posedovao. Ruka mu je ponovo bila pod njenom jaknom, sada smelija nego tog jutra. Stegao je njen vitak struk, zatim prešao preko rebra i obuhvatio joj dojku odozdo. Ona je prestala da diše.

Dugo zadržavan uzdah oteo joj se sa usana kada joj je pokrio dojku toplom, snažnom šakom. Masirao ju je preko džempera, trljajući nežnu angora vunu preko njene vrele kože sve dok nije osetio pupoljak bradavice pod dlanom. Pritisnuo ga je palcem, kružio preko njega, milovao ga.

- Oh, bože. - Procedio je psovku kroz stisnute zube i Ališa je jedva suzbila potrebu da se pobuni, nezadovoljena i frustrirana, kada ju je iznenada pustio i povukao se unazad. Okrenuo joj je leđa. Otrčala je u brvnaru i pustila da se vrata za njom zalupe. Bes i poniženje su se borili za prevlast. Nikada u životu nije tako intenzivno osećala te dve emocije.

Prošli su minuti pre nego što se smirila. Naterala je sebe da ode do kuhinjskog dela, i da počne da pere i razmešta sudove od večere. Nije imala nameru da odjuri na galeriju i sakrije svoj stid poput kakve osujećene tinejdžerke. Osećala je gorak i metalan ukus odbijanja u ustima, ali, prokleta bila ako mu bilo šta od toga pokaže.

Ušao je u sobu. - Jesi li dobro?

Celo telo joj je naizmenično plamtelo, pa se smrzavalo, živci su joj bili prenapeti, drhtala je od neutoljene želje, svih pet čula vrištalo je do neba, a on je pita da li je dobro! Mrzela ga je u tom trenutku i jedva je uspela da se savlada i pristojno odgovori. - Naravno da jesam. Kao što si rekao, nije trebalo da me poljubiš. Bolje je da to više ne komentarišemo. Bez uvrede.

Opravdano iznerviran, naglo je pružio ruku, obavio pramen njene kose oko svoje šake i naterao je da se okrene i pogleda ga. Za divno čudo, učinio je da to izgleda kao milovanje, nije je povredio.

Nije progovorio dok nije podigla glavu da ga pogleda sa otvorenim neprijateljstvom u očima. - Želeo sam da te poljubim, Ališa, i želeo bih da nastavim da te ljubim. - Približio ju je sebi, i dalje joj ne nanoseći bol. - I ne želim da stanem. Ne želim da stanem sve dok ne vodim ljubav sa tobom do potpune iscrpljenosti. Da li osećaš koliko te želim?

Osećala je, pošto joj se sasvim približio i donjim delom tela pritisnuo njenu butinu. Spustio je svoj hrapavi obraz na njen; usnama je prelazio preko njene slepoočnice. Bol i mučenje izbijali su mu iz svake pore, bol koji ona nije razumela. - Važno mi je da znaš koliko te želim i da su prepreke zbog kojih ne mogu da vodim ljubav sa tobom nepremostive. U suprotnom... - Uzdahnuo je sa žaljenjem i ustuknuo. Polako joj je pustio kosu. Posmatrao je njeno lice, kao da joj tim prodornim zelenim očima probija kožu i čita misli. Zatim je rezignirano rekao: - Idi gore, ja ću ovo srediti.

Nije se usudila da se pobuni. Ako ostane makar još minut, rizikuje da napravi budalu od sebe i da ga preklinje da je uzme bez obzira na probleme koji su ga u tome sprečavali.

Šta bi to moglo biti?

Ališa je posmatrala Pirsu kroz prozor na spratu. Bilo je rano. Za divno čudo, probudila se pre dečaka, i nije mogla ponovo da zaspi jer su joj kroz glavu prolazila sećanja na uznemirujuće događaje od prethodne noći.

Pirs se upravo vratio sa trčanja. Trenerka mu je bila mokra od znoja. Očigledno je sam sebe gonio do granica svojih mogućnosti. Stajao je naslonjen na drvo, zureći uvis kroz granje. Lice mu je bilo u grču od neke unutrašnje muke. Obrisao je znoj sa očiju i Ališa je čula kako psuje.

Šta god da ga je mučilo, šta god ta nepremostiva prepreka bila, bilo je to nešto strašno, nešto sa čime nije mogao da se izbori sam.

Ališa nije sebi smela da dozvoli da se umeša. Na kraju nedelje, svako će otići svojim putem. U međuvremenu, ona je morala da se porve sa svojim problemom i reši ga. Jedino time treba da se bavi.

Ipak, posmatrajući Pirsovu pognutu glavu, priznala je sebi da je prestala da ga objektivno procenjuje onog trenutka kada ju je poljubio. Nije bilo važno da li ju je pozvao da ostane kako bi je umešao u svoj život ili ne, nije bilo bitno da li je to uopšte želeo, ona je već bila umešana.

Iznenadenje koje je obećao dečacima bili su mopedi, i naterao je Ališu da vozi jedan. Dejvid se vozio sa Pirsom, a Adam je čvrsto stezao majku oko struka zahtevajući da vozi brže.

Sledećeg dana je ujutro padala kiša i Pirs je zabavljao dečake društvenim igrama i lekcijama iz rezbarenja drveta dok sunce nije ponovo granulo. Ališa je ispekla kolače i pripremila ukusan paprikaš za večeru. Prošetali su do druge brvnare kako bi proverili da li su popravke završene na pravi način. Niko nije predložio da se Ališa i deca presele u

renoviranu brvnaru, ali tokom ta dva dana Pirs joj se nijednom nije romantično približio. Ponovo su se jedno prema drugom ponašali kao stari prijatelji. Kao da se ono pored logorske vatre nikada nije ni dogodilo.

- Voleo bih da danas ostanem blizu brvnare, ako misliš da možeš da zabaviš dečake. - Pili su poslednju šolju jutarnje kafe. Dejvid i Adam su pozavršavali svoje obaveze i sada su igrali fudbal ispred kuće.

- Naravno. Kako god ti kažeš. Molim te, nemoj osećati da imaš obavezu prema nama, da treba da nas zabavljaš iz minuta u minut. Ako bi nešto želeo da radiš sam...

- Ne radi se o tome. - Spustio je šolju na sto i primetila je da mu je neprijatno. - Večeras očekujem gosta na večeri.

- Oh, Pirse, zašto nisi ranije nešto rekao? -Skočila je sa stolice kao napeta opruga. - Odmah ćemo otići i ostaviti te da središ brvnaru...

- Ma, sedi - rekao je, smejući se i hvatajući je za zglob, primoravši je da ponovo sedne na stolicu sa koje je skočila. - Želeo bih da i vi budete na večeri.

Sumnjičavo ga je pogledala. - Kada ti stiže društvo?

Zarobio ju je pogledom. - Nije baš društvo. Radi se o mojoj ćerki.

Bosnaunited

4.

Krisi Reynolds je stigla dok je sunce tonulo iza šume. Iz crvenog poršea koji se uz škripu kočnica zaustavio na par metara od brvnare, izašla je visoka, privlačna, vitka mlada žena. Dočekali su je Dejvid i Adam. Iako ih je Ališa više puta upozorila da ne jure ka vratima, oni su izleteli kao metak i sjurili se niz stepenice da se dive automobilu koji je za njih bio prepoznatljivi statusni simbol.

- Zdravo - nasmejala se Krisi dok su se dečaci gurali oko nje i znatiželjno je posmatrali.

- Da li sam ja to promašila brvnaru?

- Nisi. - Pirs se spuštao stepenicama da pozdravi ćerku. Iako je hodao naizgled smireno, bio je podjednako uzbuđen kao i dečaci.

- Zdravo, Krisi.

Posmatrajući ih iza zatvorenih vrata, Ališa je primetila kako Krisin osmeh stidljivo, ali vidljivo postaje vedriji. - Zdravo, tata - čula ju je Ališa kako oklevajući odgovara. Njegova kći se zapravo stidela pred svojim ocem. Ališi je sada bilo jasno zašto je Pirs čekao poslednji trenutak da joj kaže da će ih posetiti.

- Tvoja ćerka! - tiho je uzviknula. - Tvoja ćerka? - Ponovo je skočila sa stolice i on ju je ponovo povukao natrag. Istrgla je svoju ruku iz njegove, ali nije više ustajala. - Rekao si mi da nemaš dece.

Prvo što joj je palo na pamet bilo je da ima ženu i gomilu dece kod kuće. U redu, ona je imala tu jednu avanturu na jezeru Tahoe, ali njene romantične dogodovštine su se tu završavale. Ljubakanje sa oženjenim muškarcem je nešto sasvim drugo.

Osetila se užasno povređenom, nerazumno i preterano, s obzirom na to da se ništa nije ni desilo među njima. Ali, nije izgledao kao neko ko bi mogao tako prepredeno da laže.

- Ališa, nemoj donositi prenagljene zaključke. Dozvoli da ti objasnim. Rekao sam da nemam iskustva u roditeljstvu. Nikada ti nisam rekao da nemam dete. Moja bivša žena i ja smo se razveli vrlo brzo posle Krisinog rođenja. Prepustio sam joj puno starateljstvo i do dana današnjeg se gorko kajem zbog toga. Želeo sam da vidim svoju ćerku ove nedelje. Veoma mi je važno da provedem neko vreme sa njom. Zato sam je pozvao na večeru u brvnaru.

Smekšala je, ali se i dalje osećala kao da ju je zavaravao. - Otići ćemo pre nego što stigne. Sigurna sam da ne očekuje da sretne još ljudi kada si joj već naglasio da želiš da provedeš vreme sa njom.

- Ona ništa ne očekuje. Nisam preterivao kada sam ti rekao da sam je zanemarivao dok je odrastala. Sramno je koliko je malo vremena provodila sa mnom. Njena majka i ja jedva da možemo da budemo pristojni jedno prema drugom kada se nađemo u istoj prostoriji, tako da, kada se donosila odluka o starateljstvu izgledalo je da je za sve najbolje da se držim podalje od njihovih života.

Instinktivna ženska radoznalost počela je da uznemirava Ališu, kao kakav dosadan insekt koga ne možeš da se otarasiš. Pokušala je da je odagna. Ali nije se dala. Umirala je od želje da sazna sve o njegovom braku i o razvodu. Ali, ako ne želi ni ime da joj pomene, kako da očekuje da sa njom priča o svojoj bivšoj ženi? Zato je i dalje ćutala.

- Planirao sam da spremim govedinu Stroganov³ za večeru - rekao je. - Misliš li da će to biti u redu?

Bio je nervozan! Prizvuk kolebanja u tom, na prvi pogled krajnje bezazlenom pitanju, ukazao joj je na činjenicu da je Pirs nesiguran kada se radi o susretu sa ćerkom. Ta ranjivost, tako neuobičajena kod muškarca kao Pirs, koji odiše samouverenošću, duboko ju je dirnula.

- Govedina Stroganov zvuči sjajno - uveravala ga je nežno. - Pirse, jesi li siguran da želiš da ostanemo večeras?

- Jesam - brzo je odgovorio. Možda prebrzo.

- Kako bi ti poslužili kao medijatori? Da li se plašiš da ćete se posvađati? Da će biti neprijatnih scena?

Nasmejao se samoironično. - Ne, ništa od toga. Samo želim da ovo veče svima bude prijatno.

- Spremiću nešto posebno za dezert.

- Ne, nemoj. Ne moraš to da radiš.

- Ne moram. Ali meni se jede nešto slatko. Znao je da laže, ali je sa zahvalnošću prihvatio njenu ljubaznu ponudu.

Sada, dok je posmatrala zagrljaj oca i ćerke, Ališi je bilo jasno da su takvi izrazi nežnosti između njih dvoje bili neuobičajeni i retki. Pirs ju je na trenutak privio uz sebe. Zatim se odmakao da bi je pogledao. - Izgledaš fenomenalno, kao i uvek. Ošišala si se? Dopada mi se.

- Stvarno? Hvala ti. Mama je poludela. Nije želela da skraćujem kosu pre venčanja.

Venčanje? Čije venčanje? Njeno ili njene majke?

- Veliki dan se približava. Jesi li uzbuđena? Aha, Kriši je buduća mlada.

- Pomalo - priznala je tiho se smejući. - Ali to je valjda prirodno.

Pirsove obrve su se preplele u zabrinut luk dok je pažljivo posmatrao ćerku. Osećao je da bi mogla štošta da doda, ali je odlučio da je ništa ne pita. Prebacio joj je ruku preko ramena. - Nisam siguran da li sam spreman da te predam drugom čoveku.

Devojčino lice je zablistalo od prijatnog iznenađenja, i Ališa je primetila odsjaj suza u njenim očima. Imala je iste oči kao i njen otac.

- Hvala ti što si me pozvao da dođem u brvnaru, tata. Bilo mi je potrebno da pobeegnem od... od svega.

Stisnuo joj je rame. - Trebalo je ovo češće da radimo. Tek sada shvatam koliko sam propustio tokom tvog odrastanja. Izgleda da sa starošću dolazi i mudrost.

Ćušnula ga je u rebra. - Nisi ti baš sasvim mator. - Bacila je pogled na Dejvida i Adama.

---

³ Govedina Stroganov: rusko jelo nazvano po grofu Stroganovu, još od sredine devetnaestog veka poznat specijalitet širom sveta. (prim. prev.)

- A vidim da imaš i veoma mlade prijatelje.

- Oprostite mi, baš sam nevaspitan - rekao je Pirs smejući se. - Krisi, ovo su moji prijatelji Dejvid i Adam Rasel. Dečaci, ovo je moja ćerka.

- Baš je stara - rekao je Adam. Obojica su bila razočarana. Kada su im rekli da na večeru dolazi Pirsova ćerka, očigledno su zamišljali nekoga njihovih godina, ne neku matoru dvadestjednogodišnjakinju.

Krisi se podbočila. - E pa nisam previše matora da igram fudbal. Čija je to lopta? - Pokazala je na loptu koja se otkotrljala u zimzelenu žbunje.

- Moja - odgovorio je Dejvid, malo se razvedrivši. - Dozvolću ti da se igraš mojom loptom, ako mi obećaš da ćeš me provozati u tvom poršeu. Super je. Imam poster u svojoj sobi na kome je isti takav. Želeo sam da naša mama kupi poršea, ali ona je rekla da to nije parkt... parkt... prakt...

- Praktično - pomogao mu je Pirs, a Krisi se nasmejala.

- Pa, vaša mama je izgleda pametnija od mog tate. On mi je poklonio ovaj automobil za prošli Božić. I, dogovoreno, fudbal za vožnju. - Krisi se okrenula ka ocu i upitno ga pogledala.

- Da li dugo poznaješ Dejvida i Adama?

- Od nedelje uveče. Spasao sam ih od oluje. - Šališ se!

- Ne, ne šali se. Zaista nas je spasao! - uzviknuo je Dejvid.

- Aha, mene je nosio i pomogao je mami i Dejvidu, i svi smo došli u njegovu brvnaru, a baš je mnogo padala kiša i bilo je munja i gromova, ali ja se nisam plašio - dodao je Adam.

Krisi je nasledila i očeve znatizeljne obrve. Jedna se visoko izvila dok ga je ljubopitljivo posmatrala. - Pa, dečaci su mnogo slatki. Kakva je mama?

Ališa je pocrvenela do korena kose i pokušala da se još malo povuče u osenčeni deo sobe kako ne bi shvatili da ih prisluškuje. Međutim, Pirs se u tom trenutku okrenuo i pozvao je. Nije imala izbora i morala je da gurne vrata sa mrežom za komarce i krene ka njima kako bi se upoznala sa njegovom ćerkom.

- Ališa Rasel, ovo je moja ćerka, Krisi.

- Zdravo, Krisi - rekla je Ališa, odjednom se osetivši kao grešnica. A zašto? Ona bolje od svih zna da se ništa nije desilo između nje i devojčinog oca. Ali kako li će Krisi prihvatiti njihovo prisustvo u Pirsovoj brvnari?

- Zdravo. Drago mi je što smo se upoznale. - Široko se osmehnula. Izraz lica joj je bio prijateljski, prijatan i bezazlen. - Da li vas je zaista spasao od oluje?

- Nije mi prijatno da to priznam, ali jeste. I kada nismo mogli da pronađemo drugi smeštaj, pošto je naša brvnara oštećena u toj oluji, insistirao je da ostanemo ovde. - Ališa je osećala potrebu da joj sve brzo objasni, kako Krisi ne bi stekla pogrešan utisak.

Krisi je iskosa vragolasto pogledala oca. - Pravi vitez na belom konju - prokomentarisala je ironično, ali bez zlobe.

Bez obzira na Ališine pokušaje da objasni šta se dešava, Krisi je formirala svoje mišljenje o situaciji koju je zatekla. Nije baš dobro poznavala svoga oca, ali je znala da je on iskusan poznavalac žena. Ališa Rasel, prirodno lepa i nepretenciozna, izgledala je sasvim

drugačije od žena sa kojima je obično provodio vreme. Ipak, seksualna privlačnost koja je zračila između njih bila je opipljiva, stvarna, iskričava. Približi li im se previše dok se gledaju, mogla bi se opeći.

- Šta je to vitez na belom konju? - upitao je Adam.

- Zašto ne nastavimo razgovor uz neko hladno piće? - predložio je Pirs i počeo da ih sve usmerava ka ulaznim vratima.

Ališi se Kriši odmah dopala. Bila je pričljiva i zabavna, stidljiva jedino kada bi direktno pogledala svoga oca. Kao da je želela da mu se baci oko vrata i čvrsto ga zagrlji, ali se nije usuđivala. Svaki put kada bi ga pogledala, u očima joj se moglo pročitati koliko ga voli i koliko mu se divi, ali, u isto vreme, i da nije sasvim opuštena u njegovom društvu. Ališa je zaključila da je devojci očajnički potrebna očeva ljubav i naklonost.

Kriši ih je obavestila o napretku svojih studija na umetničkoj akademiji, i, pošto je želela da postane dizajnerka ženske odeće, dve žene su započele živ i dug razgovor o modi.

Dejvid, kome je bilo dosadno, počeo je da se žali: - Kada ćemo da igramo fudbal?

Pirs je ustao. - Izvinite nas, moje dame. Izvešću ih napolje da ih oslobodim viška energije.

- Sačekaj - zaustavila ga je Kriši i ustala. - Obećala sam. Hadjemo, dečaci. - Pretekli su je i otrčali ka vratima.

- Imaš divnu ćerku, Pirse. Ona je inteligentna, energična mlada žena.

- Jeste, zar ne? - ponosno je odgovorio, posmatrajući je kroz prozor. - Nažalost ne mogu da kažem da je to delom i moja zasluga.

- Naravno da možeš.

Odrično je odmahnuo glavom. - Nikada nisam bio prisutan. Njoj je bio potreban otac, dobar otac, otac u čiju bi naklonost bila sigurna. Ono što se desilo između njene majke i mene nije bila njena krivica, ali ona je žrtva naših nesuglasica.

- Mislim da ona zna da ćeš biti uz nju uvek kada joj to bude potrebno - tiho je rekla Ališa.

Okrenuo se ka njoj i prostrelao je zelenim očima. - Voleo bih da verujem u to, Ališa. Potrebno mi je da verujem u to.

- Ne čini mi se da ti bilo šta prebacuje. Gleda te s ljubavlju, ne sa prekorom. Možda joj je potrebno da joj kažeš šta osećaš prema njoj. Da li si joj ikada rekao da je voliš? - Razmišljao je jedan trenutak, natuštenih obrva. - Idi, pridruži im se, ja ću postaviti sto za večeru.

- Ne mogu da te ostavim da sve sama radiš. Uperila je kažiprst ka vratima. - Idi. - Upotrebila je onaj odlučan i beskompromisan ton kojim je razgovarala sa sinovima.

- Razumem, gospođo. - Pre nego što se snašla, glasno ju je cmoknuo pravo u usta i izašao napolje.

Dvadeset minuta kasnije, Ališa je pozvala dečake da uđu i okupaju se pre večere. Negodovali su i gundali, ali je napokon uspela da ih ugura u kuću i u kupatilo. Iznela je poslužavnik sa dve čaše i bocom rashlađenog belog vina pred kuću, gde su premoreni na stepenicama sedeli Kriši i Pirs.

- Izvinjavam se, ali ovo je sve što možemo da ponudimo kao aperitiv - rekla je spuštajući poslužavnik.

- Gde je čaša za tebe? - upitao je Pirs, dlanom tapkajući po mestu pored sebe kako bi je pozvao da sedne.

- Nadgledam kupanje. U suprotnom bismo imali poplavu u kupatilu. Opustite se. Zemičke su još uvek u rerni. Pozvaću vas kada večera bude spremna.

Pirs joj je dotakao ruku. - Hvala ti. - U njegovom pogledu bilo je puno zahvalnosti, ali i nečeg drugog. Bio joj je zahvalan što mu je omogućila da neko vreme provede sam sa svojom ćerkom. ali to nije bilo sve. Ališa nije mogla da odgonetne o čemu se radi, ali šta god bilo, učinilo je da se oseti kao da propada u provaliju bez dna.

Ušli su u brvnaru držeći se za ruke kada je ona iznosila hranu na sto. - Bilo je to onog Božića kada si mi poslao ponija, sećaš se? - govorila je Krisi. - Nikada nisam videla mamu tako besnu. Dozvolila mi je da ga zadržim samo jedan dan pre nego što ga je vratila na farmu.

- Uvek je bila prava k-u-č-k-a - spelovao je Pirs.

- Razumeo sam šta si spelovao - provirio je Dejvid iz kupatila. - Kučka.

- Dejvide Rasele! - Ališa je bila užasnuta. Pirsu je bilo neprijatno, a Krisi je šaljivo prokomentarisala: - Vidiš li šta se desi kada psovka vređaš mamu?

- To nije psovka. U njenom slučaju, to je karakterna osobina. I nije mi žao što sam je tako nazvao, jedino mi je žao što je to Dejvid čuo. To je nepristojna reč, Dejvide, dakle, nemoj da te slučajno čujem kako je koristiš.

- U redu, gospodine.

Večera je protekla u sjajnom raspoloženju. Nije im nedostajalo tema za razgovor. Pirsov kulinarski poduhvat je bio više nego uspeo, a on je čestitao Ališi na savršeno skuvanim knedlama od krompira. Ališa je shvatila da joj je, od kada je postala udovica, nedostajala priprema hrane za goste i valjano se potrudila oko pite od limuna koja je sve oduševila.

Dečaci nisu zaboravili na obećanje da će se voziti u poršeu. Krisi je Pirsu pružila ključeve. - Hoćeš li im učiniti zadovoljstvo, a ja ću pomoći Ališi oko sudova?

- Nije potrebno - brzo je rekla Ališa.

- Želim da ti pomognem. Nismo završili našu raspravu oko dužine suknje za sledeću sezonu.

- U tom slučaju, biće mi drago da povedem dečake u vožnju. - Pirs je uhvatio po jednog mlađahnog Rasela pod svaku ruku i poneo ih ka vratima dok su oni slavobitno cičali od zadovoljstva.

Krisi je primetila kako se Ališa zaljubljeno i čežnjivo smeška posmatrajući ih. Pošto je shvatila da je posmatra, Ališa se postidela i počela da raščićava sto. - Čula sam da se uskoro udaješ. Kakvu si venčanicu odabrala?

Krisi joj je opisala i venčanicu i odabir boja za ceremoniju venčanja i prijem. Razgovor je bio opušten i spontan. Ališa je, na sopstveno iznenađenje, mladoj ženi ispričala o Džimu i o njegovoj iznenadnoj smrti. O svom životu udovice, o svom poslu, čak i o Sloun i Karteru.

- Jesi li spavala sa tatom?

To je bila još jedna osobina koju je Krisi nasledila od oca, ta sposobnost da sagovornika ostavi nemog postavljanjem direktnih pitanja van konteksta.

Ališine ruke su bile uronjene u sapunicu u sudoperi. Kada je čula to drsko, neprimereno pitanje, stegla ih je u pesnice. - Nisam - tiho je odgovorila. Podigla je glavu da pogleda Krisi i ponovila: - Ne, nisam.

- Mislim da bi trebalo da spavate zajedno - rekla je Krisi. Nije gledala u Ališu, već je sa pažnjom odmeravala čaše naredane u visećem kredencu.

Ališa je bila zaprepašćena njenom direktnošću. - Zašto?

Krisi ju je pogledala, nasmešila se i slegnula ramenima. - Zašto da ne? Očigledno se međusobno privlačite. Nemoj me pogrešno razumeti. Ne verujem u slobodnu ljubav i te stvari... Samo mislim da... - Zastala je na trenutak i zurila neodređeno ispred sebe. Zatim se ponovo okrenula ka Ališi. I kao što bi se smrzla pred Pirsovим upornim pogledom, tako ni sada nije mogla da izdrži Krisin. Čerka i sin posmatrali su svet na identičan način. Nijedna misao se nije mogla sakriti pred njihovim pronicljivim očima. - Nešto nije u redu sa tatom.

- Nije u redu? Kako to misliš?

- Ne znam tačno. Ali, drugačiji je. Čak i to što me je pozvao da dođem ovamo je netipično za njega. Ranije, svaki put kada bismo se videli, on je nekud žurio. Umaralo me je kad bih pokušala da ga pratim. Stalno je bio u pokretu. Sada je zamišljen, sentimentaln. Radi stvari koje nikada ranije nije radio.

- Na primer, poziva sirotu udovicu sa dvoje dece da provede nedelju dana odmora sa njim?

Krisi se nasmejala i drsko je odmerila Ališinu figuru. - Valjda si shvatila zašto te je pozvao. Da si ružna kao veštica, sigurna sam da bi vam pomogao i odvezao vas na sigurno, ali sumnjam da bi bio baš ovako gostoljubiv. - Ališi je bilo neprijatno, pa je skrenula pogled. Krisi ju je uzela za ruku i naterala da je ponovo pogleda. - Ako te bude pitao, da li ćeš spavati sa njim?

Ališa je progutala knedlu, previše začuđena da bi se uvredila. - Ne znam.

- Nadam se da hoćeš. Mislim da si mu potrebna.

- Sigurna sam da tvoj otac nema problema da pronade žensko društvo.

- I ja sam sigurna da nema. Ali ne govorim o seksu. Bar ne samo o seksu. Mislim da si mu potrebna cela, tvoja toplina, tvoja saosećajnost.

I mislim da bi za tebe to bilo veoma dobro.

Ališi je laknulo kada je začula zvuk poršea, jer je to značilo da nije morala da nastavi razgovor. Dečaci su odmah smešteni u krevet na galeriji kako bi odrasli mogli da nastave da se druže. Svečano su se oprostili od Krisi, i Ališa je bila sigurna da bi želeli da je ponovo vide. Krisi je klekla i obojicu poljubila u obraz, pošto ni stariji ni mlađi brat nisu sklanjali lice kao što imaju običaj da čine kada neko želi da ih pomazi ili poljubi. Kasno uveče, Krisi je zaključila da bi trebalo da krene.

- Da li baš moraš da ideš? - upitao je Pirs. - Mogli bismo svi da se smestimo ovde.

- Sutra ujutro imam predavanja, i probu venčаницe u podne. Mama bi poludela kada se ne bih pojavila. - Uzela je obe Ališine ruke u svoje. - Veoma mi je drago što smo se upoznale.

Zvanično pozivam i tebe i dečake na svoje venčanje.

- Hvala ti. Videćemo.

Krisi je zaprepastila Ališu kada ju je posle toga čvrsto zagrlila i prošaputala: - Ne zaboravi šta sam ti rekla. Imaš moju dozvolu. - Namignula je pre nego što se okrenula od nje, što je izazvalo Pirsov upitni pogled koji je Ališa pokušala da izbegne.

- Otpratiću te do kola - rekao je. Narednih pola sata Ališa je sedela ispred kamina i prelistavala časopis. Povremeno bi čula njihove glasove. Učinilo joj se da je u jednom trenutku čula kako Krisi plače, ali nije bila sigurna. Konačno je začula brundanje motora i krckanje šljunka pod točkovima dok je automobil prelazio preko uske staze.

Pirs nije odmah ušao u kuću, i pomislivši da želi da bude sam, Ališa je krenula na sprat. Svakako nije želela da pomisli kako ga čeka. Nogom je već zakoračila na prvi stepenik kada je začula njegov glas.

- Ideš na spavanje?

- Da, mislila sam...

Pružio joj je ruku. - Ališa, hoćeš li da malo posediš sa mnom?

Srce joj je divlje zalupalo, i zapitala se zašto. Možda zato što je sve bilo tiho, i zato što su bili sami. Možda zato što je pogasila sva svetla sem diskretne lampe koja je obasjavala brvnaru mekom, blagom svetlošću i odašiljala osećaj intimnosti iz svakog ugla prostorije. Možda zato što je njeno ime izgovorio pomalo hrapavim glasom punim emocija. U svakom slučaju, drhtala je od uzbuđenja dok se vraćala ka sofi i prihvatala njegovu ispruženu ruku. Povukao ju je da sedne pored njega među jastuke, smekšane od upotrebe.

- Hvala ti što si se pobrinula za večeru.

- Nije to bilo ništa posebno. Stvarno - dodala je kada ju je sumnjičavo pogledao. - Uživala sam u ulozi domaćice.

- Bilo kako bilo, zahvalan sam ti. Mislim da se Krisi dobro provela. Privremeno smo joj skrenuli misli sa onog cirkusa u koji joj majka pretvara venčanje.

Ališa je prigušila glas zdravog razuma i ohrabrila se da zađe na potencijalno opasnu teritoriju. Polako i pažljivo je napredovala. - Krisi ne izgleda preterano uzbuđeno zbog venčanja. Da li voli svog verenika?

- Verovatno gaji neka osećanja prema njemu. On je prijatan mlad čovek. Ali mislim da ga ne voli.

- Zašto se onda...

- Uteruju je u „dobar brak”. Dobar prema merilima njene majke.

- Sad mi je jasno.

- Ne, nije ti jasno, ali bih voleo da ti objasnim. To je jedna duga i dosadna priča.

- Ništa drugo nisam planirala - rekla je, smešeći se jer je osetila da ima potrebu da razgovara sa nekim.

- Mogla bi da ideš na spavanje.
- Radije bih slušala.
- Ne mogu da sve to strovalim na tebe.

- Ja sam sa tobom razgovarala o svom problemu pre neko veče. Nekada su stranci najbolji slušaoci.

- Jesmo li mi i dalje stranci? - Dugo ju je i intenzivno gledao pre nego što je skrenula pogled u stranu. On je teško uzdahnuo. - U redu, ovako stoje stvari. Oženio sam se mlad i glup. Doti je verovala da sam dobra prilika, inženjer koji obećava. Bila je lepa, veoma zgodna i spremna na seks. Ušetao sam u sentimentalnu klopku i zarila je svoje kandže u mene pre no što sam uspeo da se priberem. Nismo se slagali. Imali smo različite ciljeve, različite prioritete. Taj brak je od početka bio osuđen na propast.

Nastavio je da govori o tome kako je njegova žena, čija je porodica bila veoma imućna, pobesnula kada je on veći deo svoje ušteđevine i malo nasleđstvo uložio u nepoznatu, tek osnovanu inženjersku kompaniju, umesto u neku već dobro pozicioniranu. Novca je bilo malo, i nisu mogli da sebi priušte članstvo u kantri klubu kome je ranije pripadala, niti su mogli da nastave da se kreću u tom društvu. Zatim je zatrudnela.

- Navela me je da se osećam kao nekakav perverznojak čija pohota nije ostavljala vremena za bezbednu kontracepciju, kada je zapravo krevet bio jedino mesto gde smo se koliko-toliko slagali. - Ališa je progutala knedlu i uznemirila se kada je shvatila da je obuzima hladna, snažna ljubomora. - Zapretio sam joj da ću je ubiti ako pokuša da abortira. Verovatno moje ponašanje može da se okarakteriše kao netolerantno i krajnje puritansko. Ali tako sam se osećao. Tako se i sada osećam.

- Neposredno posle Krisinog rođenja, složili smo se da bismo oboje bili mnogo srećniji ako se nikada više ne vidimo. Doti me mrzi jer sam ja njen jedini promašaj u životu. Ja sam jedina stvar koju je želela, za koju se izborila i na kraju nije mogla da je ima.

Prošao je rukama kroz kosu. - Ali krivim sebe za propast svog braka jer zapravo nikada nije trebalo ni da se ženim njom. A moje roditeljstvo, to je tek priča za sebe. Ne poznajem svoju ćerku. Propustio sam njeno detinjstvo, njen pubertet, njenu mladost. Sada se obavezala na taj brak u kome će biti nesrećna i ja ne mogu ništa da uradim da je u tome sprečim. Doti bi svako moje mešanje doživela kao novu objavu Drugog svetskog rata. A ipak, osećam da moram da uradim tu važnu stvar za moju ćerku pre nego što... - Iznenada je začutao.

- Pre nego što?

- Nije važno. Jednostavno mislim da joj je potrebna pomoć da se izvuče iz te užasne gužve i da ne zna kako da je zatraži. Rekao sam joj da se suprotstavi svojoj majci. Ali znam da to neće uraditi.

- Krisi je inteligentna mlada žena. Neće joj dozvoliti da je natera da se uda ako ona to ne želi.

- Ti ne poznaješ Doti. Ona razvija strategije sa lukavošću Džordža Patona⁴. I humana je koliko i Neron⁵. Kada ona nešto reši, ljudi obično popuštaju i pristaju na sve kako bi izbegli raspravu.

- Ti nisi ustuknuo.

Okrenuo je glavu ka njoj i zarobio je svojim pogledom. - Nisam, hvala bogu. Jedino se nadam da će Krisi uvideti svoju grešku na vreme. Do đavola, njena majka želi tog momka za zeta samo zbog njegovog prezimena. Verovatno ga prezire i jedva čeka da i njemu preuredi život. Svi sem Doti će tu biti nesrećni.

- Krisi će znati šta da radi kada za to dođe vreme.

- Misliš? Neće moći meni da zahvali ako se to desi. Zato što sam loš otac smirivao sam grižu savesti poklonima, ponijima i poršeima. Nikada je nisam usmeravao, nikada joj nisam preneo sistem vrednosti, ništa što je zaista važno. Bože, nije ni čudo što me prezire.

Ališina ruka je svojevolumeno krenula ka njegovom čelu i sklonila par pramenova srebrnosmeđe razbarušene kose. Klizili su joj kroz prste kao svila. - Nisi ti uopšte tako bezočan kao što se predstavljaš. I ne brini za Krisi. Ona je veoma razumna.

- Večeras sam joj rekao da je volim - tiho je rekao.

Dakle, prihvatio je njen diskretan savet. -Kako je reagovala?

Nasmešio se. - Rasplakala se i rekla mi da i ona mene voli.

- Veoma mi je drago zbog oboje, Pirse. Podigao je jedno koleno na sofu kako bi se okrenuo da je pogleda u lice. Nagnuo se, tražeći njene oči. - Tebi treba da zahvalim za večerašnji uspeh. Ne mogu ti objasniti koliko mi je to važno.

- Desilo bi se pre ili kasnije. Oboje ste to želeli. Ja sam vas samo malo pogurala u pravom smeru.

Dodirnuo joj je obraz vrhovima prstiju. - Kako to da je sa tobom tako lako razgovarati? Kako to da imaš toliko razumevanja za sve? Kako to da tako dobro razumeš druge ljude i da znaš šta ih muči?

- Nisam ništa od toga. Uvek sam bila izrazito sebična.

- Teško mi je da u to poverujem. - Glas mu je bio dubok, mekan i tih. Dodirivao ju je po mestima koja ne bi smela da se dodiruju, po grudima, stomaku, i između butina. Osetila je njegov glas u svakoj erogenoj zoni kao nežno, nestašno milovanje.

- Veruj mi. Uvek sam mislila samo na sebe, jer u suprotnom ne bih sebi dozvolila da brigu za kvalitet svog života prepustim drugima. Prvo roditeljima, potom Džimu. Nisam brinula ni o čemu sem o sopstvenoj sreći i kako će mi drugi pomoći da budem srećna. Kada sam izgubila Džima, prebacila sam odgovornost za svoj život na Kartera. Tako je bezbednije, znaš? Tako ne možeš sebe da kriviš ako bilo šta krene naopako.

Tužno je odmahнула glavom i kako bi naglasila ono što je govorila, prekrila je njegovu ruku svojom. - Pirse, duboko u sebi sam znala da me Karter ne voli, čak i pre nego što je sreo

---

⁴ Džordž Paton: čuveni američki general iz Drugog svetskog rata. (prim. prev.)

⁵ Neron (Neron Klaudije Cezar Avgust Germanik): rimski imperator poznat po svojoj surovosti (prim. prev.)

Sloun. Umalo mu nisam dozvolila da upropasti sopstveni život, umalo mu nisam uništila šansu da bude srećan, samo da bih obezbedila sopstvenu budućnost.

- Ne budi toliko stroga prema sebi. Mislila si na svoje dečake.

- Koristila sam ih kao izgovor. - Udubljena u misli, igrala se dugmićima na njegovoj košulji. Taj prisan pokret nijednom od njih dvoje nije se učinio neprirodnim. - Konačno sam se osvestila i shvatila da sam odrasla osoba i da moram da preuzmem punu odgovornost za svoj i za život svoje dece. Po prvi put u životu sam potpuno samostalna. I više se sebi ovako dopadam, ali je nekada veoma stresno.

- Ne poznajem nikoga ko se s vremena na vreme ne plaši. - Izgledao je zamišljeno, i na trenutak je pomislila da će se ponovo povući u sebe. Umesto toga, podigao je njenu ruku do usta i utisnuo poljubac na njen dlan. - O čemu ste ti i Krisi razgovarale?

Mora da je osetio kako joj se puls ubrzao dok ju je milovao po unutrašnjoj strani ručnog zgloba jer je podigao glavu da je pogleda. Trepavice su mu bile tamne i neodoljivo guste.

Želela je da prstom pređe preko njih. - Ženski razgovori, ništa naročito.

- Da li je htela da zna nešto o nama?

- Jeste.

- Šta je želela da zna?

Bila je svesna kuda bi je odveo iskren odgovor. U ovom trenutku bi najbolje bilo da pokuša da izbegne istinu. Ali to nije bilo ono što je želela. Želela je da je odvede pravo u krevet, u ralje iskušenja. Do đavola sa posledicama. -Krisi je pitala da li spavamo zajedno.

- Šta si joj rekla?

- Da ne spavamo.

- Šta je ona na to rekla?

Ališa je ovlažila usne vrhom jezika. Čeznutljivo je posmatrao kako joj se jezik ponovo krije iza usana. - Rekla je da misli da bi trebalo da spavamo zajedno, da bi to bilo dobro za oboje.

- Sklon sam da se složim sa njom. Znam da bi za mene to bilo proketo dobro. - Obuhvatio je njeno lice rukama i zario se u njene oči vrelin, smaragdnom pogledom. U njima je prepoznao potrebu, čežnju, želju, podjednako burnu kao i njegovu. - Šta ti misliš?

- Mislim da bi to bilo na obostrano zadovoljstvo. - Kocka je bačena.

- Ne smem da se vezujem. To ne bi valjalo, to je to. I ne želim da budeš povređena.

- Razumem.

- Da li razumeš? Da li zaista razumeš, Ališa? Moram da znam ovog trenutka.

- Ni ja ne smem da se vezujem u ovom trenutku.

- Mi smo dve odrasle osobe koje tačno znaju šta rade, je li tako? Svesni smo u šta se upuštamo?

- Tako je.

- Bez kajanja.

- Bez kajanja.

- Samo večeras. Bez obaveza. Nećemo pridavati poseban značaj onome što će se desiti, biće to samo fizičko zadovoljenje, prijatan kontakt dva tela. Je li tako?

- Tako je. - Poslednje reči je izgovorila kao molbu, strastvenu isto koliko i njeno telo koje se čežljivo privilo uz njegovo.

Palčevima je prešao preko njenih usana, ocrtavajući im oblik pre nego što ih je ustima zarobio u poljubac. Bez pripreme i izvinjenja, zario je svoj jezik u njena usta i kretao se slobodno, divlje, milujući, prodirući, kušajući je celu.

Obavio je ruke oko njenog tela, ustao i podigao je na noge. Ne prestajući da je ljubi, odigao ju je od poda i držeći je tik uz sebe preneo do kreveta. Pustio je da klizi niz njega dok nogama nije dohvatila pod, i oboje su grleno i žudno zastenjali tokom tog produženog dodira. Spretno joj je ispasao bluzu.

Nagnuo je glavu i poljubio joj grudi kroz tkaninu dok ju je raskopčavao. Kada je rastvorio krajeve bluze i sluštio je sa njenih ramena, dojke su joj bile vlažne od dodira njegovih usana, a pupoljci bradavica rumeni i napeti pod prozirnim grudnjakom.

Naterao se da se smiri, naredio je sebi da uspori, da ne hara, već da uživa. Nežnim prisvajajućim dodirom obuhvatio joj je dojke i nežno ih stiskao i milovao.

- Divno je dodirivati te - šaputao joj je niz vrat.

Obuhvatila mu je glavu obema rukama i privila obraz uz njegovo srce, koje je divlje tutnjalo. Osetila je omamljujući miris skupe kolonjske vode i halapljivo ga je udahnula.

Spretno je rukama prešao do njenih leđa i otkopčao joj grudnjak. Stidljivo je pogledala kada ga je skinuo i bacio na pod. Ali u njegovim očima se čitalo samo divljenje. - Imaš divne grudi, Ališa. Divne.

Njegove oči, njegove reči, potom njegove ruke i usne, slavile su njeno telo. Nežnim poljupcima joj je obasuo meku put, rukama podižući dojke ka svojim ustima. Bradavice su se pretvorile u blistave bisere pod slatkim pritiskom vrhova njegovih prstiju. Jezikom je lenjo kružio preko njih, pokretom potpuno različitim od bure koja je rasla u oboma.

- Da li želiš da se skineš? - upitao je, dok mu je u grlu pulsiralo od samonametnutog uzdržavanja.

- Da li ti želiš da me skineš?

- Više od svega.

Izula je cipele i stala ispred njega, predajući mu se. Vrelina ju je oblivala dok je prelazio preko njenih drhtavih grudi, niz stomak ka struku. Otkopčao joj je tanak kaiš i polako otkopčao dugme i rajsferšlus flanelskih pantalona koje je obukla za večeru sa Kriši. Gurnuo je obe ruke unutar pantalona na kukove i spustio ih nadole kako bi mogla da iz njih iskorači.

- Već znam da imaš divne noge - veselo je prošaputao dok se uspravljao. Zavukao je palčeve u lastiš njenih gaćica i počeo da ga povlači nadole. Osetio je kako postaje napeta i odmah povukao ruke. - Jesam li uradio nešto pogrešno?

- Nisi, samo... - posramljena ovim iznenadnim napadom devičanskog stida, pokušala je da ga zataška i krenula da mu raskopčava košulju. Malje na njegovim grudima su izgledale privlačno na blagom svetlu i žudela je da zarije lice u njih, ali se još uvek ustručavala. Mirno

je stajao i dozvolio joj da istražuje. Bradavice su mu bile tamne i ravne. Radoznalo je dotakla jednu vrhom prsta i osetila je kako bubri. Ispustio je dug uzdah kroz stisnute zube. Da li je to dobar ili loš znak? Ne seća se da je ikada Džima tu dodirivala.

Ništa ne radim dobro, obeshrabreno je pomislila. Više mu se neću dopadati. Ne znam šta treba da radim. Puno je vremena prošlo od njenog braka sa Džimom. Sada se osećala kao neznanica, nezrela i tužna.

Osećajući njenu muku, Pirs joj je utešno spustio ruke na ramena. - Zašto ne legneš?

Okrenula se ka krevetu i razmestila prekrivače dok je on sa sebe skidao preostale delove odeće. Legla je, izbegavajući da ga pogleda, mada je uglom oka videla da je nag. Prišao je krevetu i oslonio se o njega jednim kolonom.

- Ališa - prošaptao je. Nagnuo se, uhvatio njenu ruku i spustio je na svoju butinu. Stisla je oči i grudi su joj ustreptale od straha. Protrljao joj je nadlanicu svojim dlanom. - Da li želiš da stanemo? Reci mi.

Briga u njegovom glasu ju je naterala da ga pogleda. Videla je njegovu vitku nagost, omamljujuću maljavost njegovog tela, napete mišiće, preplanulu kožu, mušku snagu.

Ali mnogo jači utisak od njegove želje, od njegovog tela, na nju je ostavio njegov karakter. Čak i u tom trenutku bio je spreman da joj dozvoli da odustane. Osećanje veoma slično ljubavi penušalo joj je u grlu. Prisećala se kako razgovara sa njenim sinovima, kako ih općinjava svojim pričama, kako ih tera na razdragan smeh. Prisećala se kako je primećivala da je nežno posmatra, očima u kojima se ogledala čežnja mnogo jača od fizičke strasti. Uprkos onome što je o sebi govorio, on je nežan i brižan muškarac i ona je želela da ga doživi.

Polako je prstima obuhvatila spoljni deo njegove butine i nežno ga pomilovala. - Ne, ne želim da stanemo.

Legao je i bez žurbe je prekrrio svojim telom. Dugo ju je gledao pre nego što ju je poljubio. A kada ju je poljubio, usnama je nežno slavio njene i ona se polako opustila. Prelazio je rukama preko njenog tela, skinuo joj gaćice, trudeći se da bude nežan kako je ne bi uplašio.

Očima je gutao njenu nagost i ona mu se drage volje prepuštala. Kada ju je ponovo pogledao u oči, u njima je mogla da pročita blistavo zadovoljstvo, a osmeh mu je iskazivao duboku nežnost. Željno ju je, ali polako milovao, odlažući i pojačavajući vrhunsko zadovoljenje, uživajući u iščekivanju. Njeno telo je prelo i pevušilo pod njegovim rukama i usnama.

Posmatrao je svoje ruke dok je njima prelazio preko njene kože, vizuelno pojačavajući svoje uživanje u njoj. Ališa je bila zadivljena svojim odsustvom stida. Naprotiv, njeno uzbuđenje je raslo dok je pratila svaki njegov pokret, posmatrajući ga kroz izmaglicu strasti.

Nežnim pokretom joj je razdvojio butine i spoznao njenu tajnu. Ališa se osećala kao retko blago koje otkriva neko svestan njene vrednosti. Bila je podatna i vlažna pod vrhovima njegovih prstiju, a on je mrmljao reči odobravanja dok je prelazio preko nje. Ališa je osetila njegovu strast, čvrstu, tako čvrstu. Trljao je o gnezdo kovrdžavih maljica među njenim nogama. Meke i vrele usne bile su na njenim dojčkama, na njenim bradavicama.

Nije bilo naglih pokreta, probijanja, samo je iznenada osetila njegov ulazak i izvila se pod tim uzvišenim, okupirajućim pritiskom. Ispunio ju je znalački, potpuno, i užitak njegovog posedovanja se nastavio, preplavljujući je kao talasi strasti sa magičnog vodopada.

- Oh, bože, ovo je dobro - šaputao joj je na uho. - Ovo je tako dobro, Ališa.

- Pirse - tiho je uzviknula njegovo ime kada je počeo da prodire, najpre plitkim zamasima, a potom sve dubljim. Frenetično ga je stisla za ramena. Telo joj se izvijalo pod njegovim. Da li je ona zaboravila ovaj osećaj, ili nikada ranije nije bilo ovako?

- Šššš - tiho je rekao ne remeteći omamljujući ritam pokreta. - Nigde ne žurimo. Ovo nije takmičenje. Opusti se. Samo pusti da se dogodi, ljubavi. Oseti kako te volim. Samo oseti.

Ništa drugo nije ni mogla da uradi. Unutrašnjost joj se namotavala, kako je on sve dublje prodirao dok nije došao do same kapije njene ženstvenosti. Nije želela da napravi budalu od sebe i da učini nešto čega će se kasnije kajati, ali kada je osetila pulsiranje svoga tela, znala je se neće odupreti plimskom talasu emocija, snažno ga je obuhvatila nogama i zaronila lice u njegove grudi. - Pirse! - uzviknula je u trenutku kada je njen svet eksplodirao u milion zaslepljujućih komadića.

Iz daljine je čula njegove tihe uzvike i svi su nosili njeno ime. I bili su euforični i... tužni.

Bosnaunited

5.

Uvio je zlatne pramenove njene kose oko prstiju i pokušao da prebroji dragulje u njenim očima. Poljubio je nežnu oblinu njene dojke, njušio je. - Tako si slatka. - Reči su vlažno isparavale na njenoj koži.

- Jesam li?

- Veoma, veoma, veoma slatka. - Potvrđivao je svoje reči sitnim poljupcima kojima joj je obasipao vrat. Spustio se sa nje i ponovo ih oboje udobno smestio na jastuke. - Koliko je prošlo od Džimove smrti?

- Tri godine.

- Tri godine nisi vodila ljubav?

- Zašto to kažeš? - Da li je moguće da je toliko nevešta i trapava? Izvukla se iz njegovog zagrljaja.

Nasmešio joj se s ljubavlju i ponovo je privukao sebi. - Pretpostavio sam, ali nije to nešto čega bi trebalo da se stidiš. - Usnama joj je lutao po kosi, a rukom prelazio preko krivine između rebara i kukova. - Lepo je to znati. -Zadovoljio ju je taj odgovor i ponovo se privila uz njega. - Desilo se samo jednom od tada - tiho je priznala.

- Sa Karterom.

Položila je ruku na njegove grudi i prstima rasejano prelazila preko kovrdžavih maljica. Nasmešila se u sebi u nadi da primesu ljubomore u njegovom glasu nije umislila. - Ne, ne sa Karterom.

- Ne sa Karterom?

Odrično je odmahнула glavom. - Rekla sam ti da je moj odnos sa Karterom bio potpuno drugačiji. Da smo ikada vodili ljubav, čak i da smo se venčali, oboje bismo se osećali kao da smo izneverili Džima. Karter i ja smo bili previše dobri prijatelji da bismo postali ljubavnici.

- Znači, imala si još nekoga?

- Nije to bio „neko”. Proveli smo samo jednu noć zajedno. Bio je veoma fin, ali jedino što sam uz njega osetila bilo je da nisam umrla zajedno sa Džimom. I nisam bila baš pažljiva prema sebi kada sam odlučila da prihvatim prvog muškarca koga sam ugledala. Da ne pominjem koliko to nije bilo fer prema Karteru.

Pirs je nekoliko trenutaka ležao ćuteći. Nije je više nežno milovao. Jedva da je disao. Da li je pogrešila što mu je ispričala o svojoj avanturi na jezeru Tahoe?

- Lagala si me, Ališa.

Zaprepašćena, podigla se i zagledala u njegovo lice u senci. - Lagala sam te?

Obavio je dlanom njen potiljak i nežno je i s ljubavlju masirao. Njena kosa je kao magnet privlačila svaki tračak svetlosti dok mu se obavijala oko ruke i mišice, u slapu mu se spuštala na grudi. - Lagala si me kada si mi rekla da ova noć za tebe neće imati poseban

značaj. -Uhvatio je pregršt njene plave kose i upleo je među svoje prste privlačeći joj glavu u poljubac. Beskrajno nežan poljubac. - Ovo je za tebe više od seksa, zar ne?

Posmatrao je kako spušta kapke, posmatrao je kako suze poput dijamanta formiraju nisku na njenim trepavicama, posmatrao je kako ponovo podiže ta dva jezera dubokog plavetnila ka njemu. - U pravu si - odgovorila je promuklo. - Da ne osećam nešto više prema tebi, ovo se ne bi ni dogodilo.

- Ališa. - Obuhvatio ju je rukama oko struka i podigao na sebe. Mekota i prijatna težina njenih grudi udobno su počivale na njegovim čvrstim prsima. Vitke obline njenih butina poravnale su se sa njegovim. Ovoga puta poljubac nije bio tako nežan. A ona mu je podjednako strasno uzvraćala.

Usne su joj bile vlažne i snažno su pulsirale kada su se konačno razdvojili. Pirsove su takođe bile orošene. Prešla je prstom preko njegove donje usne, upijajući vlagu, obožavajući osećaj koji su njegova usta izazivala u vrhovima njenih prstiju, obožavajući sopstveni ukus na njima. - Da li si i ti lagao, Pirse?

Pritisnuo joj je glavu u udolinu svoga ramena. Zatvorio je oči omamljen čarobnim zadovoljstvom koje je osećao dok je privijao njeno nago telo uz svoje. Prešao je rukama preko satenske kože njenih leđa i preko čvrste obline zadnjice. Milovao joj je zadnji deo butina i kada je začuo strastveni uzdah koji joj se oteo iz grla, znao je da će još jednom voditi ljubav sa njom. I još jednom. I još jednom.

- Da. Lagao sam i tebe i sebe.

Malo pre svanuća, Ališa je napustila Pirsu koji je čvrsto spavao, pokupila svoju razbacanu odeću, nakratko otišla u kupatilo i uspela da se uvuče u krevet pored usnulog Adama. Osećala se pomalo blesavo, kao kakva tinejdžerka koja se prekasno vraća kući, ali morala je da vodi računa o tome kakvu poruku sopstvenim ponašanjem šalje svojim sinovima. Ako ona nije bila sigurna šta je prethodna noć sa Pirsom značila, šta bi tek njeni dečaci pomislili?

Činilo joj se da tek što je zaspala kada ih je čula da se meškolje. Sišli su niz stepenice šapućući. Nekoliko trenutaka kasnije čula je šuštanje vode u kupatilu. Zatim je čula Pirsov prigušen glas. - Hej, vas dvojica, već ste ustali. Da li mama još uvek spava?

Znala je da će pre ili kasnije morati da ustane, ali je i dalje ležala ispod laganog pokrivača strepeći od susreta sa Pirsom. Šta li on o njoj sada misli? Zašto je u jednom trenutku osećala kako joj žmarci prolaze čitavim telom i kako ostaje bez daha od prisećanja na prethodnu noć, a već u sledećem je oblivalo crvenilo stida zbog te iste noći?

Ništa u životu do tog trenutka je nije pripremalo na noć sa Pirsom. Detaljno i intimno je upoznao svaki milimetar njenog tela. Džim je bio nežan i voljan ljubavnik, ali njihov krevet je bio smeran i nezreo u poređenju sa ekstazom koju je doživela u Pirsovom.

Vodio je ljubav čitavim telom, ne samo rukama, usnama ili muškošću, već i kožom i kosom, uz učešće svih pet čula, srcem i umom. Možda je upravo to usredređivanje na nju učinilo da se oseti kao najvoljenija žena na svetu.

Prisećanje na ono što je činila, na ono što je on njoj činio, sve to ju je nateralo da crveni kao matora usedelica. Ljudi koji su je dobro poznavali bili bi zaprepašćeni kada bi saznali

koliko je bila razuzdana i kako je spremno odgovarala na njegovu strast. Njeni roditelji, njeni prijatelji, Sloun i Karter. Pa, možda ne baš Sloun i Karter, pomislila je uz smešak, prisećajući se erotičnih opisa iz Karterovih novijih romana.

Ali to su bili oni, a ovo je ona. Nova Ališa. Ališa koju je tek sinoć upoznala. Stara Ališa Rasel bila je oduševljena i u isto vreme prestravljena i zaintrigirana ženom koja je probuđena prethodne noći.

Dovoljno je odlagala. Njih trojica su već doručkovala u prizemlju. Bilo je vreme da im se pridruži. Obukla je plišanu trenerku, provukla četku kroz kosu i sa oklevanjem prišla stepeništu.

Adam ju je prvi ugledao. - Zdravo, mama. Da li sam se ritao u toku noći? - Okrenuo se ka Pirsu. - Kaže da je udaram svaki put kada spavamo zajedno.

- Noćas nisam ništa osetila. - Nije smela da pogleda direktno u Pirsu, koji je pijuckao kafu naslonjen na sudoperu. Samo ga je okrnula jednim nervoznim pogledom. Na sebi je imao farmerke, bio je bez majice i bosih stopala. Srce joj je zatutnjalo u grudima i stomak joj se zgrčio. Poznavala je teksturu njegove kože, prisećala se kako se osećala dok je dlanovima, prstima, usnama i obrazima prelazila preko njegovog tela.

- Dobro jutro, Dejvide.

- Zdravo. Lice ti je crveno.

- Stvarno? - Ališa je pritisla dlanovima vrele obraze. Ruke su joj bile ledene.

- Zašto ti je lice crveno, mama? - upitao je Adam usta punih muslija u mleku.

- Ne... ne znam.

- Baš se šašavo ponašaš - prokomentarisao je Dejvid. - Dodaj mi džem, molim te.

Ališa je zgrabila teglu sa džemom od grožđa, priželjkujući da njome svog starijeg sina klepi po glavi. Još je par dugih neprijatnih momenata prošlo pre nego što se usudila da pogleda u Pirsu.

- Jesi li za kafu? - upitao je nežno.

I to je bilo dovoljno. Njegove oči, taj blag izraz, ta prisna intonacija, sve to joj je jasno stavilo do znanja da je sve u redu. Napetost ju je napustila kao talas koji se povlači sa obale.

- Molim te.

Pružio joj je šolju kafe i pridružila se deci za stolom pre nego što su je klecava kolena izdala. Pojas farmerki stajao mu je na par centimetara ispod pupka. Bila je potpuno opčinjena. Da li je njen jezik zaista prošao tuda, istražujući u mraku? Žudela je da ga ponovo dodirne, da ga poljubi za dobro jutro, da mu strastvenim poljupcem kaže: - Hvala ti za prošlu noć; bila je očaravajuća; nikada se nisam osećala tako ženstveno i toliko voljena.

- Da li bi želela da doručkuješ?

- Možda samo parče tosta. Nisam gladna.

- Nisam ni ja.

Jedan dug trenutak su se gledali, razmenjujući hiljadu i jednu nemu, ličnu poruku. Konačno je Dejvid nešto pitao i ona se prenula kako bi mu odgovorila. Pirs je spustio tanjir sa tostom i seo preko puta nje.

- Lepo ti stoji ta boja lavande. Trenerka je zapravo bila previše fina da bi se u njoj zaista i vežbalo. - Hvala ti.

- Jesi li dobro spavala?

Imao je tako lepa usta. - Jesam. A ti?

- Previše sam sanjao da bih mogao da učvrstim san.

I ta usta su činila da se ona oseća veoma lepom. - Žao mi je.

Prisećao se svih trenutaka i mesta gde ju je ljubio i zenice su mu se raširile. - Nema veze. Bili su to dobri snovi.

- Mamice, izgledamo kao ovi ljudi sa kutije.

Ališa je uspela da odvoji pogled od Pirsovog i upitno se zagledala u Adama. - Molim? Ne razumem! - rekla je odsutno.

- Pogledaj. - Pokazao je na veselu fotografiju na kutiji muslija. - Svi sede oko stola i doručkuju. Dva dečaka, to smo ja i Dejvid, i mama i tata.

- Nismo to mi, glupane - umešao se Dejvid. - Pirs nije naš tata. Morao bi prvo da se oženi mamom.

Adam je ratoborno isturio donju usnu. - Ok, ali tada bismo bili baš kao oni, je li tako mama?

Nije mu odgovorila. Bila je previše uznemirena iznenadnim bledilom na Pirsovom licu i činjenicom da je erotičnu zamagljenost u njegovim očima zamenila hladna, oštra, čvrsta svetlost. - Tako nekako. I, Dejvide, molim te, nemoj nazivati brata glupanom - dodala je rasejano. Srce, koje joj je samo pre nekoliko trenutaka pevalo od sreće, sada je bilo teško od očaja i brige. Kao da se otimalo da sklizne u tamnu dubinu beznađa, dok se ona svim silama trudila da se održi na površini. - Ako ste završili sa doručkom, možete da izađete napolje da se igrate.

Bilo im je drago što mogu da se udalje od stola, i izleteli su kroz ulazna vrata. - Baš bi bilo sjajno kada bi Pirs bio naš tata, zar ne Dejvide?

- Aha, onda bismo bili kao sva druga deca i Krisi bi mogla da nas posećuje i mogli bismo opet da se vozimo u njenom poršeu.

- Vau! Da li bi nam ona bila sestra ili tetka?

- Sestra. Ti stvarno ništa ne znaš!

Vrata su se zalupila za njima. Snažan tresak samo je pojačao zlokobnu tišinu koja je preplavila brvnaru.

Pirs je spustio svoju šolju sa kafom. Učinio je to veoma pažljivo, kao da se plaši da bi je, ukoliko se ne bi kontrolisao, svom snagom olupao o obližnji zid. Zurio je u šolju na stolu. Vilica mu je bila čvrsto stisnuta. Jedna vena na slepoočnici mu je žestoko pulsirala. Provukao je napete prste kroz kosu i zatim ih stisnuo u pesnice.

Ova promena je užasnula Ališu. Ne zato što ga se plašila, već zato što je naslućivala koji je uzrok te metamorfoze. - Oni su samo mali dečaci, Pirse. - Nije mogla da uguši prizvuk očajne molbe u svom glasu. - Ne sagledavaju posledice onoga što govore. Jedino što znaju je

da naša porodica nije kompletna, i muči ih činjenica da nemaju tatu. Molim te, nemoj pridavati poseban značaj onome što govore.

Hladno se i tužno nasmešio. - To me dobro podseća na ono što smo nas dvoje jedno drugom rekli sinoć. Ali ono što se desilo sinoć *je bilo* značajno, zar ne Ališa?

- Mislila sam da smo to već zaključili. - Čupkala je jedan končić na rukavu. - Da li si zbog toga ljut?

- Do đavola, jesam! - povikao je, besno skočivši sa stolice. Srećom, dečaci su glasno vikali jureći jednu vevericu i nisu ga mogli čuti. Ališa se, međutim, trгла zbog oštine njegovog gneva. - Da, ljut sam!

- Zašto? - Brzo se povratila. Nakon prošle noći, imala je prava da zna o čemu se radi. - Kako možeš da se ljutiš što petogodišnji dečak priča o braku?

- Nisam ljut na Adama. Gospode, Ališa, za koga me ti smatraš! - ljutito se brecnuo. - Ljut sam zato što je prošla noć bila tako prokleta dobra, zato što si ti žena u koju bih mogao da se strasno i duboko zaljubim, zato što bih želeo da budem otac tvojim dečacima i da im nadoknadim sve što su propustili.

Gledala je oko sebe, bespomoćno kršeći prste na rukama. - Uopšte te ne razumem. Šta je u svemu tome loše?

Zgrabio ju je za ramena i blago je protresao. - Ništa od toga nije moguće. - Svaku reč je jedva izgovorio, sa oklevanjem i kajanjem.

Toliko ju je naglo pustio da se zateturala. Okrenuo joj je leđa, prišao prozoru i posmatrao Dejvida i Adama kako sakupljaju grančice i slažu ih na gomilu pored cepanica koje su prethodnog dana naslagali uz zid brvnare. Zatvorio je oči pred tim dirljivim prizorom i pozeleo da može da zapuši uši kako ne bi slušao njihov razgovor.

- Tako nas je Pirs naučio.

- Kako je moguće da on toliko toga zna, Dejvide?

- Zato što je star, kao tata. Tate uvek mnogo toga znaju.

- Misliš li da će biti ponosan na nas ako ih ovako naslažemo?

- Nego šta. Uvek je ponosan na nas. Zar se ne sećaš? On nam je to rekao.

Ališa je pokušavala da ga snagom volje natera da se okrene i objasni joj o čemu se radi. Pošto se nikako nije okretao, rešila je da preuzme inicijativu. Prelazila je granicu i bila je toga svesna, ali nije bila spremna da ga napusti i da nikada ne sazna odgovor. - Zašto ništa od toga nije moguće?

- Veruj mi, jednostavno nije.

- Zašto?

- Prestani, molim te.

- Da li je u pitanju druga žena?

Okrenuo se ka njoj. U pogledu kojim je prešao preko njenog tela gorela je neskrivena i neutažena želja. - Bilo bi mi lakše da je nešto tako prosto. Ostavio bih svaku drugu ženu koju sam ikada upoznao, samo kada bih mogao da živim sa tobom, da svake noći spavam sa tobom.

Tiho je zaječala. - Pa u čemu je onda problem, Pirse? Reci mi.

- Neću.

- Zašto?

- Zato što je bolje za tebe da ne znaš.

- Ko ti je dao za pravo da o tome odlučuješ? Posle prisnosti koju smo delili prošle noći, trebalo bi da možemo o svemu da pričamo otvoreno i slobodno.

- Ali ne i o ovome.

- Tako smo se divno voleli. Kako sada možeš bilo šta od mene da kriješ?

- Nisam sebi dozvolio da o tome razmišljam sinoć. Ali sada *moram* i o tome da razmišljam.

Spustila je na svoj stomak ruke široko raširenih prstiju. - Još uvek je u meni jedan živi delić tebe. A ti ne možeš da mi se poveriš. To je potpuno besmisleno.

Koža na licu mu se naglo neprirodno zategla. Zurio je u njene ruke dok ih je pritiskala na donji deo svog torza. - Gospode - promucalo je. - Koristiš pilule, zar ne?

- Ne koristim.

Sočno je i žestoko opsovao. - Zašto mi nisi rekla?

- Ne sećam se da si me pitao - besno mu je uzvratila. Celo telo joj je bridelo od gneva. Oteturio se dalje od nje, ali je ona sada krenula za njim, uhvatila ga za ruku i okrenula ga ka sebi. - Ne brinite, gospodine Rejnoldse. Nikada ne bih došla da vas molim za bilo šta noseći bebu u naručju.

- Ne radi se o tome - zarežao je. - Ne bih želeo da te ostavim trudnu, to je sve.

- Da me ostaviš? Dakle o tome se radi?

Duboko je uzdahnuo, a pogled mu je značajno smekšao. - Tako je. Znala si to pre nego što si pristala da provedeš ovu nedelju sa mnom.

U pravu je. Od početka je bio potpuno iskren. - Ne smem da se vezujem - ponovio joj je više puta. Rekao joj je to i prošle noći. Vrlo dobro je to znala i odlučila je da o tome ne razmišlja. Iako je njihov ljubavni čin imao poseban značaj, daleko veći od pukog spajanja dva tela, Pirs Reynolds je i dalje insistirao da ne smeju da se vezuju jedno za drugo.

E pa dobro. Neka ide do đavola.

Kako bi sačuvala mrvicu ponosa, okrenula se od njega i počela da rasprema sto. Pirs je otišao u dnevnu sobu i dovršio oblačenje. Pošto je oprala i uredno složila sudove - neće mu dozvoliti da kaže da su ona i dečaci zloupotrebili njegovo gostoprimstvo - ponovo mu je prišla.

- Vraćam se u Los Anđeles danas posle podne. Dan ranije nego što sam planirala, ali mislim da je to pod ovim okolnostima najbolje rešenje. - Sedeo je na kauču, ruku sklopljenih između široko raširenih kolena i zurio u pod. - Pirse? - nestrpljivo ga je pozvala pošto ništa nije rekao. Podigao je glavu. Pogledao ju je i odlučno odmahnuo glavom.

Na ivici suza, otrčala je na galeriju i počela da ubacuje stvari u kofere.

Pirs je zurio za kolima sve dok nisu nestala iz vidokruga u gustoj šumi. Tišina koju su ostavili za sobom bila je zaglušujuća, povređivala mu je uši.

Kreni za njima, kretenu. Ti prokleta budalo. Kako je mogao da ih pusti da odu? Želeo je tu ženu. Obožavao je njene dečake.

Nije se pokrenuo jer je znao da ne bi mogao. Na kraju krajeva, to ne bi bilo fer prema njima. Živeo je u vakuumu gotovo čitave nedelje. Ostaće u toj samonametnutoj izolaciji sve dok ne sazna odgovor, ma kakav on bio. U svakom slučaju, nije smeo da rizikuje da ih uvlači u to.

Proklinjao je svoju nesreću, proklinjao je svoj život, i glasno zalupio vratima brvnare za sobom, našavši se u tmurnoj i mračnoj unutrašnjosti. Nije smeo da se prepusti depresiji koja mu se prikradala. Senke i zvuci su ga progonili dok je besciljno prolazio pustom kućicom. Poludeće ako ostane. I on će natrag u Los Anđeles čim se spakuje.

- Ti si kriva - optuživao ju je Dejvid sa zadnjeg sedišta. - Adam i ja smo mu se dopadali, ti si ga izluđivala. Zato smo morali da odemo.

- Ionako smo planirali da se sutra vratimo kući. - Dejvid i Adam su se ponašali kao da je zla veštica iz „Ivice i Marice“ anđelak u poređenju sa njihovom majkom. Plakali su i kukali i svađali se od kako ih je na silu ubacila u automobil i krenula na put kući.

- Da, ali to bi bilo sutra, a ne danas.

- Ni ja nisam želela da danas krenem natrag, Dejvide.

- Pa zašto smo onda otišli?

Bože, bila je umorna od sve te gnjavaže. Žudela je za mirom, tišinom, samoćom. Nije mogla ništa da im objasni jer ni njoj nije bilo jasno šta se desilo. Zašto je jednostavno ne puste da se negde zavuče, oliže rane, uživa u sećanjima, promisli, pati? - Pirs je želeo da odemo.

- Možda je želeo da *ti* odeš, sigurno to nije bilo zbog nas. On nas voli.

- E sad je stvarno dosta! - Skrenula je sa autoputa i naglo zakočila u zaustavnoj traci. Okrenula se ka dečacima lica iskrivljenog od besa. - Ja sam za sve kriva. U redu, priznajem. Sada prestanite da me gnjavite i da pominjete Pirsu i brvnaru i celu ovu nedelju. Jasno? Ne želim da čujem ni glasa više!

Četvoro očiju se raširilo od zaprepašćenja. Ona je retko gubila živce sa njima dvojicom i nikada je nisu videli toliko ljutu. - Recite da vam je jasno! - naredila im je.

Odgovorili su joj plačnim glasom, uplašeni, očiju punih suza i drhtavih usana. Ramena su joj se povila. Sve je u njoj klonulo. - Hvala vam.

Ponovo je izašla na autoput i kada je posle par minuta pogledala na zadnje sedišta u retrovizoru, obojica su čvrsto spavala. Dejvid je zaštitnički i utešno grlio brata. Adam je sisao palac, prvi put posle dugo vremena.

Ališa je bila očajna što se izvikala na njih, ali bila je potpuno rastresena, srce joj je bilo slomljeno, i osećala je potrebu da se dobro isplače. Činilo joj se da bi joj sati nekontrolisanog jecanja doneli potrebnu utehu. Želela je da žali samu sebe.

Zašto je ona tako nesrećna u ljubavi? Kada će konačno naučiti da koristi zdrav razum, da bude oprezna, da se čuva? Kada će konačno odrasti i prestati da se ponaša kao naivna devojčica? Da li će ikada uspeti da sagleda suštinu stvari? Zašto je uvek slepo i neoprezno uletala u beznadežne situacije? Zašto je morala da se zaljubi u čoveka koji je obožavao sportske automobile i koji je poginuo trkajući se? Zašto je zavaravala sebe da se zaljubila u čoveka kome se očigledno dopadala, ali koji svakako nije zaljubljen u nju? Zašto se sada zaljubila u čoveka koji...

Umalo je skrenula s puta.

Da li se ona to zaista zaljubila u Pirsu?

Suze su joj nagrnule iz uglova očiju i klizile niz obraze. Snažno je zubima grizla donju usnu. Grudi su joj se bolno nadimale.

Tako je, zaljubila se u Pirsu. I to će joj baš mnogo pomoći.

- Dobro jutro - Ališa je pozdravila prodavačicu sledećeg ponedeljka, ulazeći u prostorije *Super krpica*.

- Ališa! Zdravo! Da li si čula najnovije vesti?

- Pretpostavljam da nisam. Kakve vesti?

- Gven se porodila prošlog četvrtka.

- Stvarno? - Ališa je nastavila ka zadnjem delu radnje, beščujno se krećući po debelom svetloplavom tepihu. Ostavila je tašnu i jaknu u ormaru za zaposlene, već prepunom stvari. Prodavačica ju je pratila u stopu.

- Porodila se gotovo mesec dana pre termina, ali beba ima skoro tri kilograma. Devojčica.

- Divno. Kako je Gven?

- Odlično. Porođaj je savršeno protekao.

- Baš mi je drago. Moram da je pozovem da joj ispričam šta smo popravili na brvnari.

- Da li si za kafu?

Ališa ju je znatiželjno pogledala. - Mnogo si nešto fina prema meni. Da li hoćeš još nešto da mi kažeš? Jesu li me otpustili dok sam bila na odmoru?

- Naprotiv. - Žena je spustila glas. - Sve glavešine su na sastanku i zamolili su me da te pošaljem unutra čim stigneš. Mislim da će već danas želeti da im kažeš šta si odlučila.

- Hmmm. - Ališa je prihvatila ponuđenu šolju i otpila gutljaj kafe. Nije očekivala da će tako brzo morati da donese odluku, ali sada je dobro znala kako će im odgovoriti. - Dobro, idem pred lavove. - Namignula je svojoj pratilji, pogledala se u velikom ogledalu u holu, proverila da li je sve u redu i krenula stepenicama ka kancelarijama direktora lanaca butika.

- Zdravo, Ališa, očekivali smo te. Izvoli, uđi - namrgođeno ju je pozdravila sekretarica generalnog direktora.

- Hvala ti.

Ponosno se uspravivši, Ališa je otvorila teška hrastova vrata i ušla u prostor posvećen samo izabranima. Pozdravio ju je oblak dima od cigara i hor srdačnih glasova.

Pošto su je ljubazno pozvali da sedne, ponudili joj kafu i postavili par kurtoaznih pitanja o odmoru, usmerili su se na pravu temu razgovora.

Gotovo da je ponovo sve uprskala. Zamalo je ponovo brigu o sopstvenoj sreći i dobrobiti svojih sinova opet prepustila drugoj osobi. Imala je dva divna sina, dve zdrave noge, bistar um i kreativne ideje. Posle više sati očajnog plača, posle nebrojenih sati psovanja i lupanja nogama o pod, i posle dva dana promišljanja, odlučila je da joj Pirs Reynolds nije potreban. Nije joj potrebno ništa sem sopstvene domišljatosti.

- Moje vreme i moji talenti su skupi - rekla im je otvoreno. - Želim pet stotina dolara više od onoga što ste ponudili.

Prihvatili su njen uslov.

- Dakle, gospodo, imate novu modnu koordinatorku. Da li biste želeli da vam predstavim nekoliko ideja?

Očarao ih je njen samouvereni osmeh.

- Super je - rekla je, kuckajući u stakleni zid. Dekorater se okrenuo i podigao dva palca u znak odobravanja. Ušla je u radnju.

- Hvala ti za ovu ideju. Odlično izgleda.

- Stvarno odlično izgleda - odgovorila je, zadovoljna što je njena ideja o izlaganju kaiševa u izlogu naišla na ovako dobar odgovor.

- I ti odlično izgledaš.

Pošto je dobila unapređenje i povišicu, temeljno je obnovila garderobu. Nosila je lepršavu, laganu dugu vunenu suknju boje slonovače i nežnozelenu svilenu bluzu. Preko jednog ramena je prebacila šal od kašmira i u struku ga pričvrstila jednim od skupih kaiševa koji su sada ukrašavali izlog. Krem hulahopke i salonke sa visokom štiklom od svetle kože upotpunjavale su poslovni, ali nežno ženstven izgled.

Naklonila se. - Iz naše radnje na Beverli Hilsu.

Dugo je i tiho zazviždao. - Zapakuj mi sve. Uzimam tuce od svega. Ako mi uz to upakuju i devojk, uzeću i nju.

Nagla je glavu na jednu stranu i podbočila se. - Šta bi na to rekao tvoj dečko?

Nacerio joj se. - Mi smo širokih vidika. Bio bi oduševljen kada bi nam se jedna dama poput tebe pridružila na jedno veče.

Nasmejala se i odmahнула glavom. - Plašim se da ja nisam baš tako širokih vidika.

- Plašio sam se da ćeš to reći - teatralno je uzdahnuo. - Tek jednu nedelju si šefica, a već ne želiš da provodiš vreme sa nama smrtnicima.

Ališa je zamahnula rukom na njega, i otišla da odgovori na telefonski poziv. Primetila je da su obe prodavačice zauzete.

- *Super krpice*. Izvolite.

- Da li je gospođa Ališa Rasel tu?

- Ja sam Ališa Rasel.

- Gospođu Rasel, zovem iz Vestbruk klinike. Vaš sin je ovde.

Nije mogla da dođe do daha i bespomoćno se oslonila na pult. - Moj sin? U bolnici?

- Dejvid. Doživeo je nezgodu u školi. Doveo ga je direktor.

- Da li je...

- Dobro je, ali plače za vama. Da li možete odmah da dođete? Moraćete da potpišete...

- O, Bože, naravno! Krećem ovog momenta. S treskom je spustila slušalicu, podigla tašnu i potrčala ka vratima. - Dejvid je u bolnici - doviknula je preko ramena prodavačici koja je shvatila da se radi o vanrednoj situaciji i prišla joj. - Verovatno se danas više neću vraćati na posao.

- Je li nešto ozbiljno? Da li želiš da neko krene sa tobom?

- Ne, hvala ti. Ne znam. Ipak, ne. Ne želim da iko krene sa mnom.

Kalifornijsko sunce ju je zaslepelo kao laserski zrak, ali nije zastala da stavi naočare za sunce. Ruke su joj se nekontrolisano tresle dok je pokušavala da otključa vrata automobila. Saobraćaj je bio gust, a autoputevi zakrčeni. Oči su joj bile suve, a grlo stisnuto od potrebe da zaplače.

Da li je nešto slomio? Da li se posekao? Šta se desilo? Kako je moguće da nije pitala? Da li krvari? I gde je, do đavola, ta klinika u Vestbruku? Aha, u ulici Montgomeri, blizu njihove škole. Tridesetak minuta od njene kancelarije.

Kada je konačno stigla, parkirala se uz škripu točkova i pojurila ka ulazu. Proletela je kroz automatska staklena vrata. - Dejvid Rasel - zadihano je rekla medicinskoj sestri na prijemnom odeljenju.

- Jeste li vi gospođa Rasel?

- Da. Kako je moj sin? Stigla sam najbrže što sam mogla. - Osetila je poriv da ošamari sestru zbog hladne i mirne profesionalnosti i blago prekornog krivljenja tankih usana sa kojim ju je pozdravila.

- U ordinaciji broj pet je, na dnu hodnika. Doneću vam formulare kako biste ih potpisali pre nego što počnemo da mu ukazujemo pomoć.

Poželeva je da upita da li bi dopustili da dete umre ukoliko ne bi potpisala te proklete formulare, ali nije želela da sa njom gubi vreme. Potrčala je niz hodnik, dok su joj štikle dobovale po tvrdom podu ritmom koji je bio u saglasju sa otkucajima njenog srca.

Čula je tužni plač i pre nego što je stigla do vrata i ušla u ordinaciju. Prvo što je ugledala bio je okrvavljen peškir na podu. Talas mučnine joj je stigao do grla. - Dejvide? - Nad njim je stajao nagnut neki čovek. Uspravio se i okrenuo. Bio je to Pirs.

6.

- šta ti ovde radiš?
- Dejvid im je rekao da me pozovu.
- Mamice!

Tužni, uplašeni plačni glasić povratio ju je iz šoka što je u ordinaciji zatekla Pirsu. Požurila je ka stolu za preglede na kome je ležao njen sin i jedva zadržala krik užasa. Desno oko mu je bilo otečeno i gotovo potpuno zatvoreno. Rana duga par centimetara zjapila je od sredine obrve do iza spoljnog ugla oka. Nije više krvario, ali je prizor živog mesa bio veoma uznemiravajući.

- Dejvide, srećko, šta se desilo? O, Gospode! Boli li te?
- Boli me, mama! - Žmureći je tražio njenu ruku i čvrsto je zgrabio za kraj šala.
- Znam da boli, mili, znam. - Panično je pogledala u Pirsu. - Da li su mu već nešto radili? Šta će biti sa okom?

Odmahnuo je glavom. - Nisu mi dozvolili da potpišem formulare. Ali vidi na to oko. To sam već proverio.

- Hvala Bogu - odahnula je i stisnula Dejvidovu ruku. - Sve će biti u redu. Obećavam.
- Ne ostavljaj me mamice! - povikao je kada je pokušala da izvuče ruku iz njegove.
- Ne ostavljam te. Samo idem da pronađem lekara.

U tom trenutku je u ordinaciju umarširala ona ista medicinska sestra. - Gospodo Rasel, molim vas, potpišite ove formulare i dajte mi ime vašeg osiguravajućeg društva i broj vaše polise osiguranja, kako bih mogla da dečaku dam nešto protiv bolova.

- Neću injekciju - ponovo je povikao Dejvid i počeo da plače.
- Hej, hej, šta smo se nas dvojica dogovorili? Ko je moj hrabri dečko? Hmm? - Pirs mu je spustio ruku na rame tešeći ga i nagao se nad njega.

Ališa je preturala po tašni tražeći novčanik u kome je držala kartice sa brojevima polisa. Kada je konačno popunila formulare, medicinska sestra je pripremila špric sa blagim sedativom. - Manje će boleti ako mu dam injekciju u bok.

Ališa i Pirs su zajedno otkopčali kaiš Dejvidovih farmerki i malo ih spustili preko kukova. Gorko je plakao. Ališi se srce slamalo.

- Sačekaćemo da počne da deluje dok ne dođe dr Benedikt - rekla je.
- Kako to mislite, da sačekamo? - upitala je svadljivo Ališa. - Želim da se ovog trenutka pobrinete za mog sina. Šta je sa vama, ljudi?
- Ališa, ja sam bio slobodan da pozovem Frenka Benedikta - mirno joj je objasnio Pirs.
- On je plastični hirurg, moj prijatelj. Mislio sam da bi želela da mu plastični hirurg to ušije, pošto je rez na tako vidljivom mestu na licu.
- Oh - tiho je rekla. - Naravno. Verovatno bih to i ja uradila. Hvala ti, Pirse.

Medicinska sestra ju je prezrivo pogledala dok je izlazila. Bilo je jasno da je procenila da je Ališa nedovoljno brižna majka koju nisu mogli da pronađu kada joj se sin povredio. I svakako je pretpostavila da joj je Pirs ljubavnik.

Zar nije to i bio?

Doktor sa odeljenja, uznemirujuće mlad i na prvi pogled neozbiljan, žurno je ušao u ordinaciju. Na sebi je, pored gornjeg dela uniforme imao farmerke i patike. - Zdravo? Ko je ovde Dejvid? Hm, da vidim da li mogu da pogodim. Ti! - rekao je pokazujući na dečaka - ti sa zatvorenim okom. Na šta si to naleteo, drugar?

- Uspeo je da za nagradu dobije drhtavi osmeh malog pacijenta.

Nonšalantno, i prema Ališinom mišljenju nedovoljno nežno i ne brinući za dečakov bol, dezinfikovao mu je ranu. Kada je prstima otvorio obode rasečene kože, i kada je shvatila koliko je rana duboka, ponovo ju je savladao talas mučnine i morala je da se nasloni na zid. Vid joj se pomutio, a blistave senke su divlje plesale pod očnim kapcima. Da je nije pridržao par snažnih ruku koji se tu iznenada našao, svakako bi se srušila na pod pošto su je klecava kolena izdala.

- Drži se. Dejvid će biti dobro. Gospode, divno je bilo čuti mu glas. Kako je mogla da preživi čitavu nedelju bez tog glasa? Dobro se osećala u njegovom snažnom zagrljaju, sigurno, bezbedno. Naslonila se na njega. Telo mu je bilo toplo, čvrsto i snažno, spremno da odagna i najgore noćne more. Jedan dragoceni trenutak je dozvolila sebi da ga dodiruje pre nego što se ponovo uspravila.

- Dejvid te je zvao? - upitala je, naginjući glavu unazad kako bi ga pogledala.

Potvrдно je klimnuo glavom. - Pošto nisu mogli da te pronađu, dao im je moje ime i ime moje kompanije.

- Verovatno sam bila u putu između dve radnje.

- Nemoj kriviti sebe. Niko ne može da očekuje da po ceo dan sediš pored telefona. Čim sam se čuo sa direktorom škole koji mi je objasnio šta se desilo, dojurio sam ovamo.

- Hvala ti. Izvini.

- Zašto mi se izvinjavaš? - Namrštio se.

- Zato što su te zvali... zato što su te upetljali u ovo.

Mrko ju je pogledao i na trenutak okrenuo glavu. Gotovo je mogla da čuje kako psuje u sebi. Kada ju je ponovo pogledao, oči su mu iskrile gnevom.

Kukavički se povlačeći, promenila je temu. - Ja... još uvek ne znam šta se tačno dogodilo.

- Posle velikog odmora su se deca malo grublje igrala. Neko je naglo otvorio vrata učionice i Dejvid je na njih natrčao licem.

Kukom je pokrila usta. Prsti su joj bili hladni, ukočeni, van kontrole. Blago ih je stisnuo i nežno protrljao. Utrljavao joj je toplotu i vraćao je u život. - Biće u redu, siguran sam - prošaputao je. Vatrene pogled besa je nestao, podjednako brzo kao i što se pojavio.

- Ma kakvi, Kauboji nemaju šanse protiv defanzivne linije Ovnova⁶ - govorio je lekar Dejvidu.

- Ipak su Kauboji prilično dobri.

Lekar je prezrivo frknuo. - Nemaju šanse. Kladio bih se u to. Eto, završili smo. Čist kao suza. Taj tvoj čuveni doktor za šavove će se uskoro pojaviti.

Odlepršao je i ostali su sami.

Ališa se nagla nad Dejvidom i sklonila mu nekoliko pramenova kose sa bledog, orošenog čela. Izgledao je tako ranjivo dok je ležao na tom sterilnom stolu. Mrzela je taj osećaj.

Injekcija je počela da deluje i Dejvid je izgledao pospano. - Mamice, okrvavio sam bluzu gospođe Tompkins. Da li misliš da je ljuta na mene?

Suze su klizile niz Ališine obraze, ali se nasmešila. - Ne verujem. I ako jeste, kupićemo joj novu bluzu.

- Žao mi je što si morala da izađeš sa posla.

- Nijedan posao nije važniji od tebe.

- Da li je ovo prvi put da sam u bolnici?

- Sem kada si se rodio.

- Tada je tata bio sa nama.

- Tako je. Bio je sa nama.

- Drago mi je što je sada Pirs ovde. Je li i tebi drago, mamice?

Ališa je pogledom potražila Pirsove oči. Držao je Dejvida za ruku i palcem mu milovao zglavke na nadlanici. Podigao je glavu i pogledao je preko stola i bilo joj je jasno da je i ona njemu nedostajala isto koliko i on njoj. Pročitala je to u njegovom pogledu.

- I meni je drago što je Pirs sa nama. Vrata ordinacije su se ponovo otvorila. -

Pirse?

- Zdravo, Frenk. - Dva muškarca su se rukovala. - Ovo su Ališa Rasel i njen sin Dejvid, moji prijatelji.

- Zdravo - srdačno ih je pozdravio lekar. Bio je Pirsovih godina, ali niži, proćelav i trbušast.

- Dejvid je imao malu raspravu sa vratima i vrata su pobedila.

Dr Benedikt je osmotrio Dejvidovo oko. Pošto su razmenili učtive pozdrave, mogao je da prione na posao. - Bogami su zaista pobedila. - Potapšao je dečaka po kolenu. - Daću ti jedan lek da više ne osećaš taj deo lica.

- Još injekcija? - drhtavo je upitao Dejvid.

- To su mali ubodi sitnim iglama, ništa nećeš osetiti. Zatim ću te ušiti iglom i svilenim koncem. Da li znaš šta je to svila?

- Kao mamine bluže?

---

⁶ Kauboji (*Dallas Cmvhrys*) i Ovnovi (*St. Lois Rams*) su imena dva poznata američka fudbalska tima. (prim, prev.)

- Aha. Samo je ovaj konac još mekši od maminih bluza.

- Vau!

Lekar je zavrnuo rukave i oprao ruke. Okrenuo se ka Ališi i Pirsu koji su se sklonili u stranu dok je pregledao Dejvida. - Zašto vas dvoje ne biste sačekali napolju?

- Ali... - Ališa je zaustila da se pobuni.

- Tako će biti lakše, gospođo Rasel, verujte mi. Sačekajte napolju.

Molećivo je pogledala Pirsu, ali je on potvrdno klimnuo glavom, slažući se sa lekarom. Stisnula je Dejvidovu ruku. - Kada se ponovo budemo videli, sve će već biti gotovo. - Poljubila ga je u čelo i dozvolila Pirsu da je izvede iz ordinacije u trenutku kada je ušla sestra sa poslužavnikom punim instrumenata.

- Hoće li biti dobro? - Postavila je to pitanje glasom punim zebnje dok je grčevito stiskala njegov rukav.

- Frenk je odličan sa klincima. On je otac četvoro dece.

- Dejvid izgleda tako bespomoćno, tako maleno, dok tamo leži.

- Znam. Isprepadao sam se kada sam ga ugledao.

Začuli su Dejvidov oštar krik i zatim jedan bolan jecaj.

Ališa je poletela ka vratima, ali ju je Pirs zadržao čvrsto je obgrlivši oko ramena. - Sve je u redu. On je dobro. Znaš da je dobro. - Naslonio se na zid i privukao je u svoje naručje, pritiskajući joj glavu na svoje grudi. - Šššš, sve je u redu - ponavljao je utešnim šapatom. Njegovo telo apsorbovalo je drhtaje njenog dok je jecala.

Dejvid više nije plakao. Čuli su kako lekar sa njim razgovara prigušenim glasom. Nisu mogli da razaznaju reči, ali je intonacija bila umirujuća.

Ališin užas je polako prolazio pod uticajem isceljujućih moći Pirsovog dodira. Rukama je prolazio kroz njenu kosu, masirajući joj teme. Drugom rukom joj je umirujuće masirao leđa. - Divno izgledaš danas. Nikada te nisam video doteranu.

Nasmejala se lica privijenog uz njegovu uštirkanu košulju. - Tamo u brvnari nisam baš izgledala kao na modnoj pisti, zar ne?

- Dopadaš mi se i tako i ovako.

- Zaista? - jedva čujno je upitala. - Da.

- Ni ja tebe nikada nisam videla u odelu i košulji.

- I?

Podigla je glavu. Imao je savršeno muževno lice, najmuževnije koje je ikada videla. Nije bilo lepo kao neka, niti čak klasično privlačno, tamno i očaravajućih crta kakvo je imao njen Džim, ali je bilo savršeno; ovaj muškarac je odisao senzualnošću. Iako je bio obučen za posao, kosa mu je i dalje bila razbarušena. Lice mu je bilo obeleženo vetrom, kišom i suncem od nedelje provedene na planini. Miris njegove kolonjske vode bio joj je neodoljivo poznat i probadao joj je pluća uspomenu pri svakom uzdahu.

Želela je da mu kaže da je nije briga kako je obučen, da njoj uvek dobro izgleda. Želela je da mu kaže koliko joj je drago što ga vidi, da jedva primećuje šta ima na sebi.

Ali strepeći za svoga sina i ne znajući kako da protumači njegovo prisustvo u bolnici, ona ne reče ništa. I tako, umesto da razmišlja o tome kako bi to sve prihvatljivo sročila, jednostavno se smestila u njegovom zagrljaju i uživala u snazi ruku kojima ju je grlio.

Bio joj je potreban i bio je tu. I to je za sada bilo dovoljno. Možda će se ispostaviti da je sve to neodgovorno predavanje emocijama, ali nije želela da sebi uskrati snagu njegove utehe.

Dvadeset minuta kasnije, sestra ih je pozvala da uđu na zahtev dr Benedikta. - Oko mu je u redu - rekao je Ališi čim je ušla u ordinaciju. Brzo je prišla Dejvidovom krevetu i uzela ga za ruku. Desno oko mu je bilo pokriveno tuferom od bele gaze. - Ako se bude žalio da nejasno vidi, ili ako vam se učini da primećujete bilo šta neuobičajeno, trebalo bi da ga odvedete kod očnog lekara, ali mislim da neće biti problema. Ne verujem ni da će imati preterano vidljiv ožiljak, ali svakako ćemo pažljivo pratiti njegov oporavak.

- Čao, mama! Da li sutra mogu da nosim tufer u školu?

Dr Benedikt se nasmejao. - Hajde da te pustimo da se prvo par dana odmoriš, da sačekamo da spadne otok.

- Koliko kopči ste rekli da ste mi stavili?

- Samo sedam spolja, ali mnogo više sa unutrašnje strane. Obavezno ispričaj to drugarima u školi.

- Dogovoreno! - Dejvid je blistao od ponosa. Lekar je Ališi objasnio kako da previja ranu i dao joj recept za antibiotik. - Hvala ti, Frenk, što si tako brzo došao - rekao je Pirs.

- Nema problema. Poslaću ti račun - rekao je šaljivo.

- Ne! Pošaljite račun meni - brzo se umešala Ališa. Oba muškarca su je zaprepašćeno pogledala. Nije planirala da njene reči zvuče tako naglašeno i ratoborno, ali tako je ispalo.

- Da, u redu, naravno - promućao je lekar.

- Do viđenja, Dejvide. Vidimo se za nedelju dana kada budeš došao u moju ordinaciju da ti skinem kopče. Javite se da zakažete pregled

- rekao je Ališi.

- Hoću. Hvala vam. - Osećala se postićeno i pitala se šta li lekar misli o njenoj vezi sa Pirsom. *Kakva je uopšte njena veza sa Pirsom?*

Dejvid je insistirao da može da hoda, iako se Pirs ponudio da ga ponese do automobila. Bio je omamljeniji nego što je mislio, pa su ga njih dvoje pridržavali na putu do parkinga.

- Pirse, hvala ti puno što si došao...

- Ja ću vas odvesti kući.

- To zaista nije potrebno.

Zabrinuto je grickao donju usnu. - Dejvide, dođi ovamo, uđi u kola i lezi. - Otvorio mu je zadnja vrata i pomogao mu da uđe. Zatim je zatvorio vrata, okrenuo se i besno prišao Ališi, uhvatio je za mišicu i odvuкао malo dalje kako ih dečak ne bi čuo.

- Hoćeš li, molim te, prestati da se ponašaš tako odbojno? Frenk se šalio u vezi sa računom.

- Jasno mi je - odgovorila je, besno izvlačeći ruku iz njegovog stiska. - To mi je izletelo pre nego što sam shvatila o čemu se radi. Izvini ako sam te osramotila pred prijateljem, ali nisam želela da pomisli da sam ti...

- Dakle? - zahtevao je nestrpljivo. - Šta to nisi želela da pomisli.

- Nisam želela da pomisli da sam izdržavana žena koja od tebe zavisi i čije račune plaćaš. Da sam ti ljubavnica.

- Ma, hajde, molim te! Iz kog to udžbenika istorije izvlačiš te starinske forme?

- Vrlo dobro znaš šta mislim.

- Znam, znam šta misliš. - Prošao je rukama kroz kosu. - Ne možeš da sprečiš ljude da donose pogrešne zaključke, tako da je najbolje da prestaneš da brineš o tome šta misle. Mi znamo da ni na koji način nismo u vezi.

- U pravu si! Mi vrlo dobro znamo da nismo u vezi - rekla je besno. - Nebo ti je svedok koliko si mi puta to ponovio, šta onda uopšte tražiš ovde? Kako se usuđuješ da me optužuješ da sam odbojna! Ti sa tim tvojim zavodljivim pogledom u jednom trenutku, i optužbama da bih te mogla uhvatiti u zamku trudnoćom u sledećem trenutku.

- Nikada te nisam optužio za tako nešto - zagrmeo je.

- Zar nisi?

- Brinuo sam zbog tebe, ne zbog sebe.

- Mislim da sam tu rečenicu već čula u nekoj sapunici na televiziji.

- Govorim ti istinu.

- Dakle, o čemu se ovde radi? *Brineš se za bespomoćnu udovicu i njeno dvoje dece?*

- Donekle.

- Dojurio si ovde danas, ponovo mi istrumbao život, samo iz čistog ljudskog sažaljenja, milosrđa, hrišćanske dobrote?

- Kako god ti to nazvala.

Želela je da to nazove ljubavlju, ali nije imala dovoljno hrabrosti. Želela je da mu tu reč baci u lice, samo da bi videla kako će odreagovati. Umesto toga, buljili su jedno u drugo, teško dišući, oboje se pomalo stideći zbog scene na javnom mestu.

Konačno joj je Pirs prišao i obavio joj prste oko mišice. Znala je da ovoga puta ne bi mogla da se oslobodi. - Nisi u stanju da sama voziš. Odvešću tebe i Dejvida kući i možeš to da tumačiš kako god želiš.

Predala se jer više nije imala snage da se bori sa njim. Ali, pre svega zato što je, ma kakvi bili njegovi motivi, želela da on sa njima krene njihovoj kući.

Beskičmenjakinjo, ti, glupa ženska glavo, ćutke je prekorevala samu sebe. I pokorno je krenula za njim. Smestio ju je na suvozačevo sedišta njenog automobila. - Šta ćeš sa svojim kolima?

- Kasnije ću se vratiti po njih. Sačekaj samo da ih zaključam.

Automobil je bio nizak, aerodinamičan, strane proizvodnje. Ličio je na automobile iz kojih izlaze vitke dugonoge devojke u čipkanim čarapama u reklamama za parfeme, vijoreći

kosom i metrima krznenih ogrtača. I potpuno mu je pristajao. Ališa se pitala koliko je dugonogih žena prošlo kroz taj automobil u Pirsovoj pratnji. Frenk Benedikt nije izgledao iznenađeno kada je svog prijatelja zatekao kako brine o jednoj ženi. Verovatno je Pirsu video u sličnoj ulozi mnogo puta ranije.

Skliznuo je iza volana. - Kako je naš pacijent?

- Zaspao je.

- Još je omamljen, pretpostavljam. A šta je sa Adamom?

Ališa je pogledala na sat i zaprepastila se kada je videla koliko je kasno. - Već je kod kuće sa dadiljom koja ih čuva kada se vrate iz škole. Nadam se da je tata drugara koji je trebalo da Dejvida vrati kući obavešten šta mu se desilo.

- Direktor je rekao da će se pobrinuti za to.

Ališi do tog trenutka to nije ni palo na pamet. Šta li je direktor osnovne škole pomislio kada se Pirs pojavio na klinici? Šta li mu je Dejvid rekao o Pirsu? - Da li... da li si upoznao gospodina Dženkinsa?

- Aha. - Čitao ju je kao otvorenu knjigu, jasno joj je to rekao kosim pogledom koji joj je uputio. - Rekao sam mu da sam stari porodični prijatelj.

- Oh.

Adam je bio očekivano i ljubomorno zadivljen Dejvidovim zavojem, plastičnom bolničkom narukvicom sa njegovim imenom i svom pažnjom kojom su obasipali njegovog starijeg brata. Pošto se Dejvid presvukao u pižamu i legao, Pirs je pozvao Adama da se provozu sa njim do apoteke kako bi nabavio Dejvidov antibiotik. Kada su se vratili, mali dečak je imao pune ruke stripova i društvenih igara.

- Pirs i ja smo ih kupili za tebe - rekao je i spustio ih na Dejvidov krevet.

- A kupili smo i novu video-igricu - dodao je Pirs.

- Ali plejstejšn nam je pokvaren - tužno je rekao Dejvid.

- Stvarno? - Pirs je čučnuo ispred televizora. - Možda mogu da ga popravim.

Ališa je očajno zastenjala. Dok su njih dvojica bili napolju, pozvala je svoje roditelje i obavestila ih o Dejvidovoj nezgodi i već su krenuli ka njima. Nadala se da će Pirs otići pre nego što stignu. Ali, uzalud. Ušli su zajedno sa Džimovim roditeljima i oba para baka i deka su nahrupili u dečakovu spavaću sobu i zatekli Pirsu kako sedi pored Adama na podu, video-oprema je u delovima bila razbacana oko njih, dok je Dejvid, koji se očigledno već bolje osećao, virio preko ivice kreveta i davao savete.

- Baš prijatan čovek - prokomentarisala je Ališina majka trudeći se da zvuči nezainteresovano. Neko je otišao po pohovanu piletinu. Pošto su obedovali kao na pikniku, Ališina majka je insistirala da svi učestvuju u raspremanju kuhinje. Ališa je samo želela da svi već jednom odu kući. Imala je strašnu glavobolju i zamišljala je da joj nervi liče na vlasi kose posle lošeg minivala.

- Ko?

- Ališa, koliko muškaraca provodi vreme u dečjoj spavaćoj sobi popravljajući ti video-opremu?

- Oh, Pirs. Da, veoma je prijatan.

- Da li se dugo poznajete? Iznenadilo me je da je Dejvid radije pozvao njega nego nas.

Ališa je prećutala činjenicu da je nedelju dana u planini provela u Pirsovoj brvnari. Kada su je roditelji pitali kako su se proveli na odmoru, jednostavno im je ispričala da im je bilo veoma lepo i zahvaljivala se nebesima što Adam i Dejvid nisu bili prisutni da dodaju detalje koje nije želela da podeli sa njima. Neke stvari devojka, ma koliko imala godina, nikada ne govori svojoj majci. - Ne poznajemo se dugo - neodređeno je odgovorila - ali dečaci ga vole.

- Stariji je od ostalih muškaraca sa kojima si izlazila.

- Ne zabavljamo se. Ne lažem te.

Šta zapravo njih dvoje rade? Niko nije mogao da je optuži da je spavala sa njim na prvom sastanku. Zapravo, nije ni bilo prvog sastanka.

Kada su njeni roditelji otišli i Dejvid i Adam se konačno smirili u krevetima, Ališa je osetila potrebu da se sruši u postelju i nikada više ne ustane. - Evo, popij ovo - rekao joj je Pirs, pružajući joj čašu.

- Šta je to?

- Nisam baš siguran - rekao je lukavo se smešeći. - Veoma ti je ograničen izbor alkoholnih pića, da se pristojno izrazim. Morao sam dobro da se potrudim dok nisam pronašao jednu flašu bez etikete na najvišoj polici u kuhinjskoj ostavi.

- Mislim da je to brendi koji koristim kada pravim Božićni kolač sa kandiranim voćem.

- Ispij to. - Nagnuo je čašu ka njenim usnama. Ona je uzela jedan gutljaj i istog trenutka ispljunula tečnost koja joj je prljila usta i grlo. Pirs je spustio čašu na niski stočić u dnevnoj sobi. Nežno se smejući, obrisao je kapi boje ćilibara sa njenih usana vrhom prsta. Pogledi su im se spojili, smeha je nestalo i potpuno su se umirili.

Crtao je po njenim usnama vrhom prsta ovlaženim brendijem. Očima je fiksirao njene usne koje su bile spremne, iščekujući vlažne i mirisne od arome alkoholnog pića. Prvo ih je okusio jezikom kojim je lagano prešao preko njih. - Šta god da je, predivnog je ukusa - promrmeljao je. - Je li?

- Ovako jeste. - Obavio je ruke oko nje. Njenim usnama nije bilo potrebno ubeđivanje da su se spojile sa njegovim. Otvorile su se brovoljno, požrtvovano i primile njegov jezik duboko unutra. Poljubac je bio dug i strastan, bremenit emocijama, omamljujući. Kada su konačno isplivali da uhvate vazduh, oboje su osećali nesvesticu i držali su se jedno za drugo kako bi se održali na nogama.

Pirs je spustio usne na njeno uho. - Kupka ti se hladi.

- šta? - glas joj je zvučao neodlučno, kao žica na violončelu koju je neko čupnuo pa nije sigurna da li da počne da vibrira ili ne, - Kupka?

Odvojio se od nje. - Dok si se rastajala sa roditeljima, pripremio sam ti toplu kupku. Dođi.

Uzeo ju je za ruku i poveo ka kupatilu. Pogledala je unaokolo kao da očekuje da se nešto promenilo od kada je poslednji put bila u njemu. Bilo je zaprepašćujuće isto. Jedino što je bilo potpuno zamagljeno od pare koja se uzdizala iz kade prepune penušave mirišljive vode

- Ovo izgleda božanstveno - uzdahnula je

- Uživaj. Ja ću voditi računa da te niko ne uznemirava, odgovaraću na telefonske pozive i tome slično. I - dodao je, spuštajući joj prst na usne kada je primetio da želi nešto da kaže - ako se iko javi, predstaviću se kao tvoj brat ili rođak ili tako nešto.

- Ja nemam brata.

Poljubio ju je u vrh nosa. - Uživaj u kupanju. - Zatvorio je vrata za sobom.

Izašla je iz kupatila obavijena plavim svilenim kimonom i oblakom seksualnog uzbuđenja. - Kako su dečaci? - tiho je upitala.

Pirs je sedeo na sofi u dnevnoj sobi i gledao televiziju. Na zvuk njenog glasa je isključio televizor i ustao da je pogleda. Oči su mu se raširile od uzbuđenja, zatim suzile od telesne gladi. - Dobro su. Upravo sam proverio. Obojica spavaju.

Ušla je u sobu, trudeći se da se ponaša normalno, trudeći se da ne pokaže da joj se butine tope i da joj se utroba uvija od žudnje. Otkinula je jedan suv listić sa biljke u uglu kao da je ova situacija potpuno uobičajena. - Dopada mi se tvoja kuća - rekao je Pirs hrapavim glasom.

- Hvala ti. - Španski zid, italijanske pločice, drveni zastori na prozorima. Ništa nije menjala od kada ju je kupila neposredno posle Džimove smrti. Ali, odjednom joj se sve oko nje učinilo nepoznatim. Osećala je da je Pirsov zagrljaj jedino mesto gde će se uvek osećati bezbedno. Ta pomisao je bila apsurdna, ali i uzbuđujuća. - Želela bih da nešto preuredim, da kupim nov nameštaj, ali ću sačekati dok dečaci malo ne odrastu.

- To je verovatno dobra ideja.

Razgovarali su o besmislicama, igrajući se dijaloga, praveći se da je ovo običan susret dvoje starih prijatelja, a ne ljubavni sastanak muškarca i žene prepun seksualnog elektriciteta.

Pirs je psovao sebe. Zašto i dalje stoji pred njom i govori gluposti kada sve što želi jeste da je uzme u naručje, da je miluje, da je ljubi? Da li je ona zaista naga ispod tog ogrtača, ili se to njegova neutoljena želja igra njegovim umom?

- Je li sve u redu na poslu? - upitao je. Bila je naga. Tamne oreole i slatka drska ispupčenja njenih bradavica bili su jedva приметni ispod meke tkanine.

- Pozvala sam ih da im kažem da sutra uzimam slobodan dan. - Izgledalo je kao da nije svestan koliko je privlačan u košulji zavrnutih rukava. Sako i kravata ležali su prebačeni preko naslona stolice. Tri dugmeta na košulji su mu bila raskopčana. Poželela je da mu ostala počupa i otkrije mu grudi u jednom pokretu, umesto da samo gleda uzbuđujuće udubljenje iz koga su virile meke, kovrdžave maljice.

- Mislio sam na tvoju odluku.

- Prihvatila sam posao. - Osmeh joj je bio pun samopouzdanja i ponosa, i on se smešio zajedno sa njom.

- To je sjajno. Da li ti se dopada?

Zabacila je glavu unazad i odgovorila tiho, isprekidano, drhtavo: - Pun je izazova. - Vrelim pogledom je pržio kimono kojim je bilo obavijeno njeno telo. Osećala je tu vrelinu na svojoj koži. Zašto ne priđe da je zagrlji?

- Nikada nisam imala toliko posla. Sledećeg proleća putujem u Njujork da odaberem kolekciju za jesen.

- Bićeš sjajna na tom poslu. - Bože, kako ju je želeo. Bila mu je potrebna.

- Nadam se.

- Siguran sam u to.

- Hvala ti što veruješ u mene.

Ali njeno samopouzdanje je bilo uzdrmano. Toliko je vremena prošlo od kada je imala muškarca u kući. Da li on možda očekuje da ona napravi prvi korak? Da li misli da ga posle one svađe tog poslepodneva više ne želi? Zašto ne bi smela da mu kaže da umire za njegovom ljubavlju? Napravila je jedan korak prema njemu.

- Da li želiš... šta je to? - Automobilska sirena se oglasila ispred kuće.

Prošlo je neko vreme pre nego što je odgovorio. - Taxi - konačno je izgovorio ravnim, mrtvim glasom. - Pozvao sam taxi dok si se kupala. Ne mogu da ostanem. Moram da idem, Ališa.

Pogledala je ka vratima, zatim u njega, a neverica je polako zamenila slatko iščekivanje koje joj je blistalo u očima pre svega nekoliko trenutaka. Pogledom je molio da ga razume, ali je samo mogao da posmatra kako joj se lice pretvara u bezizražajnu masku. - Naravno - rekla je kruto. - Hvala ti na svemu.

- Nemoj, molim te.

- Nemoj, šta?

- Nemoj se ljutiti na mene. Još mi više otežavaš da odem.

Grubo se nasmejala. - Ne razumem zašto ti to tako teško pada. Do sada si imao dovoljno vremena da to dobro uvežbaš.

Sirena je nemilosrdno odjekivala. Pirs je otvorio ulazna vrata i glasno dobacio: - Dolazim za minut.

- Ne mogu da vas čekam besplatno, gospodine.

- Pa onda uključi taksimetar.

Zatvorio je vrata sa treskom i prešao preko sobe. - Moram da idem. Ako ostanem...

- Pa idi onda! - povikala je.

- Ako ostanem, vodiću ljubav sa tobom.

- Bože sačuvaj.

- I ako ovde prenoćim, vodićemo ljubav čitave noći.

- A ti ne želiš da se vezuješ - rugala mu se.

- To je jednostavno nemoguće.

- Jasno mi je.
- Nije ti jasno.
- Objasni mi, onda.
- Ne mogu.

- Oh, proklet bio! - uzviknula je i okrenula mu leđa. Trenutak kasnije se ponovo okrenula, dok su joj u očima sevale gnevne varnice. - Zašto si se uopšte trudio, Pirse? Zašto jednostavno nisi rekao da ne znaš ko je Dejvid Rasel kada su te pozvali iz Škole? Zašto si došao sa nama kući? Zašto Pirse? Zašto?

Prišao joj je u tri duga koraka i zario svoje snažne prste u njene mišice privlačeći je sebi.

- Zato što mi je stalo. Zato što obožavam tvoje sinove i strašno bih želeo da su moji. I zato što te tako prokleta želim da nisam u stanju da ni o čemu drugom razmišljam, samo o tebi, o tome kako te osećam, dodirujem...

Iz grla mu se oteo uzdah očaja sekund pre nego što je svoje usne spojio sa njenim. Ljubio ju je divlje, harajući jezikom po njenim ustima nekontrolisano i strasno. Nagla je glavu unazad i oslonila je na njegovu mišicu. Pratio je njen pokret svojim usnama, vatreno je ljubeći po vratu pre nego što je ponovo zarobio njena usta.

Zavukao je ruku pod njen ogrtač i pronašao dojk. Vlasnički ju je gnječio. Bradavica joj se pretvorila u bisernu perlu pod znalačkim dodirnom njegovog palca i oboje su zadrhtali pred silnim naletom želje.

Usnama je iskazivao snagu požude dok je divno, slatko pustošio njenim ustima. Rukama je prolazila kroz njegovu kosu. Ljutnja je samo pothranila njenu strast. Bila je divlja od potrebe da bude njegova. Nekontrolisana želja kao da je čistila njeno telo od užasne traume koju je preživela toga dana. Izvila se uz njega, napinjući se u potrazi za ispunjenjem. Tražila ga je. Dodirivala ga je.

Divlje je opsovao. Molio se. Trljao se o njenu ruku. - Želim te - isprekidano je šaputao.

- Želim te, tvoja usta, tvoje grudi. - Reči su se gorljivo otkidale sa njegovih usana između poljubaca. Privio ju je uz sebe kao da je nikada neće pustiti i zario usta u udubljenje njenog vrata. - Možeš li da osetiš koliko te želim? Zar misliš da sam zaboravio kako sam se osećao dok sam bio u tebi? Da li možeš da zamisliš koliko mi je teško da te sada ostavim? - Obuhvatio joj je lice rukama i palčevima prešao preko njenih usana otečenih od njegovih poljubaca. - Želim te, ljubavi moja, ali te ne mogu imati. A zatim je otišao i ona je ostala sama.

Dani su prolazili u ludačkoj, napornoj rutini koja bi trebalo da je dovoljno izmori kako bi mogla da spava do jutra. Ali Ališu je mučila nesanica. Plakala je svake noći pred spavanje, grleći jastuk i žudeći za Pirsovom snažnom toplinom, za njegovim vrelinim poljupcima, za njegovim senzualnim milovanjima.

Tokom dana su se u njoj smenjivala dva osećanja. Bila je besna na njega. Mrzela ga je. Kako se usudio da joj to ponovo učini? Bilo je neverovatno surovo što ju je tako mučio. Ali on nije bio surov Čovek. Kakvu je to igru igrao? Da li je to uopšte bila igra? Da li će ga ikada više videti? I tada bi se javilo drugo osećanje. Obavila bi je mračna usamljenost bez dna i kraja i bila je nemoćna da je se oslobodi.

Mogla ga je ubiti zbog toga što joj je uradio, ne jednom, nego dva puta. Ali se i dalje neprestano osvrkala u nadi da će ga videti.

I zato, kada se u noći nakon dana u kome su posetili ordinaciju dr Benedikta, gde su skinuli kopče sa Dejvidovog oka, oglasilo zvono na vratima, refleksno je skočila iz kreveta, ubrzanog pulsa i bez daha. Da li je to on? Da li je došao da vidi kako je Dejvid? Da li je došao da je moli da mu oprost?

Ovlažila je usne i drhtavim rukama prošla kroz kosu dok je prilazila vratima. Duboko je uzdahnula i otvorila ih.

- Oh, Bože! Šta se desilo? - zaprepašćeno je uzviknula.

Bosnaunited

7.

- Da li je tata ovde?

Krisi Reynolds je stajala ispred nje razmazane šminke kao da je isplakala potoke suza koji još nisu presušili. Njena skupa večernja haljina bila je izgužvana i flekava; hulahopke su joj bile pocepane. Uredno održavana kratka kosa sada je bila potpuno raščupana.

- Krisi, za ime božje?! - uzviknula je Ališa uvlačeći devojkicu u kuću. Hvala nebesima što su dečaci odavno zaspali. Isprepadali bi se da su videli Pirsovu ćerku u takvom stanju. - Šta ti se desilo? Da li te je neko napao?

- Tata nije ovde? - jecala je.

- Nije. - Ališa ju je dovela da sofe i ona je uronila među jastuke, zarivši lice među šake.

- Nadala sam se da je ovde. Zvala sam ga kući, ali niko se ne javlja. Potražila sam tvoj broj telefona u imeniku i shvatila da se nalazim veoma blizu i da bih radije svratila nego zvala. Moram da vidim tatu. Da li znaš gde je?

- Ne znam. Nisam ga ni videla ni čula čitave nedelje. Dejvid je povredio oko i...

- Oh, izvini, Ališa. Tata mi je ispričao šta se desilo. Kako je Dejvid?

Pirs joj je ispričao? Nije se javljao, iako je svakoga dana Dejvidu slao po jednu čestitku sa željama za brzo ozdravljenje. - Dobro je, ali šta se tebi desilo?

Nije bilo ni traga humora u Krisinom grubom smehu. Progutala je suze. - Napravila sam scenu na zabavi večeras. Na zabavi u čast mog verenika i mene. Samo što mi više nije verenik.

Ališa je uhvatila Krisi za ruku i mirno joj rekla: - Ispričaj mi.

Uznemirena devojkica je jedva dočekala da nekome ispriča svoju muku. - Oh, Ališa, ne znam šta mi se desilo. Jednostavno, odjednom sam bila okružena svim tim folirantima, svim tim lažnim osmesima. Svi su nam čestitali koristeći prazne reči i fraze. Pogledala sam svog verenika i pomislila šta ja to kog đavola tražim tamo sa njim i šta ću sa njim raditi do kraja života. - Ponovo se nasmejala. - Upitala sam ga: „Da li me voliš?” A on me je pogledao kao da sam poludela. Skinula sam verenički prsten, vratila mu ga i preko mikrofona sve obavestila da svadbe neće biti.

Ališa je pokrila usta rukom kako bi sakrila osmeh. - Nisi valjda!

- Jesam.

- Izvini što se smejem, ali jednostavno mogu da zamislim kakav si haos proizvela.

- Mislila sam da će se mama šlogirati.

- Je li i tvoj otac bio tamo?

- Ranije, ali je tada već otišao. Zato sam i pomislila da je možda ovde. Nije bio sa pratiljom večeras, i izgledalo je da žuri da pobegne. Mama je, naravno, bila besna na njega zato što je otišao odmah posle večere.

Ališa je želela da detaljnije porazgovara o onom komentaru kako je Pirs te večeri bio bez pratilje. Način na koji je Kriši to rekla naterao ju je da pomisli da to za njega nije uobičajeno ponašanje. Ona se takode pitala gde li je u ovo doba noći. Možda je ipak imao kasni randevu sa ženom koju nije želeo da prikazuje na vereničkoj zabavi svoje kćeri. Ta pomisao ju je duboko pogodila, osetila ju je kao ubod noža.

- Šta sada planiraš da uradiš? - upitala je Ališa Kriši.

Duboko uzdahnuvši, Kriši se naslonila na jastučiće na sofi i zbacila glavu. - Nemam pojma.

- Pa, hajde da se usredsredimo na ono što nam je sada činiti - rekla je veselo Ališa. - Sigurna sam da ne mogu da te pustim da sama voziš ulicama Los Andelesa u ovo doba noći u stanju u kakvom si. Kako bi bilo da ti pripremim prijatnu toplu kupku za opuštanje i da onda provedeš noć ovde?

- Ne mogu tek tako da ti se nametnem i uznemiravam te.

Ališi je bilo jasno da se Kriši ova ideja dopada, otpor koji je pružila bio je blag i neuverljiv. Izgledala je i fizički i emotivno iscrpljena. - Ne smetaš mi. Dečaci će biti oduševljeni kada te budu zatekli ovde sutra ujutro.

Kriši se nasmešila, a potom zastenjala. - Ne mogu da ostanem, Ališa. Mama će za mnom poslati agente Ef-Bi-Aja. Pozvaće tatu i uznemiriće i njega. I zaista moram da porazgovaram sa njim.

- Ja ću nastaviti da ga tražim. - Devojka nikada neće saznati koliko ju je koštalo da predloži tako nešto. - Hajde da te izvučemo iz te haljine - rekla je ustajući. - Naći ću nešto u čemu možeš da prespavaš. - Pirs je njoj nešto slično ponudio prve noći u svojoj brvnari. Slika crne providne spavaćice koju je pronašao joj je zaigrala pred očima. Prineo joj je, očima je...

Kriši se zadovoljno smestila u gostinsku sobu i Ališa je krenula da još jednom proveri da li ima sve što joj je potrebno. Kucnula je na vrata kupatila. - Je li sve u redu? Je li ti bolje?

- Ovo je upravo ono što mi je bilo potrebno. Beskrajno ti hvala, Ališa.

- Drago mi je što si ovde. - Zastala je. -Hm, Kriši, koji je broj telefona tvoga tate? Pokušaću da ga pronađem.

Kriši joj je izdiktirala broj koji je Ališa tokom narednih nekoliko minuta pozvala dva puta. Niko se nije javio. Kriši joj se pridružila u kuhinji dok je ispijala šolju vrućeg biljnog čaja. Već se presvukla u pižamu. Kriši je na sebi imala pozajmljen bade-mantil.

Mlada žena je sipala med u šolju čaja koju joj je Ališa prinela. Pažljivo je otpila prvi gutljaj. Činilo se kao da je veoma zanima sadržaj šolje. Nastavila je da zuri u nju još par minuta. - Ališa - počela je oklevajući - ovo me se stvarno ne tiče, ali kako je moguće da ti nemaš tatin broj telefona?

Ališa je rasejano vrtela kašičicu u svojoj šolji. - Nikada nisam imala priliku da ga zovem.

- Znači, ja sam sve pogrešno shvatila? Ničega među vama nije bilo tokom one nedelje u brvnari?

- Tvoj otac je veoma privlačan muškarac - odgovorila je Ališa vrpoljeći se u stolici.

- Ali nije tvoj tip?

Bio je upravo njen tip. Bio je tip svake žene. - Verovatno ne ume da se udvara udovici sa dvoje male, veoma živahne dece.

- On obožava tvoju decu. Sam mi je to rekao. - Otpila je još gutljaj čaja i posmatrala Ališu preko oboda šolje. - I lud je za tobom.

- Kkka... kako to znaš? - Trudila da izgleda nezainteresovano. Nije joj uspjelo. Krisine oči su je vragolasto posmatrale.

- Pitala sam ga da li mu se posrećilo sa tobom. - Zaprepašćen izraz na Ališinom licu ju je naterao u smeh. - Ma nisam. Bar ne tako direktno.

- I šta ti je rekao?

- Oh, čitavih pet minuta mi je držao predavanje o tome kako si ti inteligentna i zabavna i šarmantna i lepa i divna majka i divna prijateljica i ljupka i meka i ženstvena. Konačno sam ga prekinula i pitala: „I dakle?“, i on mu je odgovorio: „Postoje određeni problemi”.

- Oh.

- O kakvim je problemima reč? Da li si još uvek u žalosti zbog muža, ili tako nešto?

- Ništa slično tome.

- E, pa onda mi ništa nije jasno. Tata je uvek voleo žene. Nadam se da se ne ljutiš što ti to govorim.

- Mislim da je to svakome ko ga pogleda očigledno.

- Pa, kakvi su to problemi? Ranije, kad god bi mu se neka žena dopala, on ju je zavodio, i obično bi je i zaveo. Ukoliko bi bila nezainteresovana, brzo bi se oporavljao.

Ališa je odmahivala glavom. - Ne razumem šta hoćeš da mi kažeš.

Krisi je spustila ruke na sto i nagla se ka Ališi kako bi pojačala značaj svojih reči. - Vidi, nisam slepa. Kada sam te upoznala u brvnari, izgledalo je kao da se jedva suzdržavate da se ne bacite jedno drugom u naručje. Ne znam da li ste se smuvali ili ne. Ali, šta god da se desilo, oboje trenutno izgledate očajno. Tata je večeras baš loše izgledao, i kada sam ga upitala o čemu se radi, rekao mi je da ima problema sa spavanjem. I, da budem iskrena, ni ti ne izgledaš baš sjajno. Dakle, šta je to sa vama dvoma? Ako se međusobno toliko privlačite, zašto ne probate, nemate šta da izgubite?

Ališa je pomislila kako bi i ona želela da Pirsu postavi isto ovo pitanje. - Postoje određeni problemi - tiho je i tužno ponovila.

- Uostalom - uzdahnula je Krisi ustajući - ko sam pa ja da dajem savete nesrećno zaljubljenima? Upravo sam dala korpu najpoželjnijem neženji u južnoj Kaliforniji. - Obe su se nasmejale, ali i dalje okupirane svaka svojim problemima. - Ja bih sada na spavanje, nadam se da se ne ljutiš.

- Naravno, da se ne ljutim, samo ti idi.

- Ako planiraš da još neko vreme ostaneš budna, molim te, nastavi da zoveš tatu. Znam da bi trebalo da se javim mami i kažem joj gde sam, ali trenutno nisam u stanju da podnesem jednu od njenih tirada. Razumeš me, je li tako?

- Razumem te - ljubazno se nasmešila Ališa. - Laku noć.

Krisi se nagla i poljubila je u obraz. - Laku noć. Hvala ti Ališa. Hvala ti za sve.

Odgovorio je na telefonski poziv tek pred zoru. Ališa ga je pozivala na svakih pola sata. Uveravala je sebe da je ta revnosnost rezultat njene brige za Krisi i da ionako ne može da zaspi. Ali je zapravo bila zabrinuta zbog Pirs. Ili je možda i to bila samo racionalizacija? Da li se zapravo rukovodi ljubomorom i željom da sazna šta je to radio čitave noći i sa kim? U svakom slučaju, okretala je broj sve dok se nije javio jednim ostrim: - Da?

- Pirse? - Grub i uznemiren glas kojim se javio ostavio ju je bez teksta.

- Da, Pirs Reynolds pored telefona. Ko je to?

- Ališa.

- Ališa! - uzviknuo je. Gotovo je mogla da zamisli kako proverava da vidi koliko je sati. - Da li se nešto dogodilo?

- Ne, ja...

- Čuj, mogu li da ti se javim kasnije? Trudim se da telefonska linija bude slobodna. Nešto se dogodilo Krisi.

- Ovde je. - Gde?

- Ovde. U mojoj kući.

Pirs je potonuo u krevet, pognuo glavu i sa olakšanjem opustio vrat i ramena. - Je li dobro?

- Dobro je, ali je bila veoma uznemirena sinoć kada je stigla.

- Kada je došla?

- Oko ponoći. Od tada pokušavam da te dobijem.

Osetio je prizvuk pitanja u njenom glasu. Da li je mislila da je bio sa drugom ženom? Samo kada bi mogao da joj objasni da je jednostavno pokušavao da se napije. I da nije uspeo. Čak ni alkohol nije uspeo da umrtvi njegova sećanja na nju, niti da ukloni njenu sliku koja mu je neprestano bila pred očima, tako blizu, a tako nedostupna.

Konačno, odlučio je da ode u jedan kafić koji je radio čitave noći i da doručkuje. Tokom svečane večere koju je Doti priredila u čast njihove kćeri i njenog verenika nije bio u stanju da proguta ni zalogaj. Čitava stvar je ionako bila priređena kako bi se Doti pohvalila dobrom prilikom koju je ulovila za zeta. I od toga mu je bilo muka.

- Nisam bio kod kuće. - Oh.

Gospode, kako je samo želeo da može da joj kaže koliko mu nedostaje. - Pretpostavljam da ti je Krisi rekla da sam bio na vereničkoj zabavi. Njena majka mi se javila pre petnaestak minuta, samo što sam ušao na vrata. Zvučala je potpuno histerično, ali to je za nju prirodno stanje.

- Osim što strašno želi da porazgovara sa tobom, Krisi je sasvim dobro. - Zastala je, jer je znala da nema prava da pita. - Pirse, nisi valjda ljut na nju?

- Naravno da nisam! Drago mi je što je raskinula veridbu.

Ališi je laknulo. Znala je da bi Krisi bila očajna ukoliko bi njen otac osudio njenu hrabru odluku. - Dobro je. Toliko je želela da sa tobom o svemu popriča. Potrebno joj je da je podržiš.

- Podržavam je u potpunosti. Da li da dođem?

- Još spava.

Ali ti ne spavaš, pomislio je Pirs. Ni ja ne spavam. I tako bih želeo da te zagrlim. Tako bih želeo da zagrljeni u krevetu dočekamo zoru. - Onda ću sačekati do jutra.

- Već je jutro.

Da li je to osetio prekor u njenom glasu? -Malo kasnije.

- U redu. Reći ću joj da ćeš doći oko devet, važi?

- Važi. Laku noć.

- Laku noć.

Nije mu rekla: „Laku noć, ljubavi moja”, ni „laku noć, dragi”, čak ni „laku noć, Pirse”. Samo: „Laku noć”. Bila je ljuta na njega. I nije mogao da je krivi zbog toga. Ponašao se kao pravo đubre. Kada bi samo mogao da joj objasni da je to za njeno dobro.

Stigao je pred njenu kuću u pola devet. Nije mogao da zaspi, pa se istuširao, obrijao, obukao i čekao da prođe vreme do trenutka kada je mogao da krene ka njoj, a da ne izgleda kao da žudi da je što pre vidi.

Ališa ga je videla kako se približava stazom prema kući kada je otvorila vrata da podigne jutarnje novine sa kućnog praga. Morala je da se složi sa Krisi da Pirs izgleda baš loše. Ali njoj je bio prelep, i želela je da ga zagrli. Umesto toga, hladno mu se obratila. - Zdravo, Pirse. Hvala ti što si Dejvidu slao čestitke sa željama za brzo ozdravljenje.

- Kako mu je oko?

- Juče smo skinuli konce. Neverovatno je koliko se brzo oporavlja. Ožiljak je sada samo fina ružičasta linija. Rekla sam mu da će za nekoliko godina izluđivati devojke tim ožiljkom.

Široko se nasmešio. - Šta je Dejvid na to rekao?

- Bljak! To je citat. - Glasno se nasmejao i ona ga je ućutkala. - Još uvek spavaju.

- Naše potomstvo se neprestano trudi da nas spoji - nežno je primetio. - Prvo Dejvidova nezgoda, sada ova komplikacija sa Krisi.

- Tako izgleda.

Nastupila je jedna od onih tišina u kojima su se oči srele i više nisu mogli da skrenu pogled jedno sa drugog. Primetio je njeno bledilo, a ona je uočila tamne krugove umora oko njegovih očiju. Posmatrao ju je kako diše, a svaki uzdah je izazivao blago talasanje njenih grudi. Žudeo je da ih dotakne, da oseti njihovu bujnost pod svojim prstima. Ona je posmatrala trougao u sredini ključne kosti u dnu vrata u kome se jasno videlo pulsiranje

bila. Želela je da utisne poljubac na to mesto, da oseti otkucaje njegovog srca pod svojim usnama.

Zatreptala je kako bi sakrila snagu želje koja joj je zamagljivala pogled. - Zašto ne uđeš i porazgovaraš sa Kriši dok je sve još mirno. Skuvaću vam kafu.

Uhvatio ju je za ruku i blago je privukao ka sebi. - Hvala ti što si bila uz nju prošle noći. - Obuhvatio joj je glavu rukama, nagnuo je unazad i nežno je poljubio u usta. Gledali su se nesigurno dok su se neodlučno razdvajali. - Kriši je u gostinskoj sobi?

Ališa je smušeno klimnula glavom i on je krenuo niz hodik. Srce joj je divlje udaralo, a krv ključala u venama samo od tog blagog dodira njegovih usana. *Prokletstvo!*, ljutito je razmišljala dok je pripremala kafu i smeštalala šolje na poslužavnik. Zarekla se da će biti mirna i hladna, a pogledaj šta se dešava! Drhti pred njim kao devica pred bogom plodnosti. Dovoljan je jedan pogled onih njegovih zelenih očiju ispod zavodljivih obrva da joj grudi nabreknu, bradavice napupe i bride. A između butina... oh, Gospode!

I kakve veze ima što je brinuo o zdravlju njenog sina. I što je bio dobar otac, nežan i zabrinut za svoju kćer. I kakve veze ima što se ljubi najbolje na svetu. Da li to opravdava njenu reakciju? *Pruži malo otpora, za ime boga. Pokaži da imaš ponosa. Nemoj mu dozvoliti da te tako lako obrlati.*

Odlučna da prestane da pravi budalu od sebe, kucnula je na vrata i Kriši ju je pozvala da uđe. Oboje su sedeli na krevetu koji je Kriši već namestila. Držali su se za ruke i Pirs se osmehivao. - Jeste li za kafu? - upitala ih je Ališa i oboje su sa osmehom prihvatili. Sipala im je oboma po šolju i okrenula se da izađe iz sobe.

- Nemoj, ostani - rekla je Kriši, pruživši ruku i povlačeći je da sedne na krevet pored njih dvoje. - Upravo sam došla do zabavnog dela - rekla je smeškajući se vragolasto. - Kada je moja nesuđena svekrva shvatila da sam ozbiljna, rekla je: „Gde ću sada da nosim onu haljinu koju sam spremila za venčanje? Nije prikladna ni za jednu drugu priliku.”

Sve troje su se nasmejali, ali je Pirs čuo i Krisin uzdah i pomilovao ju je po obrazu. - Nadam se da se ne kaješ.

Ukrstili su poglede istih zelenih očiju. -Kajem se samo zato što to nisam uradila ranije. Kako sam mogla da budem tako glupa?

- Ali shvatila si da si pogrešila i uradila si nešto povodom toga. Veoma sam ponosan zato što si bila tako hrabra.

- Tata. - Kriši se nagla i čvrsto ga zagrlila. Nežno su se i opušteno grlili. Nestalo je napetosti među njima. Ališa je bila dirnuta tim prizorom.

Pre nego što je scena postala previše melodramatična, vrata su se sa treskom otvorila i Dejvid i Adam su uleteli u sobu.

- Pirse, Kriši! - uzviknuli su uglas i bacili se na krevet.

- Da li danas idemo u Diznilend? - uzbuđeno je upitao Dejvid.

- Pazi na oko - upozorila ga je Ališa.

Usledili su pozdravi i razmena novosti koji su po visini i preklapanju glasova mogli da se porede sa bukom u predvorju svečane sale u sedištu Ujedinjenih nacija. Svi su govorili uglas. Konačno ih je Adam sve nadglasao: - Ja hoću da doručkujem!

- šta sada planiraš da radiš? - upitao je Pirs svoju ćerku pošto su stigle sveže pečene palačinke. Bilo im je malo tesno oko kuhinjskog stola, ali nikome nije smetalo što se gurkaju laktovima.

- Danas? Krećem da tražim novi stan.

- Već imaš stan - rekao je Pirs zbunjeno.

Krisi je odrično odmahivala glavom. - To je mamin stan. Ona ga je pronašla, ona ga je opremila i ona plaća račune.

- Ja plaćam račune - ispravio je Pirs.

- Ups, izvini - odgovorila je. - U svakom slučaju, želim stan koji ću sama odabrati. Želim da počnem da se sama izdržavam. Znam da će mi biti teško sa predavanjima i obavezama na fakultetu, ali zaista želim da pokušam, tata.

Namignuo joj je u znak odobravanja. Ališa je razmišljala. - Krisi, da li bi mogla da napraviš nekoliko skica? Velikih, raskošnih skica sa ilustracijama modela visoke mode?

Krisi je raširila oči. - To ti ozbiljno, Ališa?

- Naravno. Baš sam razmišljala kako je buticima potrebno malo doterivanja. Već ih zamišljam u mesinganim ramovima. Veoma dramatični, stilizovani, kao stare naslovne strane *Voga*. Mislim da bi ti to sjajno nacrtala.

- Ne nudiš mi ovaj posao samo zato što želiš da mi pomogneš? Hoću da kažem, ako ne budu dobre...

- Potrudi se da budu dobre - izazivala je Ališa uz lukavi osmeh.

- Dogovoreno. - Krisi je pružila ruku preko stola i dve žene su se rukovale.

Otišla je nešto kasnije, obučena u farmerke i džemper koji je pozajmila od Ališe. - Javiću se.

- Obavezno - odgovorili su joj Ališa i Pirs uglas dok su joj mahali sa ulaznih vrata. Hodala je odlučnim i sigurnim korakom i puna entuzijazma ušla u svoj porše.

- Da li idemo, Pirse? Molimo te!

Ališa se okrenula i pogledala u Dejvida i Adama koji su cupkali od uzbuđenja. - Kakva je to priča o Diznilendu?

Pirs se zbunjeno počeo po slepoočnici. - Obećao sam Dejvidu da ću ga voditi u Diznilend ako bude bio hrabar dok mu dr Benedikt zašiva ranu.

- Bio sam hrabar.

- Bio je hrabar - potvrdio je i Adam, koji čak nije ni bio prisutan.

- Vaša mama i ja ćemo o tome porazgovarati dok budemo raspremali kuhinju. Idite, sredite svoje sobe, obucite se, operite zube i onda ćemo videti.

- Tooo! „Videćemo” obično znači da pristaju, Adame.

- Tooo!

I odleteli su kao vetar. Pirs je uhvatio Ališu za ruku i odvuкао je ka kuhinji. I čim su se vrata zatvorila za njima, privukao je ka sebi i potražio njene usne svojima.

Nakrivila je glavu u stranu. - Mislila sam da treba da peremo sudove.

- Do đavola sa sudovima. Ne mogu više ni sekunde da čekam. Moram da te zagrlim. - Ponovo ju je poljubio.

Još uvek je bila ljuta na njega. Zašto mu je onda dozvoljavala da se ovako ponaša? Zašto i dalje stoji ispred njega kao raskvašena glina spremna da je modelira svojim milovanjima? Sve odluke, neprijateljstvo i argumenti protiv njega istopili su se pod dodirima tih veštih usana. Nije mogla da mu odoli.

Ne dok njegov jezik proizvodi čudesa u njenim ustima, erotično prodirući, lenjo se okrećući, paleći iskre požude u svakom deliću njenog tela. Ne dok rukom klizi ispod njene majice i toplim dlanom joj pokriva i masira nagu dojku. Ne dok prstima nežno cupka njenu bradavicu koja se pretvara u perlu strasti.

Racionalna Ališa je vodila raspravu sa emotivnom Ališom. Ponovo se predala, ponovo je slepo uletela u ponor koji joj je mogao doneti samo još ljubavnog jada. Kao da je želela da sebe neprestano muči i pruža mu mogućnost da je ponovo odbije. Ali, kako da mu se odupre kada joj čitavo telo vapi za njim?

Pirsov mozak je takođe slao jasne znake upozorenja i prekora, ali je telo odavno prestalo da ga sluša. Uzdržavao se koliko je mogao. Do đavola se budućnošću i rizicima. Prihvatiće ih. Želeo je da joj pruži ljubav koja mu je ispunjavala srce koje samo što nije prepuklo. Nekako joj je morao staviti do znanja da je njegova duša bez nje nepotpuna. Svakako joj je bilo jasno koliko je njegovo telo želi. Dokaz njegove strasti ju je pritiskao i pulsirao među njima.

- Nemoj mi nikada više to uraditi - stenjala je. I dok je to govorila, ruke mu je preplela oko vrata i jezikom drsko prodirala u njegova usta.

- Duša me boli zbog svakog trenutka bola koji sam prouzrokovao. - Korenima dlanova je prelazio sa spoljne strane njenih dojk. - Nikada nisam želeo da te povredim ili razočaram, Ališa. Kunem ti se. - Usne su mu bile vrele dok ih je spuštao na njen vrat, a reči koje je šaputao u njenu kožu zvučale su erotično i skandalozno i potpuno su je razluđivale.

Podigao joj je majicu i savio kolena kako bi spustio glavu u visinu njenih grudi. Dojka mu je ispunila šaku. Bradavica se zarumenela i učvrstila od želje. Prelazio je preko nje jezikom dok je nije doveo do ivice razuma. - Pirse, Pirse. - Isprekidano je izgovarala njegovo ime. Obuhvatio joj je bradavicu usnama i blago, ritmično sisao.

- Gospode, ovo je potpuno ludilo. - Vratio se do njenih usana i sa žaljenjem spustio majicu preko njenih dojk, vlažnih i sjajnih od njegovih poljubaca. - Dođi - rekao je grubo, seo na kuhinjsku stolicu i povukao je sebi u krilo. Zaronio je glavu među njene dojke i njuškao je. - Ako ne prestanemo, uzeću te ovde i sada, na kuhinjskom stolu.

Nagla se nad njegovu glavu, čvrsto ga privijajući uz sebe, spuštajući preko njega zavesu od plave kose. - Ne bih se bunila.

- Oh, gospode, Ališa, ne pomeraj se. Ubijaš me. - Ali je u isto vreme ruke spustio na njene kukove i još je čvršće prikovao za svoje krilo. - Kako nešto što toliko prija može da predstavlja takvu muku?

Usnama je pronašla njegovo uho i nežno ga grickala. - I one noći u brvnari sam ti sedela u krilu. Tada se nisi bunio. - Izgovorila je to zavodničkim šapatom koji je igru njenog jezika učinio još erotičnijom.

- Tada nisam bio zarobljen u paru farmerki. - Zastenjao je kada mu se nežno provrtela u krilu. - Dobro - zarežao je preteći, a srce joj umalo nije iskočilo iz grudi. - Dvoje mogu da igraju ovu igru. - Ponovo je zavukao ruku pod njenu majicu. - Dakle, ljubio sam ti dojke, sećaš se?

- Aha. - Zatvorila je oči, dišući ubrzano i isprekidano.

- Jezikom sam te dodirivao ovde. - Vrhom prsta je prešao preko spoljne obline njene dojke. - Ovde. - Dodirnuo joj je bradavicu i ona je odskočila od siline reakcije. - Ovako. - Blago je prešao preko bradavice vrhovima prstiju i ona je zaječala prisećajući se te noći i osećajući u sebi ponovno buđenje žestoke strasti. Nemoćno je spustila glavu na njegove grudi.

Izvukao je ruke ispod njene majice i svih deset prstiju zario u njenu bujnu kosu. Pritisla je svoje čelo o njegovo. - Sada nije ni mesto ni vreme, ljubavi moja. Ali veruj mi, da jeste, već bih bio duboko u tebi.

- Pirse - uzdahnula je podižući glavu posle još jednog poljupca. - Da li ćemo ikada pronaći mesto i vreme?

Čvrsto ju je zagrlio. - Gospode, nadam se da hoćemo. Zaista se nadam da hoćemo.

Ponovo je rastvorio usne i njima prekrio njene. Dubokim poljupcem su zapečatili obostrano obećanje. Obuhvatila ga je oko glave rukama i gorljivo mu uzvratila poljubac.

Dejvid i Adam su nahrupili kroz kuhinjska vrata klizajući se i naglo kočeći. Ališa i Pirs su se naglo razdvojili.

- Mama i Pirs imaju seks - pevušio je Dejvid uz neku izmišljenu melodiju. - Mama i Pirs imaju seks.

U šoku zbog njihovog iznenadnog ulaska i zbog onoga što je njen sin izgovarao, Ališa je nepomično sedela u Pirsovom krilu, ruku još uvek obavijenih oko njegovog vrata.

- Dejvide Rasele, gde si to čuo?

- Izmislio sam.

- E, pa prestani da to govoriš. Ne znaš ni šta to znači.

- E baš znam.

- I, šta znači? - upitala ga je izazivački, uverena da se samo pravi važan.

- Znači da se ljubite i grlite i spavate u istom krevetu.

Donja usna joj se opustila i buljila je u njega trepćući kao svraka na jugovini. Okrenula se ka Pirsu sa izrazom neverice na licu. On se široko osmehivao, sa jednom obrvom upitno i provokativno izvijenom uvis. Slegnuo je ramenima. - Sama si pitala.

- Vidiš, rekao sam ti da znam šta je seks - rekao je Dejvid, ponosno se osmehujući.

- I ja znam! - uzviknuo je Adam.

Ališa je buljila u sopstvenu decu kao da ih nikada ranije nije videla. Pirs se zdušno trudio da ostane ozbiljan, ali su mu se ramena tresla od prigušenog smeha. Trudio se da zvuči ozbiljno kada se obratio Dejvidu. - Možda i znaš sve o seksu, ali to nije tema o kojoj džentlmeni govore pred damama. - Pirs ju je čušnuo i procedio kroz zube: - Je li ovo zvučalo previše moralizirajuće?

- Ne pitaj me ništa. Ja nisam pojma imala da on uopšte poznaje tu reč.

- Zašto nisi već sa sinovima obavila razgovor na te muške teme?

- Paa, verovatno zato što nisam muškarac. Spustio je pogled na njeno poprsje. - To sam primetio - rekao je omamljujućim glasom.

- Dakle, možemo li da idemo? Zašto još niste oprali sudove? Mi smo sve svoje obaveze završili i spremni smo.

- Nismo oprali sudove jer smo Pirs i ja razgovarali o... Diznilendu - odgovorila je zvanično Ališa. Skočila je sa njegovog krila i prošla prstima kroz kosu.

- Niste razgovarali, ljubili ste se - hladnokrvno je prokomentarisao Adam.

- Pa, jesmo... pomalo... - priznala je, crvena kao bulka.

- Hoćemo li da idemo? - Dejvid nije odustajao od svoje ideje.

Ališa je upitno pogledala u Pirsu. - Da! Idemo! - odgovorio im je svima. Nadjačavajući njihove uzvike oduševljenja, Pirs je povikao: - Idite po jakne i kačkete, i šta god još želite da ponesete dok mi operemo sudove.

Dejvid je izleteo iz kuhinje, ali se sudario sa Adamom koji ga je pratio, pošto se vratio da nešto proveriti. - Hoćete li ovog puta zaista da perete sudove, ili ćete ponovo da se ljubite?

- Opraćemo sudove - obećao je Pirs - obećavam.

- Važi. Idemo, Adame. Vau, zamisli, biće nam super!

Ališa i Pirs su ih posmatrali dok su izlazili iz kuhinje. Zatim su se pogledali i počeli da se smeju. Smejali su se zdravo i zadovoljno nekoliko dugih minuta. - Da li zaista želiš da provedeš subotu u Diznilendu? - upitao ju je privlačeći je u zagrljaj.

- Da li ćeš ti biti tamo? - Uvukla je ruke u okovratnik otkopčane košulje i prstima prolazila kroz malje na njegovim grudima.

- Izgleda da hoću.

- E, pa onda ću i ja tamo provesti dan. - Nagnuo se i poljubio je. - Obećao si Dejvidu da se više nećemo ljubiti - promrmljala je ispod njegovih usana.

- Kršim obećanje.

8.

Dečaci su se proveli kao nikada u životu. Pirs i Ališa su se nesprestano osmehivali. Šetali su Diznilendom ruku pod ruku, ili sa rukom u ruci, ali neprestano se dodirujući. I kada su morali da se razdvoje, pratili su se pogledima. Svima koji bi na njih obratili pažnju izgledali su kao savršen zaljubljeni par.

Taj dan je pripadao njima. Njihovi sukobi, koji su za Ališu i dalje predstavljali potpunu nepoznanicu, bili su ostavljeni po strani. Uživali su u ovoj iluziji. Pretvarali su se da su porodica.

Jeli su i pili i smejali se i glupirali i konačno ubedili Adama, koji se pomalo plašio, da se voze na Matehornu⁷.

- Ne budi kukavica - grdio ga je Dejvid. - Biće super. Veruj mi.

- Adam i ja možemo da preskočimo ovu vožnju - predložila je Ališa.

- Neću! - suprotstavio joj se Adam, trudeći se da sačuva samopoštovanje. - Želim i ja da idem, ali... da li mogu da sedim pored Pirsas?

Pirs mu je veselo zamrsio kosu. - Naravno. Nadao sam se da ćeš me ti držati za ruku i čuvati mi strah.

Adam je sedeo između Pirsas i Ališe. Čvrsto zatvorenih očiju i napetog tela, stisnuo se među njima. Ali, vožnja mu se dopala i molio je da je ponove. Ovoga puta je sedeo sam u prednjem delu vagona, a Dejvid odmah iza njega. Ališa i Pirs su seli jedno iza drugog opkoračivši tapacirano sedišta u sledećem vagonu.

- Pirse - zaprepašćeno je prošaputala kada je njihov vagon ušao u mračnu pećinu. Obuhvatio ju je rukama i uzbuđujuće milovao.

- Hmmm?

- Mislim da to nije dozvoljeno u Diznilendu. - Više nije primećivala ni cimanje, ni zastrašujuću brzinu kojom su se kretali, samo je izvila glavu unazad i naslonila se na njegove grudi. Dečaci su vrištali od zadovoljstva, zamišljajući da su u svemirskom brodu, nesvesni onoga što se događalo među odraslima iza njih.

Pirsove istražujuće usne su pronašle njeno uho. - Dozvoljeno je ako te ne uhvate. - Vrhom jezika je prelazio preko njene usne školjke. - Uostalom, nemaš prava da se buniš. Da li si svesna kako ti na mene utičeš? - Pritisnuo je otvorenim dlanom njen stomak i privukao je još malo bliže sebi. Zastenjala je kada se sudarila sa njegovim preponama. Nasmejao se i poljubio je u vrat i nastavio da je draži svojim dodirima za sve vreme trajanja vožnje.

Kada su ponovo izronili na sunce južne Kalifornije, Pirs se osmehivao sa izrazom mačora koji je upravo smazao plen. - što se mene tiče, mogli bismo da se vozimo na Matehornu svakoga dana. - Rumenilo je oblilo Ališine obraze i brzo je stavila naočare za sunce, nadajući se da će tako prikriti neprijatnost.

---

⁷ Jedan od najpoznatijih i najekstremnijih rolerkosteras u Diznilendu, u Kaliforniji. (prim. prev.)

- Dolazi ovamo, ženo - zarežao je Pirs glasom pećinskog čoveka i privio je uza sebe.
- O, ne! - upozorio je Adam brata. - Mislim da će opet početi da se ljube.
- Nećemo - odgovorio mu je Pirs kroz smeh. - Samo ću da joj šapnem jednu tajnu. - Sklanjajući joj kosu sa uha, nešto joj je šapnuo. Ališa se odmakla i iznenađeno ga pogledala. - Kako ti se čini? - upitao je.
- Ča... čarobno! - promucala je. - Ali, jesi li siguran? Nećeš biti previše umoran?
- A ti? - Odrično je odmahнула glavom, široko se osmehujući. - Idem onda da telefoniram. Sačekajte me u redu za Damba.
- Kada im se pridružila pet minuta kasnije, rekla mu je: - Sve je sređeno.
- Sjajno! - Zagrlio ju je.
- Šta je sređeno? - upitao je Dejvid.
- Da li biste voleli da provedete noć kod bake i deke?

- Kako izgledam? - upitala je Ališa nervozno dok se posmatrala u ogledalu.
- Ok, dobro - odgovorio je Dejvid i ne podigavši pogled sa knjige koju je prelistavao. Adam je zevao. Uši Mikija Mause koje su doneli iz Diznilenda ležale su bačene u ćošku. Bio je toliko umoran da nije ni primetio.
- Baš vam hvala - promrmljala je Ališa. Šta je uopšte očekivala? Za njih je ona samo mama. Želela je da joj kažu da izgleda sjajno, prelepo, zanosno. Jer je želela da je Pirs tako vidi na njihovom prvom zvaničnom izlasku. Nije verovala svojim ušima kada joj je u uho prošaptao poziv usred gužve u Diznilendu.
- Da li bi tvoji roditelji imali nešto protiv da pričajuju dečake na jednu noć? Voleo bih da te izvedem na večeru, na ples, šta god poželiš. A zatim bih želeo da ti pokažem svoju kuću.
- Podrazumevalo se da je poziva da kod njega provede noć. To se desilo pre više sati, ali je njeno srce i dalje uznemireno treperilo. Nije trebalo da prihvati. *Povrediće te, Ališa*, upozoravala je sebe. Ali želela je da tu noć provede sama sa njim. A šta će biti sledeće noći? I one naredne?
- Zašto se toliko doteruješ? - prekinuo joj je Dejvid tok misli.
- Želim da se dopadnem Pirsu. Izvodi me na večeru.
- Zašto i mi ne možemo sa vama?
- Zato što je to restoran samo za odrasle.
- Začulo se zvono na vratima. - Ja ću! - uzviknula su oba dečaka uglas i izjurili iz spavaće sobe. Adam se iznenada potpuno rasanio.
- Ališa je bila zahvalna što je dobila ovih par minuta mira i tišine. Bili su joj potrebni da se sabere. Da li izgleda primereno; da li ostavlja utisak kao da svakog vikenda izlazi sa

privlačnim, uspešnim muškarcima; da li izgleda kao da ovo za nju nije ništa novo? I nije bila zadovoljna odgovorom. Izgledala je uzbuđeno. Ruke su joj drhtale dok je nanosila svoj omiljeni parfem.

Šta se to desilo sa onom mladom lepoticom, kraljicom univerzitetskog kampusa, koju su mladići opsedali pozivima na izlazak? Zaljubila se, udala se, rodila dvoje dece, izgubila svoju ljubav. I prijatna i neprijatna životna iskustva nas često čine nesigurnim u sebe.

Nekako je uspela da se okupa, opere i isfenira kosu i sredi nokte u rekordno kratkom vremenu. Odabrala je usku crnu haljinu koja se obavijala oko oblina njenog tela. Bila je plitko krojena oko vrata i otkrivala je deo grudi, a rub joj je nežno lepršao oko kolena. Obula je providne hulahopke boje dima i crne cipele sa visokom štiklom i šnalom od veštačkih dijamantata na prednjem delu. Kosu je podigla u nemarnu punđu iz koje su bežali neposlušni pramenovi. Jedini nakit na njoj bile su diskretne dijamantske naušnice.

Bacajući poslednji pogled u ogledalo zaključila je da je uspela da stvori utisak dame iz svetskog džet seta, iako se iza nje krila drhtava žena kakvom se zapravo osećala.

Uzela je tašnicu i torbu sa kozmetikom i spavaćicom, ugasila je svetio i napustila bezbednost svoje spavaće sobe. Na trenutak je zastala na vratima dnevne sobe posmatrajući Pirsu koji je dečacima čitao *Petra Pana*, knjigu koju je za uspomenu kupio Dejvidu u Diznilendu. Prigrlio ih je obojicu i sedeli su udobno smešteni naslonjeni na njega.

Kada je podigao pogled i ugledao je, naglo se ukočio. Što se Pirs ticalo, krokodil nikada nije morao da otkine šaku kapetana Kuke. Reči priče su mu zastale u grlu. Dečaci su podigli glave i, osećajući snagu emocija odraslih, nastavili da i dalje blaženo ćute. Pirs se polako izvukao iz njihovih zagrljaja i ustao. Prišao joj je kao hipnotisan. Zapravo, bio je potpuno opčinjen.

- Izgledaš neverovatno. - Uzeo je njene ruke u svoje i spustio joj čedan poljubac na obraz.

- Hvala ti. - Glas joj je bio svilenkast, drhtav, beskrajno, ali nenamerno, seksi.

- Jesi li spremna?

Potvrдно je klimnula glavom. Pokupili su sve što je dečacima bilo potrebno za boravak kod bake i deke. Nije bilo lako, ali uspeali su da se nekako spakuju u Pirsov sportski auto. Oduševljenje dečaka što se voze sportskim kolima i višak adrenalina od dana provedenog u Diznilendu proizvodili su strašnu buku i komešanje, te je Ališi laknulo kada su se parkirali ispred kuće njenih roditelja.

Predali su dečake baki i deki, pozdravili se i poželeli jedni drugima laku noć, a kada su se ponovo, ovoga puta sami, našli u kolima, Pirs je upitao Ališu: - Šta si rekla majci?

- O čemu?

- Zašto si je zamolila da dečaci prespavaju kod nje?

Nervozno je vrtela zlatni lančić na svojoj večernjoj tašnici. - Rekla sam joj da bi bilo jednostavnije da ostanu tamo nego da ih budim usred noći i vraćam kući. Rekla sam joj da planiramo da ostanemo do kasno.

- Planiramo li?

- Zar ne planiramo? - Da li ga je pogrešno razumela? Da li je njeno tumačenje da će noć provesti zajedno bilo samo plod njene žudne mašte? Gospode! Da li izgleda kao preterano napeta udovica koja želi da ulovi sledećeg muža?

Pružio je ruku preko kontrolne table, uzeo njenu i poljubio je. Usnama je prelazio preko zglavaka na njenoj nadlanici. - Nismo na audiciji, Ališa. Ponašaćemo se kako nam prija. Zašto si tako nervozna?

Nasmejala se, teško dišući. - Znam da je besmisleno.

- Nije besmisleno. Očaravajuće je - odgovorio je hrapavim glasom.

- Samo ne želim da pomisliš da...

- Ja samo mislim da si ti najpoželjnija žena koju sam ikada upoznao. I ne govorim samo o fizičkoj privlačnosti. Fascinantna si na toliko načina. I potrebna si mi kao žena muškarcu na svaki od tih načina. Tvoja ljupkost, tvoj smeh, tvoja briga. - Okrenuo je njenu ruku i golicao joj dlan jezikom. Čaroban osećaj prostrujao je iz dubine njene ženstvenosti, preko butina, kroz sve vitalne organe do grudi. - Veoma bih voleo da večeras delimo postelju. Ali i ako se to ne desi, moja osećanja prema tebi se neće promeniti. Ja te volim.

Zaustavio je automobil pred ulazom u restoran, prebacio ruku preko naslona sedišta i okrenuo se ka njoj. Palcem joj je milovao nadlanicu dok je pogledom gutao crte njenog lica. - Ališa, ma šta se desilo, ma šta se desilo...

Zaustavio se, pogledao u njihove isprepletene ruke, pa nastavio. - Želim da znaš da je danas bio jedan od najispunjenijih dana u mom životu. Obožavam tvoje dečake. I volim te. Svim srcem. Ništa, ama baš *ništa* to nikada neće promeniti.

Nagnuo se i spustio usne na njene u strastan poljubac. Dodirivali su se samo rukama i usnama, ali ju je privlačio sebi opojno i moćno kao da ju je obavio svilenim trakama i snažno vukao. Spustila je slobodnu ruku na rever njegovog sakoa i malo nakrivila glavu kako bi kontakt sa njegovim ustima bio još potpuniji. Osećala je da se stapa sa njim, da uplovljava u njega. Razdvojila je usne i njegov jezik je grešno skliznuo da dodirne vrh njenog.

Iznenada su se otvorila vrata sa vozačeve strane. - Ups, izvinite, gospodine Rejnoldse.

- U redu je - rekao je Pirs momku koji je radio na parkingu. Odmakao se od nje, ali nije skidao pogled sa njenog lica. - Spremni smo da uđemo u restoran.

Ališa nije bila sigurna da je ona spremna. U tom trenutku nije znala da li će moći da hoda, stoji, diše. Telo joj je podrhtavalo od emocija, duša joj se rastapala. Bila je potpuno dezorijentisana posle Pirsovog magičnog zagrljaja, dobrovoljno se predala njegovim zavodničkim moćima. I želela je da zauvek ostane njegova začarana žrtva.

Taj poljubac je poput čarobnog isparenja prešao preko čitavog njenog tela, milovao joj je grlo, dojke, stomak, udubljenje među butinama, pozadinu kolena, tabane na nogama.

Dok joj je pomagao da izađe iz kola, još uvek je bila u stanju potpune omamljenosti. Vešto ju je uveo kroz staklena vrata restorana, pružajući darežljivu napojnicu momku koji im je prekinuo poljubac.

Restoran nije bio poput onih raskošnih mesta na kojima se skupljaju slavne ličnosti i starlete da prikažu nove toalete, zategnuta lica ili proslave projekciju nove reklame. Mesto

je bilo prikladno, elegantno, nenametljivo. Svedeni enterijer ispunjavala je akustična muzika violine i klavira. Vojska konobara je reagovala na svaki mig gostiju, ali su bili veoma diskretni i gotovo nevidljivi.

- Vaš sto je spreman, gospodine Rejnoldse
- promrmljao je šef sale dok ih je pozdravljao.
- Izvolite.

Glave su se okretale za njima dok su išli ka svom stolu. Ališa je bez lažne skromnosti zaključila da zaista izgledaju kao savršen par. Pirs je na sebi imao tamnosivo, gotovo crno odelo. Uz to je nosio košulju boje slonovače i svilenu kravatu, a iz spoljnog džepa sakoa virila je uredno složena svilena maramica boje crnog vina. Kosa mu je blistala, i, iako uredno podšišana, i dalje je izgledala nemarno razbarušeno, kao da su se blagi povetarac ili nestašni ženski prsti upravo poigrali sa njom.

Pošto su seli i Pirs se zagledao u vinsku kartu, Ališa je naizgled nemarno primetila: - Izgleda da te ovde dobro poznaju. Da li si čest gost?

Razveselio ga je njen izliv nespretno prikrivene ljubomore. - Ovde često dovodim potencijalne klijente.

- Verovatno su svi impresionirani.

- Jesu. Posle večere ovde, obično i dobijemo posao. - Vragolasto je izbegao da zadovolji njenu žensku radoznalost ne komentarišući da li je ovamo dovodio i žene. One ionako nisu bile važne. - Šta bi želela da jedeš? Hoćemo li da naručimo belo ili crno vino?

Kada se kasnije prisećala te večeri, nije uspevala da se seti šta su jeli. Samo se sećala da je bilo izvrsno. Nepca su joj uživala u divnim teksturama i različitim ukusima. Sva čula su joj bila silno razdražena. Bila je pijana, ali ne od vina.

- Moj stomak više ne zna šta da misli. - Konobar je odnosio prazne tanjire. - U poslednje vreme navikla sam ga na hamburgere i brzu hranu.

- Drago mi je da ti se dopalo. Preporučujem ti jagode sa šlagom za dezert.
- Mislim da ne mogu više ni zalogaj da progutam.

Mogla je, pojela je i uživala je u svakom grešno slatkom zalogaju.

- Pirse?

- Hmm? - uhvatio ju je za ruku preko stola i konobar se diskretno udaljio shvatajući da im više neće biti potrebne njegove usluge.

- Izvini što se mešam - počela je. - Ti sa takvim omalovažavanjem govoriš o svom poslu, a očigledno si veoma uspešan. Zašto? Većina muškaraca bi se pravila važna na tvom mestu.

Okrenuo joj je ruku i vrhom prsta pratio fine linije na njenom dlanu. - Ne osećam se uspešnim, Ališa. Nedavno sam se osvestio i shvatio da se sve u mom životu do sada može meriti samo finansijskim uspehom. Da li je to uspeh? Nekada sam u to verovao. Sada više ne.

- Pa, čini se da si na pravi način redefinisao svoje prioritete. Ipak, finansijski i profesionalni uspeh nisu nešto čega se treba stideti.

- Kada su oni sve što si u životu postigao, onda možda i jesu.

- Ne razumem te - rekla je odmahujući glavom. - Zašto si toliko samokritičan?

- Gde su mi žena, deca, dom koji bi čovek mojih godina trebalo da ima? Posle propalog prvog braka, nikada nisam želeo da se vežem ni za koga; verovatno sam bio previše lenj i nezainteresovan. Tek u poslednjih par nedelja sam bio kakav-takav otac svojoj kćeri. Gospode, nikada sebi neću oprostiti što nisam bio uz nju sve ove godine, što smo toliko toga propustili. I za sve to sam samo ja kriv. Osećam se kao da sam zakazao u svim onim oblastima života koji zaista imaju smisla. Baš ni na šta ne mogu da budem ponosan. - Obuhvatio joj je obraz dlanom i ona se naslonila na njega. -Zato bih želeo...

- Šta bi želeo?

Skrenuo je pogled i tišina među njima je otežala. Kada ju je konačno ponovo pogledao, više nije bilo onog samoispitujućeg izraza u njegovim očima. Shvatila je da je razgovor na tu temu završen. - Voleo bih da odemo negde da plešemo. Kako ti se to čini?

Otišli su u jedan od trenutno vrlo popularnih klubova u kome su se okupljali ljudi različitih uzrasta, iz različitih društvenih i kulturnih miljea: bilo je tu svega, od pankera sa ružičastim i plavim kosama do dama u krznu od činčile. Tela u frenetičnom pokretu ogledala su se u podu od ogledala. Scene iz filmova, od onih nemih sa Čarlijem Čaplinom, do erotskih, treperile su po zidovima. Muzika je treštala, vredala je iole osetljivije bubne opne.

- Jesi li ti onaj isti muškarac koji je danas posle podne kupio majicu sa likom Paje Patka?

- Ališa je morala da se prođere direktno u njegovo uho kako bi nadglasala ritam sekciju i pišteći soprano vokal.

- Glavom i bradom. A jesi li ti ona ista dama koja obožava sladoled u kornetu i ringišpile?

- Ta sam. - Zavrtela se pokazujući svoju vitku butinu. - Ali ovo je takođe zabavno.

- Jedini problem je...

- Šta? - povikala je prinoseći ruku uhu. Prišao joj je bliže i obuhvatio je oko struka.

- Rekao sam da je jedini problem u tome što ovde nikada ne puštaju muziku za ples udvoje. Momak nikada nema šansu da stisne devojkicu.

- Verovatno zato što se često ne zna ko je momak, a ko devojkica.

- Verovatno si u pravu - odgovorio je smejući se. - Ali ja sa sigurnošću mogu da tvrdim da si ti devojkica. - Skliznuo je rukama niz njeno telo, blago se očešavši dlanovima o spoljnu stranu njenih dojki i nežno ih i veoma sugestivno masirajući. Pogled u njegovim očima je takođe bio veoma izričit. - Znam jedno mesto gde možemo da plešemo zagrljeni.

Ališa se nije bunila kada ju je uhvatio za ruku i poveo kroz ustreptalu gomilu. Vozio je podižući desnu ruku sa njenog kolena samo kada je menjao brzine. Njegova kuća se nalazila na brdu iznad grada i Ališa, iako je i sama dolazila iz imućne porodice, nije mogla da sakrije divljenje kada su prišli gvozdenoj kapiji koju je otvorio daljinskim upravljačem. Travnjak i rastinje su bili besprekorno održavani, prilaz kući prostran. Dovezao je automobil do ulaznih vrata prostrane građevine u seoskom stilu.

- Ne dozvoli da te izgled prevari - rekao je sa nipodaštavanjem. - To je samo jedna velika, prazna kuća.

- Divna kuća.

- Zato i jeste tužno što je prazna. Trebalo bi da neko u njoj uživa. Do sada niko nije.

Unutrašnjost kuće bila je sve što je spoljašnjost nagoveštavala. Sobe su bile prostrane i lepo raspoređene, ukusno opremljene skupim, ali nepretencioznim nameštajem. Ručno tkane prostirke su bile smisleno raspoređene po drvenom podu visokog sjaja. Tavanice su bile visoke i sa izloženim gredama. Sa prozora bez zavesa, svetla velegrada prostirala su se pod njima poput čarobnog svetlucavog tepiha.

- Prelepa je, Pirse.

- Sada jeste. - Privio ju je uz sebe i čvrsto je zagrlio, blago je njišući levo-desno. - Ti ovu kuću činiš prelepom; tako se dobro osećam što si ovde.

Usne su mu bile tople dok je nežno ljubio, laganim, kratkim poljupcima kojima ju je stavljao na Tantalove muke. Prešao je na njen vrat, ljubio joj je vilicu, pa iza uha, niz grlo. - Da li bi želela nešto da popiješ?

- Da li bi morao da prestaneš kako bi mi doneo piće?

- Aha.

- Ne, hvala.

Osmeħ mu se istopio uz njene usne i jezikom je prodro u toplu, vlažnu svilenkastu dubinu njenih usta. Masirao joj je leđa sve niže i niže, daleko ispod struka. Obuhvatio joj je stražnjicu i snažno je pritisnuo uz svoju vrelu čvrstinu. Smestila se uz njega i začula grleni, uzbuđeni jecaj odobravanja koji mu se zakotrljao u grudima. Ruke su joj bile kao od olova, ali su se nekako mimo njene volje i uprkos sili gravitacije, omamljeno obavile oko njegovog vrata. Noktima mu je golicala ušne školjke.

- Mislio sam da smo došli ovamo da bismo plesali. - Vragolasto joj se smeškao kada je podigao glavu. Nosem je veselo protrljao vrh njenog.

- Svakako. Samo sam čekala da me pozoveš na ples. Ali, gde je muzika?

Provukao je ruku oko njenog struka i poveo je do police za knjige gde se nalazio muzički uređaj. Imao je više lampica od kontrolne table prosečnog aviona, ali je Pirs spretno dodirnuo nekoliko dugmića i nežna, tiha muzika ispunila je prostor oglašavajući se iz nevidljivih zvučnika znalački raspoređenih po sobi.

Ališa je ponovo uplovila u njegov zagrljaj. Ruke je obavio oko njenog vrata i struka. Ona je njega obrglila oko vrata i naslonila glavu na njegove grudi.

Usnama joj je prolazio kroz kosu. - Da li znaš šta sam prvo primetio na tebi?

- Koliko sam glupa. Nisi mogao da veruješ da sam krenula u planinu na čitavu nedelju dana bez ijedne gasne lampe.

Nasmejao se. - Pre toga.

- Znači, pomislio si da sam glupa!

- Pre da si pomalo smotana.

- Pa, sigurno te nisam osvojila svojim izgledom. Sećam se da sam bila pokisla kao miš. Mora da je to bila moja vrcava rečitost.

- Zamuckivala si.

- Baš si pravi kavaljer što me na to podsećaš.

- Predaješ se? Prvo sam ovo primetio. - Milovao joj je stražnjicu, prelazeći dlanovima preko privlačnih oblina.

Odgurnula ga je, glumeći uvređenost. - Ti si jedan prosti, nevaspitani šovinista i mačo...

- Ali samo sam to i video - branio se dok ju je ponovo privlačio sebi, sve dok se nisu nežno sudarili grudima. - Bila je to najslađa guza koju sam ikada video.

- A procenjivao si mnoge, pretpostavljam?

- Jesi li ljubomorna?

- Užasno ljubomorna.

- Odlično.

Drhtala je od ljubomore, od pomisli na svaku ženu koju je ikada držao u naručju, na svaku ženu koju su milovale njegove ruke, ljubile njegove usne. Koliko li ih je pre nje doveo u ovu kuću sa izgovorom da želi da sa njima pleše? Koliko li se njih polako kretalo iz sobe u sobu uz ritam ove nežne muzike, slične valceru?

- Nemaš razloga da budeš ljubomorna na bilo koju drugu ženu - prošaputao je dok je ponovo tražio njene usne. Taj poljubac je iz nje iscedio svu snagu istovremeno čineći da se oseti življom nego ikada pre.

Kada je konačno prestao da joj zanosno pije sa usana, neodlučno je otvorila oči. Nije ni primetila kada su iz jedne sobe prešli u drugu. Bilo je to senzualno putovanje kroz prostor i kroz vreme. Shvatila je da se nalaze u sobi za bilijar i da ju je pritisnuo uz ivicu bilijarskog stola. - Da li, hm, igraš bilijar? - reči su bile nežni oblačići vazduha koji su s mukom prelazili preko njenih usana.

- Aha. - Očaravajuće ju je zarobio uz sto donjim delom svoga tela i počeo da joj vadi ukosnice iz kose. Spretnim prstima je uklanjao jednu po jednu, pažljivo, polako, kao da joj skida komad po komad odeće. Kosa joj se rasula preko ramena kao topljeno zlato. Zario je svoje lice u njene lokne.

- Da li je to komplikovana igra?

- Aha.

- A ti si dobar igrač? - Odličan.

Ruke su mu sada bile na njenim dojčkama. Zastenjala je dok ih je nežno trljao. - Sigurno imaš neku tajnu tehniku.

- Sva tajna je u tome da dobro postaviš kugle i precizno naciljaš štapom.

Uspela je odvoji usta magnetskom snagom pripojena uz njegova i da ga sumnjičavo pogleda kroz poluzatvorene oči. - Da li još uvek pričamo o bilijaru?

Obrve su mu se vragolasto izvile. - Naravno. Šta si ti pomislila? - Obuhvatio ju je oko struka i bez muke podigao na sto. Bilo je dovoljno da je nežno gurne u predelu ramena i da ona spremno legne na leđa na površinu od zelene čoje.

Prekrio ju je svojim telom i posesivno pritisnuo usne uz njene. Jezikom je prošao njenim ustima kao bakljom paleći u njoj požar koji joj se nekontrolisano širio čitavim telom.

Zario je prste u njenu kosu i oboje ih okrenuo tako da se ona sada nalazila iznad njega. Divlje ga je ljubila, zavedena sladostrasnim obećanjima koja su nudila njegova usta. Grleni zvuci koji su mu se otimali iz grudi bili su sve žešći i vatreniji dok joj je otkopčavao rajsferšlus na haljini, a zatim je kažiprstom povukao prednji deo, spuštajući ga nadole. Vrhovi njenih dojki prelili su se preko čipkane ivice grudnjaka. Milovao ih je pogledom, vrhovima prstiju, usnama. Odigao je glavu od stola goreći strašću koja se pojačavala svakim poljupcem.

- Pirse - uzdahnula je. Raskalašno se trljala o njega, kao štene o svog gospodara. - Ovo je tako dekadentno.

- Potpuno dekadentno. - Nežno ju je ogrebao bradom. Zatim nežno gricnuo zubima. - Tako si zanosna.

- Ja sam majka dvoje dece - tiho je zastenjala. Uzbudljivo ju je bičevao jezikom.

- I imaš raskošne grudi da to i dokažeš. Gospode, Ališa, tako si mi potrebna.

Ponovo ih je okrenuo i gledao je odozgo, a pitanje mu je zamagljivalo pogled. Kosa joj je bila rasuta oko glave što je na zelenoj čoji stvaralo utisak bespomoćnosti. Zenice su joj bile raširene od želje, a usne meke, vlažne i spremne. Ležala je pod njim sa rukama opuštenim pored tela, ranjiva i pohotna. Izgledala je u isto vreme i kao devica i kao zavodnica. Pirs ih je obe želeo.

Bez reči joj je pomogao da siđe sa stola i odveo je niz hodnik u spavaću sobu koju joj je ranije pokazao. Nije se izvinjavao zbog romantične atmosfere koju je namerno napravio. Svetla su bila prigušena. Tiha muzika dopirala je iz nevidljivih zvučnika. Boca šampanjca hladila se u srebrnoj posudi.

Dok su prolazili kroz dnevnu sobu, dohvatio je njenu torbu i pružio je nežno se smešeći. - Ništa mi ne duguješ. Ako želiš, odmah ću te odvesti kući.

Nikada ga nije volela toliko kao u tom trenutku. Mislio je na nju, ne na sebe. Dotakla mu je usne vrhom prsta. - Ostajem. I, Pirse - rekla je, spuštajući glavu i stidljivo skrećući pogled - bila sam kod ginekologa i sredila sam...znaš na šta mislim. - Odvojila se od njega ne pogledavši ga.

U raskošnom kupatilu je pronašla nešto što ju je iznenadilo i duboko dirnulo, nešto tako izrazito sentimentalno. Prenosilo je poruku koju Pirs nikada ne bi izgovorio. Nežno se nasmešila dok se svlačila.

Pre no što je otvorila vrata, ugasila je svetlo, tako da je iz mračnog kupatila ušla u sobu senki. On je sedeo na ivici kreveta i otvarao bocu šampanjca. Podigao je glavu da je pogleda i zelene oči su mu izražajno zablistale sa druge strane sobe. - Želim da te gledam.

Dok je prelazila preko sobe, crni negliže je lebdeo oko nje, providan, mekan i zavodljiv kao krila palog anđela. - Kada si ovo nabavio?

Ustao je. Na sebi je imao ogrtač sive boje sa zelenim obrubom, nalik karate kimonu, koji mu je dosezao do sredine butina. Izgledao je neodoljivo, širokih maljavih grudi koje su se jasno videle kroz duboko otvoren izrez. Imao je vitke, lepo građene noge, mišićave od trčanja.

- Ukrao sam ga iz brvnare kada sam kretao. - Srce joj se zgrčilo od ljubavi pred tim stidljivim priznanjem. - Nisam verovao da ću te ikada videti u njemu. Jednostavno sam želeo da ga sačuvam. - Prišao joj je i obavio joj prste oko vrata. - Hiljadu puta sam te zamišljao u njemu, ali ti, sada, prevazilaziš sva moja maštanja.

Telo joj se jasno ocrtavalo ispod providne tkanine. Očima je slavio svaku oblinu. Bila mu je potrebna sva snaga volje da se zadovolji nežnim poljupcima, blagim trljanjem svojih usana o njene. Želeo je da se prema njoj ophodi kao prema svojoj nevesti, da slavi njenu lepotu. - Popij malo šampanjca sa mnom.

Sipao je šampanjac samo u jednu čašu i prvo njoj ponudio gutljaj. Pila je. Penušavo vino joj je poput najslađeg nektara hladilo i peckalo jezik, ali nije joj se od njega vrtelo u glavi. Pirs je činio da oseti kako gubi tlo pod nogama. Opijali su je njegov miris, boja njegove kože, kose i očiju, pore njegovog tela, oštri uglovi i glatke površine njegovog lica.

Dok su joj usne još uvek bile na obodu čaše, podigao ju je ka svojim i pio, kušajući više nju nego šampanjac. Zatim je spustio čašu i povukao je na krevet. I dok ga je ona posmatrala sa živom i neskrivenom željom, odvezao je čvor na kimonu i skinuo ga.

Njegova naga muška snaga ju je uzбудila; unutrašnjost joj se grčila u vrelin talasima koji su se kretali ka pulsirajućem centru njenog bića. Požudno je pogledom gutala svaki centimetar njegovog tela. Kako je moguće da ona, Ališa Rasel, tako besramno žudi za muškim telom? Ali nije se radilo samo o telu. To je bio Pirs. A ona ga voli. I ma koliko fantastično izgledao, ona je vapila za celim muškarcem, i za telom i za dušom.

Kleknuo je pored nje. Gledao ju je pravo u lice, s ljubavlju je analizirao. Bilo je romantike i poezije u tom pogledu. - Obožavam tvoja usta. - Ocrtao ih je svojim prstom. - Obožavam njihov oblik, njihov ukus. - Usudila se da mu dodirne vrh prsta jezikom. Brzo je i oštro uzdahnuo. Ohrabrena, obuhvatila mu je prst usnama i lagano ga sisala. - Oh, bože, Ališa - promrmljao je. Spustio je glavu, izvukao prst iz njenih usta i zamenio ga svojim jezikom.

Gotovo su potpuno izgubili glave. Naterao je sebe da prekine taj poljubac. Rukama je prelazio preko njenih grudi. Bradavice su joj bubrile ispod zategnute tanke tkanine spavačice. Nagnuo se nad nju, liznuo jednu, ogrebavši jezik o čipku.

- Oh, Pirse, Pirse! - Vrtela je glavom po jastuku i nemirnim prstima povukla nekoliko pramenova njegove kose. Smelo ju je i vešto milovao i uskoro se uvijala pod njegovim vrelin prstima.

Takav odgovor ga je potpuno razludeo. Ljubio joj je stomak, jezikom joj istraživao pupak, milovao je sve niže i niže dok nije osetila njegov dodir na brežuljku svoje ženstvenosti. Nežno joj je raširio butine i smestio se između njih. Zadigao joj je spavačicu. Osetila je vlažna milovanja njegovih usana na koži stomaka, u nežnom trouglu nešto niže, na butinama. Između butina.

Vešto i ponizno ljubio ju je i milovao nezaustavljivim jezikom. Dovodio je do ivice slatke smrti i vraćao natrag nebrojeno puta, zaustavljajući je na pragu ekstaze, odlažući joj očekivano blaženstvo. Potpuno bez daha, više nije mogla da izdrži i preklinjala ga je da je zadovolji. Pokorio joj se. Dodirnuo je izvor njene želje i podigao branu njene strasti.

Srce joj je eksplodiralo uz prasak zaslepljujuće svetlosti. Telo joj se ubrzalo i tražilo njegovo. Upoznala je najintenzivniji talas zadovoljstva do tada i zajecala je u ekstazi koja joj je razdirala stomak i grudi. Kada se konačno spustila sa tog vrhunca, bila je potpuno postićena i užasnuto je okrenula glavu kada je on pokušao da je pogleda. Obrazi su joj bili obliveni suzama.

- Toliko si mi lepa. Telom i dušom. Molim te, ne plači. - Promrmljao je te reči dodirujući je svojim usnama. Prstom joj je podigao bradu i naterao je da ga pogleda. - Nikada ne bih učinio ništa da te povredim ili uvredim. Volim te, Ališa. Samo sam želeo da ti pokažem koliko te volim.

Čvrsto ga je zagrlila. - Oh, ljubavi moja, nisi me ti rasplakao. - Suze su joj i dalje klizile iz uglova očiju, ali bile su to suze radosnice. - Jednostavno ne mogu da verujem da neko može da me voli tako nesebično, da me *toliko* voli.

Poljubili su se. Rukom je prelazila preko njegovog tela u vrtlogu emocija i senzacija, istražujući i pamteći svako otkriće. Imao je široke, maljave i mišićave grudi. Stomak mu je bio ravan i čvrst. Prstima je pratila liniju malja koja se sužavala ka dnu stomaka. Nastavila je niže, i kako je glavu naslonio pored njenog uha, osetila je kako mu disanje postaje isprekidano i oštro. Kada ga je obuhvatila prstima, zaronio je glavu među njene dojke i zavapio njeno ime. Želeći da mu pruži bar delić zadovoljstva koje je od njega primila, milovala ga je sve dok više nije mogao da izdrži.

Spojili su se brzo i potpuno. Čvrsto ju je držao, ne krećući se, uživajući u neizrecivom zanosu trenutka kada ga je njeno telo primilo i obavilo se oko njega kao rukavica. Zatim je počeo polako da se pomera.

- Nikada ne zaboravi koliko te volim - gorljivo je šaputao. - Volim te, Ališa. Zapamti to. Volim te.

- I ja tebe volim. - Obavila se oko njega uvlačeći ga u sebe što je dublje mogla. - Toliko te volim.

- Ljubavi moja, mila moja. - Sačekao je dok nije ponovo počela da drhti pod njim, izvlačeći sokove iz njega. Zatim joj je predao svoju dušu i okupao je iznutra svojom ljubavlju.

- ...i baka je napravila picu za večeru, ali nije je samo odmrzla kao ti. Sama je napravila testo.

- Baš ti hvala, bako - ironično je promrmljala Ališa, i Pirs se nasmešio. Od momenta kada su ih pokupili, dečaci nisu prestali da pričaju, prenoseći svaki detalj onoga što se dešavalo od kada su se rastali.

- Dekla je sa nama igrao mice, ali mislim da nas pušta da ga pobedimo.

- Jeli smo kokice dok smo gledali televiziju. A baka nam je napravila galette i ispržila kobasice za doručak.

Ališa je u očaju zakotrljala očima. - Sledeće nedelje idemo kod zubara. Dan u Diznilendu i veče i jutro sa bakom, i kao da ste primili injekciju šećera u svaki zub zasebno.

- Bilo nam je super - rekao je Dejvid. - Jeste li se vi lepo proveli?

Pirs je Ališi uputio značajan pogled, a ona je pocrvenela kao šiparica. Nije mislila da će ikada više crveneti posle onoga što su prethodne noći podelili. - Jesmo, sjajno smo se proveli - otegnuto je odogovorio.

- Šta ste radili?

- Oh, puno zabavnih stvari - bezbrižno je odgovorio Pirs, a Ališini obrazi su za nijansu postali crveniji. Glasno se nasmejao.

Na ulaznim vratima je dečacima rekla da odnesu svoje torbe u sobe i raspakuju ih. - Vratite sve na mesto, molim vas.

Pre nego što su ušli u ulazni hol, Dejvid se okrenuo. - Umalo da zaboravim. Hoću nešto da pitam Pirsu.

Ališa i Pirs su se prećutno dogovorili da neće svoju ljubav kriti od dečaka. On je nju grlio oko ramena, dok je ona njega obema rukama obuhvatila oko struka. Glavu je udobno smestila na njegove grudi.

- O čemu se radi? - upitao je Pirs.

- Moja izviđačka brigada organizuje kampovanje sa spavanjem u šumi. Pošto ja nemam tatu, rekli su da mogu da pozovem nekog drugog. Prvo sam mislio da zovem Kartera. Ali radije bih išao sa tobom.

- Hvala ti, počastvovan sam - odgovorio je Pirs smešeći se. Zaljubljeno je uvijao Ališinu kosu oko svojih prstiju. - Kada je to kampova nje?

- Sledećeg meseca.

Ališa je istog trenutka osetila kako se ukočio. Kao da se zgrčio, povukao u sebe, podigao nevidljivi zid udaljavajući ih od sebe. Izvukao je ruku iz njene kose, ruka kojom ju je grlio se ukočila, a zatim beživotno klonula. Čitavo telo mu je odisalo otporom i odbijanjem.

Podigla je glavu; odgurnula ga je kako bi ga bolje videla. Lice mu je bilo blede, oči prazne. Znala je da se ponovo povukao na tu, za nju nepoznatu teritoriju. Ali ovoga puta, umesto da je ponovo obuzme očaj, u njoj je rastao bes. Kako se usuđuje da joj ovo priredi posle svega što se desilo prethodnog dana, posle prošle noći, posle svih zaveta na večnu ljubav.

- Hoćeš li ići sa mnom, Pirse? - upitao je Dejvid.

- Razgovaraćemo o tome kasnije, Dejvide - odgovorila je umesto njega, trudeći se da zvuči nežno, mada je zapravo želela da vrišti. - Idite i uradite ono što sam vam rekla. Odmorite se malo u svojim sobama, gledajte televiziju. Pirs i ja moramo da porazgovaramo.

- Dobro - rekao je obeshrabreno, i polako krenuo hodnikom.

Pirs je buljio u pod. Kada je bio siguran da ih Dejvid ne može čuti, podigao je glavu. - Neću moći da idem sa njim. Molim te, objasni mu i izvini mu se umesto mene.

- Ma nemoj! - prosiktala je. - Ko će meni da se izvini? Ponovo ćeš samo da nestaneš, je li tako? - Zgrabila ga je za mišice i snažno prodrmala. Nikada do tada nije osetila potrebu da se sa nekim fizički obračuna, ali ovog puta je drhtala od besa i poželela je da ga udari. - E, pa ovoga puta hoću da znam zašto odlaziš. Kako možeš da se tek tako povučeš posle prošle noći?

- Prošla noć je bila najlepša noć u mom životu. I bio sam potpuno iskren kada sam ti rekao da te volim.

- Pa u čemu je onda problem? - povikala je. - Zašto me ponovo napuštaš? To je ono što planiraš, jesam li u pravu?

- Jesi.

- Ali ovog puta neće biti porodičnih okupljanja, dečjih poziva. Više se nećeš vratiti, zar ne?

Probijao je pogledom kao kopljem. Vilica mu je bila čvrsto stisnuta. - Neću. Neću se vratiti.

Ustuknula je. Nije očekivala da će to izreći sa toliko odlučnosti. Shvatio je da ona ne misli ništa od onoga što govori i sada se kajala što je uopšte započela ovaj razgovor. - Posle jučerašnjeg dana? - Glas ju je izdao. Drhtao je od bola, mada je želela da njime prenese svu snagu ljutnje koju je u tom trenutku prema njemu osećala. - Posle jučerašnjeg dana, bićeš u stanju da odeš i nikada se više ne vratiš?

- Moram to da uradim.

- Prestani sa tim „moram, moram“. Ne moraš!

- Moram.

- Zašto?

- Ne smem više da ostanem sa tobom i sa dečacima. Sve će posle biti još teže. Veruj mi, za sve će biti najbolje ako sada sve prekinemo.

- Ne verujem ti.

- Veruj mi.

- Prošla noć ti ništa nije značila? Okrenuo se ka njoj i zgrabio je za ramena.

Snažno ju je privukao uz sebe. Ostala je bez daha kada su im se tela dodirnula. Lice mu je izgledalo divlje, govorio je kroz stisnute zube. - Prošla noć je za mene značila sve! Ona je ostvarenje moje najdublje želje. Mogao sam da zamišljam da smo venčani, da pripadamo jedno drugom, da imamo budućnost.

- Oh, Bože, Pirse! - Želela je da sebi počupa kosu, da se izgrebe po licu od siline frustracije koja ju je razdirala. - Kako možeš sve to da izgovoriš i da i dalje planiraš da me ostaviš? Kako?

- Zar ne shvataš koliko mi je teško da sad odem zauvek od tebe? Zar ne znaš da je tvoje telo, još od one noći kada smo prvi put vodili ljubav u brvnari deo moga tela? Radije bih sam sebi iskopao srce nego tebe ostavio!

Podjednako bi bolelo. Ti si deo mene, Ališa. Zauvek. Tvoji divni dečaci postali su deo moje duše i zauvek će to ostati. - Čvrsto je zatvorio oči i oštro i razgovetno završio. - Ali ne smem više da se viđam ni sa tobom ni sa njima.

Plakala je. Proklinjala je svoje suze, ali one su se same prelivale iz očiju i slivale niz obraze. Proklinjala je sebe što mora da ga moli, ali je rešila da i to uradi. Zgrabila ga je za košulju i blago udarala po grudima. - Reci mi zašto? *Zašto?*

- Molim te, nemoj mi još više otežavati rastanak.
- Ne može biti teže od ovoga.
- Budi sigurna da može. Ne želiš da znaš o čemu je reč.
- Želim.
- Ne želiš.
- Reci mi.
- Neću.
- Reci mi, proklet bio!
- Ja umirem!

Bosnaunited

9.

Ne, to nije moguće. Ne umire on. Umire ona.

Snaga ju je polako napuštala. Suze su najednom presahle, kao da je njegova objava osušila sve u njoj. Stajala je potpuno nepokretna, nije mogla ni da trepne.

On se prvi pomerio. Nežno je sklonio njene ruke sa svoje košulje i povukao se par koraka unazad. Osećao je njen bol, kao da je njemu neko zario nož u srce. Lice mu se izobličilo. Nije mogao da podnese njenu patnju i okrenuo joj je leđa. Otišao je do prozora i zagledao se u dvorište. Dan je bio sunčan, vazduh čist, bez i trunke smoga. Nepristojno lep dan.

Ališa je još dugo stajala okamenjena. Minuti su prolazili. Konačno je isprekidano udahnula; zvučalo je kao da joj vazduh para pluća kao tek novorođenoj bebi. Krv je konačno nevoljno ponovo počela da joj kola telom. Kao da je vene nisu prihvatale, ispunjene njenim jedom. Obrisala je obraze nadlanicama. Lice joj je bilo zategnuto od slanih suza koje su se na njemu sušile.

Pogledala ga je i suze su ponovo nagnule, ali im ovoga puta ona nije dozvolila da joj se slivaju niz obraze. On je izgledao tako čvrsto, tako stabilno. Tražila je, ali nije mogla da pronađe ni tračak slabosti u njemu. Dobro je poznavala njegovu snagu, njegovu izdržljivost. Gospode! Još uvek je mogla da oseti snagu njegove eksplozije u sebi.

- To nije moguće.

Pogledao ju je preko ramena. - To sam i ja rekao kada su me obavestili. Ali moguće je. Nije sasvim sigurno, ali je veoma moguće.

Odmahnula je glavom u znak nerazumevanja. - Ne razgovaraj sa mnom u zagonetkama. Molim te.

- Sedi - blago joj je naredio. - Izgledaš kao da ćeš se svakog trenutka srušiti.

Oteturala se do sofe i stropoštala kao ispražnjena krpena lutka. - Ti si potpuno zdrav - insistirala je.

- Ni ja nisam poverovao u prvi mah. Otišao sam na godišnji sistematski pregled. To sam uvek doživljavao kao dosadnu obavezu, neprijatnost koju moram da uguram u svoj preopterećeni dnevni raspored. Svakako se nisam brinuo da će mi nešto pronaći. - Hodao je dok je govorio. - To je neki hematološki problem. Rekli su mi da može da bude poremećaj koje se uspešno leči uz odgovarajuću terapiju, ili... - Naglo je zastao i pogledao je. - Retko degenerativno i terminalno oboljenje.

Pokrila je usta ledenim prstima kako bi zaustavila drhtanje usana. Želela je da jeca, da se opusti i histerično rida, da udara glavom o zid, da vrišti. Ali znala je da to ne može da uradi.

- Još uvek nisu sigurni?

Odrično je odmahnuo glavom. - Rekli su mi da je potrebno oko tri nedelje da se postavi prava dijagnoza. Morali su da pošalju uzorak krvi na istočnu obalu gde mogu da obave neku

novu vrstu osjetljivih testova. Simptomi oba poremećaja su toliko slični da je potrebno vreme da se tačno utvrdi o čemu se radi. Neke kulture iz krvi moraju da se prate danima.

- Nestrpljivo je odmahnuo rukama. - Ne želim da razgovaram o tome. - Prošao je prstima kroz kosu. - Tu informaciju sam dobio dva dana pre nego što sam tebe upoznao. Zato sam i otišao u brvnaru. Da razmislim. Da prihvatim činjenicu da za par meseci možda neću biti među živima.

Očajnički jecaj joj se oteo sa usana pre nego što je uspela da ga uguši. Suze su joj nekontrolisano lile. Pritrčao je i klekao ispred nje.

- Ališa, nemoj. Zato nisam želeo da ti kažem. Nisam želeo da ikada saznaš. Mislio sam da je bolje da veruješ da sam gad koje te je iskoristio i potom zbrisao.

Dodirnula mu je kosu. - Nisi bolestan. Ti ne možeš biti bolestan.

Uspravio se i ponovo počeo da korača po sobi. Bio je besan. - I ja sam to sam sebi govorio. To tako prokleta nije fer. Trčim, uzimani vitamine. Kada sam primetio da mi se skuplja salo na stomaku, počeo sam da idem u teretanu, izgubio sedam kilograma, počeo redovno da vežbam tri puta nedeljno. Zdravo se hranim. Ne pijem previše. Prestao sam da pušim pre puno godina kada sam prvi put osetio kako teže dišem. Mislim da bi mi bilo lakše da sve ovo prihvatim da se loše osećam, da se osećam bolesno, da nisam u stanju da vodim ljubav sa tobom cele noći i da ne osećam kako sam ponovo spreman čim mi se približiš.

Pogledala je u stranu jer su ta sećanja bila još previše živa, uspomene još sveže. - Kada ćeš znati sa sigurnošću?

- Za nekoliko dana, valjda. Tri nedelje samo što nije prošlo.

Sa nadom je podigla glavu. - Možda...

Odlučno je odmahivao glavom i prekinuo je. - Ne, Ališa. Moram da se pripremim za najgore. Ne smem da planiram ništa sa nadom da... Pa, jednostavno ne smem. Ne bih podneo razočaranje.

Srce joj se steglo. Kao da joj je svaki delić tela klonuo, potonuo. Seo je pored nje i uzeo je za ruku. - Da li ti je sada jasno zašto sam ti od početka govorio da ne smem da se vezujem? Nisam želeo da te povredim. Da se umesto tebe pored mene našla neka druga privlačna žena, odveo bih je u krevet još prve noći. Iskoristio bih te da se oslobodim agonije iščekivanja i oslobodio bih se svog očaja uživajući u tvome telu ne brinući da li ću te ikada više videti.

Oslobodio joj je ruku i ponovo otišao do prozora. Glas mu je bio tih, dubok, hrapav i prepukao od siline emocija. - Ali, ti si ti. I znao sam da ako te budem imao jednom, neću moći da te pustim da odeš. Bila si upravo ono što mi je bilo potrebno. Ali sam u isto vreme znao da ja tebi ovakav uopšte ne trebam.

Pogledao ju je. - Ti si mlada žena koja je već izgubila jednog muškarca. Imaš dva sina kojima je potreban otac. Potreban ti je muškarac sa kim ćeš stvoriti novi dom, muškarac koji će ti pružiti godine sreće i ljubavi.

Seo je na stolicu preko puta nje i pogledom je preklinjao za oproštaj. - Znao sam da nije trebalo da vodimo ljubav one noći kada nas je Krisi posetila u brvnari, ali ni tada nisam mogao da se suzdržim. I nisam mogao da se ne vratim svaki put kada sam ti se vraćao, a sve

vreme sam znao da ne bi trebalo da te viđam. One noći posle Dejvidove nesreće si želela da ostanem i to sam vrlo dobro znao. I ja sam želeo da ostanem. Bila ti je potrebna ljubav i uteha i uverenje da nisi sama na svetu. Ja ti nisam mogao pružiti tu vrstu sigurnosti. Iako sam znao da te vređam, da ti povređujem ponos, da te ljutim, naterao sam sebe da odem. Ti i dečaci ste najlepší poklon koji sam ikada dobio, ali sam ga dobio prekasno.

Ponovo je stao, udarajući se pesnicama o butine. Izgledao je kao da više ne može da izdrži frustraciju koja ga je razjedala, kao da će svakog trenutka nekontrolisano planuti. – Sveo sam račune o svom životu. To ljudi obično rade kada postanu svesni svoje smrtnosti. Ti, Dejvid i Adam ste za mene novi početak, dah svežeg vazduha. Želeo sam priliku da dam novi smisao svom životu. Želeo bih da mogu da ti budem muž, da vodim ljubav sa tobom svake noći, da sa tobom delim tajne i smeh, čak i ljubavne muke. Strašno bih želeo da imam bebu sa tobom. Želeo bih da budem otac kakav je tvojim dečacima potreban, da ih ohrabrujem u svemu, ali ne mogu. Želim sve to, Ališa. Ali, prekasno je. Prokleta prekasno. - Ponovo je zauzeo isti stav pored prozora.

Ćutali su dugo vremena. Želela je da ga uteši, da mu umanjí patnju. Ali znala je da ne može. On ne bi prihvatio sažaljenje. I ko će nju utešiti? Njenom srcu su bile potrebne godine da se žaleći posle Džimove smrti. Potrebne su bile godine da ponovo prodiše, da se ponovo raduje. A sada je ponovo na mestu tog istog srca zjapila duboka, zastrašujuća praznina. Nije verovala da će se još jednom oporaviti.

- šta planiraš da radiš? - konačno je upitala.

- Misliš ako... - Da.

- Prodaću svoje akcije u kompaniji svojim partnerima. Sve ću rasprodati. Posetiću svoju majku. I potom ću otići. Nestaću. Ne bih mogao da podnesem gužvu oko sopstvene samrtničke postelje.

Trgla se na tu reč i stresla kao da je odjednom u sobi postalo veoma hladno. - Da li Krisi zna?

Odmahnuo je glavom. - Niko ne zna. Ja sam tako želeo.

- To je surovo, Pirse. Moraš reći majci i Krisi. Tek si obnovio odnos sa svojom kćerkom. Ona bi želela da zna.

- Da li bi ti bilo draže da si znala da će Džim poginuti onda kada je doživeo udes?

Usta su joj se zgrčila od bola kao da ju je udario. Opsovao je, besan na sebe. - Izvini, izvini - ponavljao je odmahujući glavom. - Nisam želeo da bude ovako. Želeo sam čist, brz rastanak. Želeo sam da te ostavim ljutu, to bi mi bilo mnogo lakše nego ovo. Ne mogu da podnesem da gledam tvoju tugu. - Duboko je uzdahnuo. - Sada odlazim, Ališa.

Krenuo je ka vratima i ona je skočila sa sofe, očajnički se trudeći da ga zadrži. - I nikada se više nećemo videti?

Na trenutak je zatvorio oči i odmahnuo glavom. - Ne - tiho je odgovorio.

- Ali... - zaustavila se. Kako može da bude tako sebična? Upravo je zaustila da mu kaže da joj se javi ako se ispostavi da sve to nije istina, da njihova priča može imati srećan kraj ako test bude negativan. *Zovi me ako sve bude u redu; u suprotnom, drži se podalje.* To bi bilo značenje onoga što je zaustila da kaže.

Razumeo je. Prišao joj je i nežno je pomilovao po obrazu nadlanicom, sa gorkoslatkim osmehom na usnama. - Rekli smo sve što je trebalo reći. I više od toga. Ništa od tebe ne tražim, Ališa. Od početka sam znao da je naša veza nemoguća, ali nisam uspeo da se savladam i ne uvučem te u svoje probleme. - Ljubav u njegovim očima joj je kupala lice. - Oprosti mi. Previše sam te voleo.

Vrata su se za njim zatvorila. A ona je i dalje stajala nasred sobe nesposobna da se pomeri.

- *Nikada nisam ovo radila.*

- *Pila šampanjac u džakuziju? Ali to je obavezni deo svake orgije.*

- *U šta to gledaš?*

- *U tvoje grudi.*

- *Tako sam i mislila.*

- *Obožavam da gledam dok ti mehurići prelaze preko bradavica. - Otpio je gutljaj šampanjca, podigao je visoko i obuhvatio njenu bradavicu usnama. Usta su mu bila hladna naspram vrele kože.*

- *Oh, kako je moguće da bilo šta ovako prija? - Stezala je njegovu kosu vlažnim rukama.*

- *Podigao ju je iz džakuzi kade i preneo na pod od crvenog drveta. Nežno i polako je preko nje sipao čitavu bocu penušavog vina. Drhtala je. Ali ne od hladnoće. Drhala je od dodira jezika kojim je sledio nestašne potočiće šampanjca.*

- *Sveće su bile odlična ideja. Trabalo je da ih se setim.*

- *Obožavam svetlost sveća.*

- *Ja obožavam njihov odsjaj na tvojoj koži. - Osećala je kako očima prelazi preko njenog nagog tela dok je ležala na stomaku, glave naslonjene na njegovu grudnu kost. Butine je smestila među njegove. - Sviđa mi se kako ti se kosa rasipa preko mojih grudi. Prizor je veoma erotičan.*

- *Sveće divno mirišu. - Duboko je udahnula i aroma cveća i začina joj je zavrtela mozak.*

- *Divno mirišeš. - Dokono je prstima lagano prelazio preko njenih bokova, dodirom od koga je drhtala.*

- *I ti divno mirišeš.*

- *Na šta ja mirišem?*

Podigla je glavu i sanjivo ga pogledala. - Na muškarca. Na mene. Na nas. Zajedno. - Prstima je prolazio kroz njenu kosu, masirajući joj teme. - Kakvog si ti ukusa, Pirse?

Ruke su mu se zamrzle. Zadržao je dah dok se ona zavodljivo spuštala niz njegovo telo. Dotakla ga je vrhovima prstiju. Zastenjao je. Njene usne. Umro je. I ponovo se rodio.

- Ne mogu da se češljam dok mi to radiš. - Obukli su se i spremali da pođu. Ruke je podigla kako bi sredila kosu, ogledajući se u ogledalu uz toaletni stočić u kupatilu. Stajao je iza nje i masirao joj dojke.

- Uzalud se trudiš. Opet ću te raščupati. Hvala ti što danas nisi stavila grudnjak.

Palčevima se provokativno igrao njenim bradavicama. Polako, nežno, nežno. Ališa je posmatrala njegove ruke u ogledalu, posmatrala je reakciju sopstvenog tela, videla je sve nijanse strasti koje su se polako menjivale u njenim očima, u njegovim očima. Obožavala je njegove ruke i sa treskom je spustila četku. Ni jedno ni drugo se nisu prenuli. Snažno je privila donji deo tela uz čvrst greben iza njegovog rajsferšlusa. - Već smo se obukli - pobunila se bez daha.

- Aha. - Đavolasto se smeškao. Odeća ga svakako neće zaustaviti. Okrenuo ju je ka sebi, otkopčao njene pantalone, otkopčao svoje pantalone. Privukao ju je još bliže. Blizu, tako blizu. Dok nisu postali jedno.

Ališa se uspravila u krevetu, lica oblivenog znojem i suzama koje su joj se slivale niz obraze.

Čitavog dana se trudila da bude hrabra. Bila je dobra majka, vodila je računa o svim potrebama svojih sinova. Hranila ih je dok je mislila da ona nikada više neće biti gladna. Slušala je njihovo čavrljanje dok je jedino što je želela bilo da vrišti na njih da učute i da je ostave na miru. Prošla je kroz ritual pripreme i odlaska u krevet i spremila im je stvari za školu za naredni dan, a sve vreme je samo želela da se sklopča u fetusnom položaju. Poslednje što je želela bilo je da se smeška, ali je uspevala da se natera da se smeši kada su dečaci to od nje očekivali.

Učinila je sve kako bi održala privid normalnosti. Toga dana, kada su joj udovi otežali kao da je o njih okačila tegove od po sto kilograma, kada je njeno telo jedino bilo sposobno za letargiju i apatiju koja se protivila svemu što ima veze sa življenjem, uspela je da preživi samo zahvaljujući snazi volje.

Ali sada, u sopstvenom krevetu, mogla je da se prepusti svom očaju. Uspomene su joj krale san i uskraćivale joj dragoceni zaborav. Nisu joj dozvoljavale da se prene i misli na bilo šta drugo. Progonile su je.

Oprosti mi. Previše sam te voleo.

Okrenula se na stranu i jecala, gorko jecala, oblivala jastuk suzama, sve dok ih sve nije isplakala, zajedno sa svojim duhom i svom nadom.

Naredna dva dana provela je u vakuumu, glumeći sopstveni život. Na poslu je bila bez ideja i kritizerski nastrojena prema predlozima drugih. Svi su primetili veliku promenu u odnosu na njeno uobičajeno dobro raspoloženje. Jedna koleginica je bila dovoljno hrabra da je pita da li je sve redu. Ališa joj je grubo odgovorila, tvrdeći da je samo previše umorna.

Pokušala je da obuzda očaj u prisustvu svojih dečaka. Ali, naravno, i oni su osetili posledice njenog neraspoloženja. Mrzela je sebe svaki put kada bi izgubila živce, kada je mislila da više ne može da podnese ni sekund njihovog čavrljanja. Nažalost, kao i većina dece, nisu shvatali o čemu se radi, i često su pominjali Pirsovo ime.

- Hoće li Pirs ići na kampovanje sa mnom?

- Mislim da neće, Dejvide. Bolje bi bilo da pozoveš Kartera. Ili možda deku. Njemu bi se to dopalo.

- Ali ja hoću da idem sa Pirsom.

- E, pa, on ne može da ide.

- Zašto?

- Završi večeru.

- Zašto Pirs ne može da ide sa mnom? Zašto nas više ne posećuje? Jesi li ga opet naljutila?

- Završi večeru! - Ustala je, bacila svoju salvetu i izletela iz kuhinje kako joj ne bi videli suze u očima. Kasnije bi im dugo vremena čitala priču za laku noć, ušuškavajući ih i ljubeći ih pred spavanje. Nisu više pominjali Pirsu, ali mogla je da pročita neizrečena pitanja u njihovim iskrenim očima. Nadala se da će ga uskoro zaboraviti.

Svakodnevne aktivnosti su zahtevale herkulovske napore. Uzimanje kutije sa mlekom iz frižidera, ili oblačenje, vožnja dece u školu ili na trening, sve to je zahtevalo mnogo više energije nego što je ona mogla da prikupi. Želela je da sedi bez pokreta, da ni sa kim ne razgovara, da zuri u prazno, da ispituje Boga šta je to tako strašno zgorelo kada je ovako kažnjava.

Upravo je to radila jedne srede ujutro kada je zazvonio telefon. Dečaci su već bili u školi.

Ališa se još nije obukla, rasejano je ispijala kafu, užasavajući se vožnje kolima kroz saobraćajnu gužvu, posla, ostatka sopstvenog života.

- Halo?

- Kako je moja omiljena devojka? Jaoj! Do đavola, Sloun, ti nokti su baš oštri. Tja, trudnice su ponekada baš surove. - Zvuči ljubljenja dopirali su kroz slušalicu. - Ok, ispravka, kako je moja druga po redu omiljena devojka?

Uprkos lošem raspoloženju, Ališa se nasmešila. - Kartere? Sloun?

- Sećaš nas se? Već smo počeli da mislimo da si nas zaboravila. Baš se dugo nismo čuli.

- Izvinite. - Bezvoljno je razvlačila telefonsku žicu i posmatrala je kako se ponovo uvija. Prijalo joj je da čuje Kartеров glas. Glas prijatelja. Suze su joj navrle na oči. - Imala sam puno posla. Prihvatila sam onaj posao o kome sam vam pričala.

- To je sjajno! Prihvatila je posao. - Prenosio je vesti Sloun. - Šta da je pitam? Sačekaj. Ne možemo ovako da razgovaramo. Ti ostani ovde, uzmi slušalicu, a ja idem do telefona u kancelariji.

- Čao, Ališa - rekla je Sloun.

- Zdravo. Kako ste ti i beba?

- Bebac je surov, šutira me i danju i noću. Karteru je sve to čarobno, naravno.

Ališa se nasmešila, srećna zbog njih dvoje, ljubomorna na njih dvoje.

- OK, evo me - umešao se Karter sa drugog telefona.

- Kako ti se čini novi posao? - upitala je Sloun.

Ukratko je opisala svoje nove dužnosti i odgovornosti. Čak i sebi je zvučala oduševljeno kao neko ko se užasno plaši letenja, a upravo se sprema da se ukrca na let preko Tihog okeana.

- Zvuči fenomenalno. - Ališa je prepoznala lažno ohrabrenje u glasu svoje najbolje prijateljice. - Jesi li sigurna da je to ono što želiš? Hoću da kažem...

- Hoće da kaže da užasno zvučiš, šta se događa? - Karter nikada nije uvijao reči u oblande. A on je dobro baratao rečima. - Jesu li dečaci dobro?

- Dobro su. - Ispričala im je o Dejvidovoj povredi oka, izostavljajući Pirsovo učešće, i uverila ih da će mu ostati samo jedva vidljiv ožiljak ispod obrve.

- Pa, onda izgleda kao da vam tamo teče med i mleko - Karter je takode umeo da bude i sarkastičan.

- Aha, svi smo dobro. - Ališa je ućutala, ali je njena potištenost doprla do njenih prijatelja kao da je zakukala iz sveg glasa.

- Ališa, šta se događa? - upitala je Sloun s prisnošću i iskrenom brigom dugogodišnje prijateljice.

Ališa je isprekidano uzdahnula. Poželela je da zaplače. Grlo ju je bolelo od napora da zadrži suze. Prijalo bi joj kada bi mogla da sve ovo podeli sa nekim. Više nije mogla da na svojim plećima iznese težinu i dubinu svoje tuge. - Upoznala sam jednog muškarca. Divnog muškarca.

- I to je loše? - upitao je Karter. - Ne, čekaj! Znam! Nije tako zgodan kao ja. Jesam li u pravu? Malo njih jeste, draga moja, ali to je njihov usud. Nemoj dozvoliti da te to obeshrabri.

Ališa je cenila njegove napore da je razveseli, i nasmejala se. - Podjednako dobro izgleda. Ali je privlačan na drugačiji način.

- Da li bi nam se dopao?

- Veoma. - Po prvi put posle dužeg vremena, Ališa je osećala kako joj se polako vraća snaga. Opisala im je Pirsu i slatko su se smejali dok im je prepričavala kako su se upoznali. - Trebalo je da nas vidite. Izgledali smo kao tri žrtve brodoloma. Dejvid i Adam su istrtiljali sve porodične tajne pred potpunim strancem. Ja sam se brinula za njihove živote i svoju čednost.

- Ali, ispostavilo se da je on princ na belom konju.

- Jeste. - Ališa je pokušala da obriše suze koje su joj razmazivale šminku. - Divan je sa dečacima, pažljiv i strpljiv. Obožavaju ga. Njegova ćerka...

- Oženjen je? - upitala je Sloun.

- Nije, već je godinama razveden. Njegova ćerka ima dvadeset jednu godinu. Divna je. Došla je na večeru jedne noći dok smo bili na planini. Čitavu nedelju smo proveli u njegovoj brvnari.

- Toliko o tvojoj čednosti - prokomentarisao je Karter, podrugljivo je prekoravajući. - Zaplet se usložnjava.

- Jesi li zaljubljena u njega, Ališa? Prestala je da se trudi da prikrije svoje suze. - Jesam, jesam.

- A šta on oseća prema tebi?

- Rekao je... rekao mi je da me voli. I verovala sam mu. Obožavao je dečake.

- Sada govoriš u prošlom vremenu - tiho je primetio Karter.

- To je zato što ne možemo biti zajedno. Imamo, imali smo problema.

- Kakvih problema? - upitala je Sloun. - Je li nasilan? Sado-mazohista? U slobodno vreme radi kao makro? - Karter je uvek voleo da maksimalno komplikuje zaplete.

- Ne, ništa od toga.

- Kartere, molim te - blago ga je prekorila supruga. - Reci nam, Ališa. Zašto ti i Pirs ne možete da budete zajedno?

- On je smrtno bolestan.

Sloun je tiho promrmljala: - Oh, dragi bože, ne. - Karterov odgovor je bio mnogo grublji i rečitiji.

- To jest, postoji velika verovatnoća da je teško bolestan. Još uvek nije dobio rezultate svih testova. Možda se ispostavi da se radi o bolesti koja se uspešno drži pod kontrolom, ali on se ponaša kao da to uopšte nije verovatno. I ja moram da prihvatim njegovu odluku.

Bračni par na drugoj strani telefonske linije, u San Francisku, neko vreme je ćutao. A onda je Karter upitao: - Zašto?

- Šta zašto?

- Zašto moraš da pretpostaviš da će umreti i da se ponašaš kao da je to neizbežno?

Ališa je krenula u ofanzivu. - Već sam izgubila jednog muža, Kartere. Ako Pirs umire...

- Svi umiremo.

Ostala je bez daha. Knedla joj je zapela u grlu i nije znala šta da odgovori. - Kako... kako to misliš?

Mogla je da ga zamisli kako polako smišlja šta da kaže dok ga Sloun mirno i ćutke posmatra. Uvek je bila tako smirena. - Ališa, od trenutka kada se rodimo, svi umiremo. Život ne dolazi sa garancijom o dužini trajanja.

- Ali ne živimo sa saznanjem kada će se to desiti.

- Ne, u pravu si. Ali zašto ti to onda radiš? Ti čak i ne znaš zasigurno da je Pirs ozbiljno bolestan. Vas dvoje odbacujete tu fantastičnu vezu. Logika vam je potpuno blesava.

- Kartere - ponovo ga je upozorila Sloun. Dobro ga je poznavala i znala je da je, kada se jednom zahukta i namerači da nešto uradi, spreman da pomeri i planine kako bi došao do cilja. - Šta si ti rekla kada ti je Pirs objasnio svoj problem? - upitao je Ališu.

- Zapravo ništa. Bila sam potpuno zapanjena. Svakako nisam mogla da mu kažem, vrati se ako si zdrav, i nemoj ako ćeš umreti.

- Zastenjala je i pokrila se slobodnom rukom. - Da sam samo ja u pitanju klečeći bih ga molila da ostane. Ali ne mogu to da uradim svojim dečacima. Njima je potreban otac. Ne bi podneli da izgube Pirsu kao što su izgubili Džima.

- Da li misliš da im je bolje bez njega nego sa njim, bez obzira na to koliko vremena provedu zajedno?

U glavi je vratila prethodnih nekoliko dana. I oni su se ponašali čudno, nimalo živahno kao obično. Nisu bili srećni. Bili su tužni. Ćutke su se durili i optuživali je da je ona oterala Pirsu. - I njima nedostaje. Oni ga vole.

- A ti? Je li tebi bolje bez njega, makar bio i bolestan?

Nije morala da razmišlja o odgovoru. - Nije.

- Ališa, da te pitam nešto - nastavio je Karter. - Da si znala da će Džim umreti onda kada je umro, da li bi i dalje želela da sa njim provedeš vreme koje ste proveli zajedno? Da li bi se odrekla ijednog dana, ijednog minuta koji si podelila sa njim? Kada bi mogla da biraš, da li bi se odrekla svog života sa njim, svojih dečaka, ljubavi prema njemu?

- Oh, Kartere - potpuno joj je bilo jasno kakvu joj je poruku slao. - Naravno da ne bih. Trudila bih se da svaki zajednički dan proživim punim plućima.

- Isto tako bi trebalo i sada da razmišljaš. Svi živimo od danas do sutra. Baš svi. Da li ti današnji dan živiš onako kako bi želela? Kao da ti je poslednji? Šta bi uradila kada bi ovo bio poslednji dan tvog života? Sa kim bi želela da ga podeliš?

Sa Pirsom, Dejvidom i Adamom. Nije ni shvatila da je naglas izgovorila njihova imena dok nije čula kako se Sloun tiho smeje. - Dakle? Zašto i dalje razgovaraš sa nama?

Ališino telo kao da je ponovo oživelu. Jedva da je mogla da kontroliše taj nagli priliv energije. - Ali, šta ako on to ne prihvati? - rekla je nervozno. - šta ako se povuče i ponovo zaključa da je na duge staze ovako bolje?

- Ubudi ga da nije u pravu - rekla joj je Sloun.

Ališa se sada smejala. - Tako je! Upravo ću to uraditi. Neću ga ostaviti na miru dok se ne preda. Oh, obožavam vas! Obožavam vas!

- Reci Pirsu da ga obožavaš. Mi već znamo da nas voliš - rekao je Karter.

- Važi. Zdravo. Moram da idem...

- Javi nam se da nam ispričaš kako je prošlo - požurila je Sloun da doda pre no što je spustila slušalicu.

- Hoću. Čao.

Jedan trenutak je stajala nasred kuhinje kršeći prste na rukama. Toliko toga je trebalo uraditi i nije znala odakle da počne. Sudovi? To može da sačeka. Morala je da se obuče.

Pojurila je u spavaću sobu, popravila šminku ukočenim prstima, navukla odeću na sebe i uspela da se nekako pribere. Ostavila je poruku dadilji izvinjavajući se što je kuća u haosu i odjurila ka kolima.

- Pa ja ne znam adresu njegove kancelarije - rekla je sama sebi pošto je krenula niz ulicu. Naglo je zakočila, izletela iz kola, ponovo se vratila u kuću, otvorila imenik, nervozno prevrtala stranice, iscepala jednu i ponovo doletela do kola.

Zgrada u kojoj se nalazila Pirsova kompanija ličila je na kulisu za *Ratove zvezda*. Uletela je bez daha, unoseći sa sobom nemir u dostojanstveni prostor foajea. - Gospodin Reynolds, molim vas.

- Kancelarija se nalazi na trećem spratu - odgovorila je recepcionistkinja. - Liftovi su tačno iza vas.

- Hvala vam. - Cupkala je ispred lifta dok se vrata nisu otvorila, preturajući po glavi šta će mu reći kada ga bude videla. Sigurno će se pobuniti. Moraće da se dobro pripremi kako bi opovrgla svaki njegov argument.

U prednjoj kancelariji je zatekla sekretaricu za radnim stolom. Iza nje su se nalazila vrata sa Pirsovим imenom izbrušenim na zlatnoj pločici. - Želela bih da vidim gospodina Reynolds, molim vas.

Sekretarica je delovala zbunjeno i pogledala je u agendu na stolu. - Da li imate zakazano?

- Nemam, ali mislim da će želeti da me vidi. Recite mu da Ališa Rasel želi da razgovara sa njim.

- Žao mi je, gospođice Rasel, ali gospodin Reynolds nije ovde.

Tupavo je zurila u ženu za stolom. - Nije ovde?

- Jutros se javio i rekao da danas neće dolaziti na posao. Ako biste želeli da zakažete sastanak, ili da porazgovarate sa nekim drugim...

- Ne, ne, hvala vam - odgovorila je Ališa odsutno, i istim putem se vratila na parking. Osećala se potuno poraženo. Izgubljeno. Besciljno. Kao lansirana raketa bez cilja.

I šta sada? Da čeka i nada se da će on nju kontaktirati? Nema šanse! Ona mora njega da pronađe. I to danas! Odmah!

Ponovo je ušla u automobil i odvezla se do najbliže javne govornice. Niko se nije javljao na telefon u njegovoj kući. Kriši verovatno takođe nije kod kuće. Zar nema časove...

- Halo?

- Kriši - odahnula je Ališa. - Da li znaš gde je Pirs? Da nije slučajno sa tobom?

- Nije. Trebalo bi da je u kancelariji.

- Bila sam tamo. Danas neće ići na posao.

- Da li se nešto desilo?

- Ne, ne, sve je u redu. - Nije želela da uznemirava Kriši. - Samo moram da ga vidim.

- Baš mi je drago što to čujem. Juče sam sa njim razgovarala i zvučao je kao potpuno očajan čovek. Rekao mi je da ste prestali da se viđate. Bilo bi sjajno kad biste vas dvoje konačno prestali da se preganjate i počeli da se ponašate normalno.

Ališa se slabašno nasmešila. - Radim na tome. Preklinjaću ga ako bude bilo potrebno.

- Odlično. Mislim da će mu se dopasti da ga malo preklinješ. To ima veze sa krizom srednjih godina i tim stvarima.

Srednje godine? - Izvini što sam te uznemirila, Kriši. Naći ću ga.

Ališa je saznala još jednu stvar tokom ovog razgovora: Pirs se čvrsto držao svoje odluke da ništa ne kaže svojoj ćerki o potencijalnoj bolesti. Možda je to bilo njegovo pravo. Ali kako je mogao da kroz sve to prolazi usamljen, da se sam nosi sa tolikim bolom? Više neće morati. Ne ako ona o tome bude odlučivala. Ališa je okrenula ključ u kontakt bravi svog automobila i krenula uz škripu kočnica.

Parkirala je automobil ispred gvozdene kapije. Džip koji je vozio dok su bili u brvnari bio je parkiran pored kuće, ali njegovog sportskog automobila nije bilo na vidiku. Nije bio kod kuće. Pa dobro, čekaće ga. Spustila je prozore na svom automobilu.

Čekaću koliko god bude bilo potrebno.

Strpljivo je čekala satima. Vreme je brzo prolazilo; zažmurila je i prepustila se sećanjima. Prisećala se svega. Od samog početka. - *Mama, ovde je neki čovek.*

Prišećala se bezbroj načina na koje ga je volela, iznova i iznova. Kada je primetila da se aerodinamični sportski automobil penje uz brdovitu stazu, mirno je izašla iz svojih kola i čekala je ispred kapije kada je do nje stigao.

Lice mu je bilo potpuno blede kada je izašao iz kola. Prišla mu je samouvereno i odlučno, obavila mu ruke oko struka i spustila glavu na njegove grudi.

- Volim te, Pirse Rejnoldse. Potreban si mi koliko god mogu da te imam. Četrdeset dana ili četrdeset godina, ali moram da te imam. Molim te, ostani sa mnom.

Zagrlio ju je snažno, kao čeličnim mengelama. Sputio je glavu na njenu i pritisnuo svoje usne u njenu kosu. Držao ju je toliko čvrsto da je mogla da oseti ritmične otkucaje njegovog srca u grudima privijenim uz nju. - Ljubavi moja - divlje je prošaputao: - Najmilija, najdraža ljubavi moja.

10.

- Da li sada trebamo da iznesemo tortu? - upitao je Adam.
- Da li *treba* da iznesemo tortu. I da, treba da je iznesete na sto.
- Nemoj se truditi da ga ispravljaš, Kartere - rekla mu je Ališa. - ja sam pokušala. Bez uspeha.

- Ali, skapiraćeš ti to, zar ne, Adame?
- Naravno - promrmljao je Adam usta punih rođendanske torte.
- Sloun, hoćeš li tortu? - upitao je Karter svoju ženu.
- Naravno da neću! - uzviknula je izbegavajući ogromno parče kojim joj je mahao ispred nosa. - Pokušavam da povratim vitku liniju.

- I dobro ti ide - razvratno je rastegao. - A šta je sa Džefrijem Stajnbekom Medisonom? Može li on da dobije parče torte?

- Treba li da jede tortu? - pobeđnički je dobacio Adam i svi su se nasmejali.

Ališa se smešila dok je u krilu držala malog dečaka, bebu svojih prijatelja. Upoznala ga je toga jutra kada su im Karter i Sloun došli u goste. Baštenska zabava bila je organizovana u čast Džefrija koji je upravo navršio tri meseca. Dok je Karter završavao posluživanje torte i pružao tacne Dejvidu, Kriši i mladom čoveku koga je dovela sa sobom, Ališa je nežno tepala dečaku koji je nekim čudom uspeo da zadrema uprkos metežu oko njega.

- Volela bih da je Pirs sa nama - tiho je rekla Sloun sedajući pored skrušene Ališe.

Ališa je duboko uzdahnula i razgledala lica svojih milih i dragih okupljenih oko baštenskog stola. - I ja bih volela da je ovde, Sloun. Dopalo bi mu se sve ovo, rođendanska torta, deca. Toliko je želeo da upozna vašu bebu.

Kriši se odvojila od ostalih i prišla dvema ženama. - Ne budi tužna - rekla je, s ljubavlju obgrlivši Ališu oko ramena.

- Nisam - odgovorila je vedro Ališa, previše vedro. - Stvarno nisam.

Krisin osmeh je polako bledeo. - Ja jesam. Nedostaje mi tata.

Ališa ju je uhvatila za ruku i čvrsto je stegla u znak neizgovorenog razumevanja.

Prišao im je Karter. U jednoj ruci je držao tanjir sa velikim komadom torte i čučnuo je pred Ališu. - Hoćeš li ti pojesti ovo, ili ću morati da ga dam Džefu?

Ališa se nasmejala. - Nisam gladna, ali hvala ti u svakom slučaju.

- Dakle, Džefri, dečko moj, na tebe je red. - Zahvatio je prstom ukusan fil i gurnuo ga u bebina usta. Džef je sa uživanjem bučno mljackao.

- Kartere, da se nisi usudio da bebi daješ još kolača - izgrdila ga je Sloun.

- Ali, sviđa mu se! - Karter je bio potpuno opčinjen svime što bi njegov sin uradio.

- Upropastićeš mu zube.

- Pa on još uvek nema zube.

- Oh. Svejedno, kada ih bude dobio, pokvariće se.

Ališa se smeškala slušajući njihovu raspravu. Bili su tako očigledno srećni zajedno, tako očigledno zaljubljeni do ušiju. Ponovo je zasuzila.

- Šta je bilo, Ališa? - nežno je upitala Sloun. Karterovo dobro raspoloženje je splasnulo dok je posmatrao tužan izraz na Ališinom licu. Krisine oči, slika i prilika očevih, takođe su se zamaglile.

- Nedostaje mi Pirs. Gospode, koliko mi nedostaje. Kako je moguće da to toliko boli?

- Biće bolje - rekla je Sloun. Uznemirena Ališinom tugom, nemoćno ju je tapkala po leđima.

Ali, utehe nije bilo i svi su sedeli u tišini, slušajući kako dečaci gnjave Krisinog dečka raspravom o igri Lejkersa⁸ te sezone.

- Jeste li mi sačuvali komad torte?

Ališa umalo nije ispustila Džefa kad je skočila i okrenula se na zvuk tog glasa. Stajao je na vratima trema široko se osmehujući. - Iznenadenje! Uspeo sam da se izvučem ranije.

- Pirse - prošaputala je Ališa, predala Džefa Sloun i pojurila ka svom mužu. - Pirse - ponavljala je dok mu se bacala na grudi. Strasno su se zagrlili.

- Tata, tata! - povikali su dečaci. Napustili su svog novog prijatelja, preleteli preko dvorišta, preskočili stolice i Ališine pažljivo negovane begonije i okačili se Pirsu o noge. Pogledavši svoju ženu uz osmeh koji je značio „vратићu se tebi kasnije” kleknuo je i srdačno ih zagrlio. - Jesi li nam nešto doneo? - Bili smo dobri. - Nismo gnjavili mamu, baš kao što smo ti obećali.

- Uh, baš ste mi nedostajali, mangupi jedni! - rekao je s ljubavlju im mrseći kose. - I da, doneo sam vam nešto. Ali prvo želim da pozdravim naše goste i upoznam novu bebu.

Ceremonijalno su mu prineli Džefa na upoznavanje. Poljubio je Sloun u obraz i čestitao joj na divnom sinu. - Liči na majku, naravno - rekao je šaljivo zlobno dok se rukovao sa Karterom.

Pisac se nasmejao. - Još uvek si ljubomoran na mene, sve mi je jasno. Ali, zašto se žališ? Na kraju je ipak tvoja. - Dva muškarca su se upoznala na venčanju i odmah su se dopali jedno drugom. Među njima se razvijalo pravo prijateljstvo. - Odakle stižeš? Čini mi se da je Ališa pominjala Atlantu.

- Tako je, morao sam da lično isporučim avion koji smo projektovali za jednu veliku korporaciju. Nikako nisam mogao da promenim raspored aktivnosti. Žao mi je što nisam bio ovde da vas dočekam.

- Drago mi je što si se konačno pojavio. Već smo potrošili dve kutije papirnih maramica od kako smo doputovali. - Karter je šaljivo čupnuo pramen Ališine kose. - Odustao bih neko vreme od poslovnih putovanja da sam na tvom mestu, Pirse. Ona ne može bez tebe ni jedan jedini dan.

---

⁸ Lejkersi iz Los Andelesa: (engl.) LA Lakers: čuveni američki košarkaški tim. (prim. prev.)

- Sada smo se prvi put rastali od kako smo se venčali. - Nežno je poljubio Ališu. - Veruj mi, vratio sam se čim sam mogao.

- Nismo te uopšte očekivali - umešala se Krisi, prilazeći ocu i srdačno ga grleći. Nije više bilo napetosti među njima. Sada su otvoreno pokazivali ljubav koju su osećali jedno prema drugom. - Tata, htela bih da te upoznam sa još jednim umetnikom. Ovo je Džon. On ilustruje reklame.

Pirs se rukovao sa Krisinim dečkom. Na trenutak su se dva muškarca međusobno odmeravala i izgledalo je da su se jedan drugom dopali jer su se obojica srdačno nasmešili.

- Drago mi je što si se vratio - rekla je Krisi. - Ališa je van sebe već tri dana. Nije baš naročito zabavna kad je takva.

- Plakala si? - upitao je spustivši poverljivo glavu ka njoj.

- Jesam - tiho je odgovorila. - Kako je bilo u Atlanti?

- Hladno i usamljeno. - Reči su bile upućene samo njoj i privukao ju je bliže sebi.

- Ali sinoć smo pričali telefonom.

- Nije baš isto kao kada si u krevetu pored mene. - Sklonio joj je jednu loknu sa obraza i nežno je uvrtao među prstima.

- Mislila sam da nema šanse da se vratiš pre ponedeljka.

- Izmislio sam gnusnu laž o tome kako je moj sin povredio oko u školi i da sam potreban kod kuće.

- Pa i nije baš potpuna laž - rekla je, ušuškavajući se u njegovom zagrljaju. - U svakom slučaju, drago mi je što si se vratio.

- I meni. - Obuhvatio joj je vilicu rukom i nagnuo joj glavu unazad kako bi je poljubio. Usnama ju je jedva dodirnuo i to ni njoj ni njemu nije bilo dovoljno. Ne obazirući se na publiku, okrenuli su se jedno drugom i prepustili strasnom poljupcu. Kada je jezikom prošao u njena usta, savila mu je ruke oko vrata.

Krisi se podbočila glumeći strogoću. - Za boga miloga, vas dvoje, šta će moj novi momak da pomisli?

- Mislim da je dobio sličnu ideju - odgovorio je Džon, uhvatio je za ručni zglob i povukao je iza kuće.

- O, ne! - zakukao je Adam. - Nikada nećemo dobiti poklone.

Dejvid je vrteo glavom, mali sedmogodišnji mudrac. - Kada počnu ovako da se ljube, treba im mnogo vremena da prestanu - ozbiljno je rekao Karteru i Sloun.

- Stvarno? - upitao je Karter smeškajući se svojoj ženi.

- Moram da nahranim Džefa - šapnula mu je i senzualno ga usnama očešala po uhu.

- Super. To najviše volim da gledam - rekao je, a oči su mu zasijale.

- Ti moraš da raspremiš dvorište. Zamoli Dejviđa i Adama da ti pomognu.

Lice mu se snuždilo. - To uopšte nije zabavno, Sloun, uopšte nije zabavno - povikao je za njom dok je ona smešeći se nestajala u unutrašnjosti kuće. Dok je prolazio pored Pirsu i

Ališe, koji su i dalje stajali čvrsto zagrljeni, promrmrljao je: - Kontrolišite se malo, molim vas. Zbog vas sam potpuno napaljen.

Konačno su se razdvojili, očiju blistavih od probuđene želje. Ugao Pirsovih usana iskrivio se u seksi osmeh. - Poznat mi je osećaj.

Karter i Pirs su pekli meso na roštilju dok je Ališa pripremala ostatak obroka u kuhinji. Bila je dva puta veća od one u njenoj kući i od kada se udala za Pirsu ponovo je počela da uživa u kuvanju.

Večerali su u trpezariji koja je do tada veoma retko upotrebljavana. Bio je to glasan i veseo obed. Dejvid i Adam su se uglas takmičili da pridobiju Pirsovu pažnju. Džef je kenjkavio dok Sloun nije bila primorana da ustane od stola i promeni mu pelenu. Džon je bio brbljiv baš kao i Krisi i izgledalo je da mu buka i komešanje uopšte ne smetaju. Potpuno se uklopio. Pirs i Ališa su razmenili poglede odobravanja.

Uz pomoć svih prisutnih, veoma brzo su raspremili ostatke obroka u trpezariji i u kuhinji. Krisi i Džon su otišli, obećavši da će ih uskoro ponovo posetiti i da će kupiti Karterov novi roman. Dečaci su otišli na spavanje. Džef je smešten u svoju pokretnu nosiljku. Pošto je Karter upravo preuređivao svoju kuću na plaži kako bi dodao sobu za bebu, pristali su da provedu noć kod Pirsu i Ališe.

- Jeste li sigurni da imate mesta za nas? - upitala je Sloun Pirsu.

- Godinama sam sam samcit lutao ovom kućom. Ne mogu da ti opišem koliko sam srećan što je konačno puna sveta.

- Sigurna sam da se značajno smanjila od kada su se Dejvid i Adam uselili - rekao je Karter uz osmeh.

Pirs je uhvatio Ališu za ruku. - Dopada mi se upravo ovako.

Pošto su popili po još jednu šolju kafe, Medisonovi su se povukli u jednu od gostinskih spavaćih soba.

- Hoćeš li da ti operem leđa?

Pirs se okrenuo na vreme da kroz oblak pare koji ga je obavijao vidi kako žena kojom se venčao pre četiri meseca ulazi u tuš kabinu. Pružio je ruku ka njoj i privukao je sebi. - Da li treba uopšte da pitaš? - Usne su mu bile na njenom vratu, grickale su je i njuškale.

- Gde je sapun? - upitala je hrapavim glasom. Skliznuo je rukama preko njene vlažne kože, pronašao dojke, milovao ih, dražio, a zatim uzmakao jedan korak unazad da se divi rezultatima koje su njegovi dlanovi proizveli.

Pružio joj je mirišljavi sapun. Dok su se ljubili gladnih i željnih usana, ona je nasapunala ruke i obuhvatila ga oko struka. Polako mu je i senzualno masirala leđa. Dojkama je okrnula njegove maljave grudi.

- Jesam li ti nedostajala? - upitala je. Svojim hirovitim jezikom je proveravala reakciju njegovih napetih bradavica.

Zastenjao je od zadovoljstva. - Svakog minuta. Bio sam očajan.

- I ja. - Koža na leđima mu je bila glatka i mokra pod njenim dlanovima. Prešla je preko uskog struka i spustila ruke na njegovu čvrstu i mišićavu zadnjicu. - Da li si gledao druge žene?

- Kakve žene? U Atlanti uopšte nema žena.

- Njen smeh se uskoro pretvorio u drhtav uzdah želje. Nežno je stezao vrhove njenih bradavica između prstiju. Još su više napupile pod blagim drhtavim dodirima njegovog jezika.

- Kladim se da su te žene gledale. Imaš super guzu. - Obema rukama je stisnula objekat svog divljenja.

Slegnuo je ramenima. - Možda mi je par stotina njih uputilo po neki izazivački pogled. Šta mogu kad mi je zadnjica tako privlačna. -Jauknuo je kada ga je Ališa pljesnula otvorenim dlanom.

Veselo su se smejali dok im se usne nisu pronašle pod zamagljenim mlazom i spojile u obezglavljujući poljubac. Žedno je pio sa njenih usana. Ona ga je milovala po zadnjem delu butina koliko god je mogla da dohvati, a onda je polako prešla na predeo između njih.

- Ališa - zastenjao je.

- Hmmm? - bila je zauzeta uživajući u ukusu njegovih usta.

- Treba da me opereš i spreda.

Ponovo je uzela sapun i polako nasapunala ruke. Posmatrala ga je kroz oblak pare koji se kovitlao oko njih, kroz vodenu izmaglicu mlaza na tušu, očima mu jasno stavlajući do znanja koliko je seksualno uzbuđuje.

Spustila je ruke na njegove snažne grudi i počela da ga masira u širokim krugovima. Pravila je neobične figure od pene po njegovim maljama. Masirala je te snažne mišiće talentovanim prstima koji su tokom poslednjih nekoliko meseci razvili nove veštine zavodenja. Spuštala se niz njegova rebra, milujući svako ponaosob. Nevaljalim kažiprstom je prešla preko svilenkastih maljica u dnu njegovog stomaka, ispod pupka sve do tamnog žbuna u kome se jasno ocrtavala njegova muškost. Ruke su joj bile klizave, vlažne, grešne. Bio je čvrst, topao, gladak.

Blago se savio u kolenima i podigao je ka sebi, pridržavajući je rukama ispod kukova. Rukovođen njenom rukom, polako je prodirao nagore do potpunog posedovanja.

Naslonila je glavu na njegova prsa, dajući se nesebično. Držao ju je u naručju. Nežnost sa kojom ju je grlio bila je u suprotnosti sa vatrometom strasti koju su delili.

Dugo pošto je vrhunac prošao, stajali su pod mlazom vode, drhteći od naknadnih potresa strasti, vibrirajući od ljubavi sve dok hladna voda nije smirila njihova uzavrela tela.

Mnogo kasnije, ležali su u krevetu okrenuti jedno ka drugom, topli, pospani, zadovoljeni. Prelazio je preko njenog lica svojim smaragdnom očima. Lenjo se igrao pramenovima njene kose.

- Volim te - rekao je jednostavno.

- Znam.

- Da li znaš koliko?

- Saznajem svakoga dana. Nadam se da nikada neću do kraja upoznati dubinu tvoje ljubavi kako bi mi svaki naredni dan doneo radost novog otkrića.

Poljubio joj je dlan i osetila je kako se smeška. - Trebalo bi da to ponoviš Karтеру. Mogao bi da upotrebi tu rečenicu u nekom od narednih romana. Baš je dobra.

Prstima je iscrtala liniju njegovih usana. - Ali to je istina. Nisam ni bila svesna koliko te volim, koliko si mi životno važan, dok nisi otišao.

- Prolazila je prstima kroz malje na njegovim grudima i ljubila mu napete mišiće ispod njih.

- Nikada se više nećemo razdvajati. Razočarano je zastenjala i bacila se na leđa.

- Oh, Pirse, potpuno sam zaboravila. Sledeće nedelje moram u Dalas. Jedan čuveni dizajner ima reviju u jednom butiku i treba da idem da se upoznam sa njim i ubedim ga da dođe u *Super krpice*. A i put u Njujork se opasno približio.

Prelazio je pogledom preko njenog tela, uživajući u njenim oblinama, diveći se njenom tenu boje zrele breskve, tananosti njenog skeleta, bujnosti njenih grudi, zovu njene ženstvenosti, koja se nazirala meka, vlažna i osenčena pod slabom svetlošću lampe na noćnom stočiću. -Izmisliću neki službeni put i ići ću sa tobom.

- Dodirnuo joj je dojkę, poljubio je. Rukom je lutao niže.

Pokrila je ruku kojom ju je milovao svojom i pritisla uz sebe. - Nadala sam se da ćeš tako nešto predložiti. Gotovo da nismo imali prilike da budemo sami od kako smo se venčali.

- Onaj vikend u brvnari sa Dejvidom i Adamom ne smatraš medenim mesecom? - šaljivo je upitao.

- Pa, bar smo tog puta nas dvoje delili krevet. - Tiho se nasmejala i rukom prošla kroz njegovu srebrnosmeđu kosu. - Malo muškaraca bi bilo spremno da se zabavlja sa udovicom sa dvoje superenergične dece, a još manje njih da se njome i oženi i preuzme tu veliku odgovornost.

- Želeo bih te i da si imala deset sinova. A što se dečaka tiče, vrlo dobro znaš da je njihovo vaspitanje i briga o njima za mene privilegija za koju sam mislio da je nikada neću imati. Volim ih svim srcem.

- Znam da ih voliš. Ti si divan otac. Najbolji na svetu.

Opustila se dok ju je milovao dužinom celog tela, ležala je mirno i podatno, uživajući u njegovom očiglednom divljenju. - Da li znaš šta najviše volim kod tebe?

- Znam, već si mi rekao. Moju guzu. Zakikotao se. - Nije tačno. Rekao sam da mi je to prvo privuklo pažnju.

- Oh, izvinjavam se na pogrešnom tumačenju. - Nasmejala se, ali je primetila da se on uozbiljio.

- Volim te zato što si bila spremna da ideš sa mnom na sve ili ništa, da se i sa smrću suočiš zbog mene. - Pomilovao ju je po obrazu i pogledao blistavim očima duboko prodirući u njene. - Pričaš o žrtvi koju ja podnosim što sam preuzeo brigu o tebi i o dečacima. Da li ti shvataš koliku si ti žrtvu bila spremna da podneseš zbog mene?

- To što sam došla za tobom nije nikakva žrtva, Pirse. Bila je to potpuno sebična odluka.

Želela sam te, bio si mi potreban. Morala sam da te dobijem. I ne zato što nisam mogla da se snađem bez tebe. Naučila sam da vodim računa o svojoj porodici, ali me to nije ispunjavalo. Dokazala sam sebi da sam za to sposobna, ali nisam želela da budem sama. Bio si potreban mojoj duši, ne mom razumu.

- Ipak je bilo potrebno hrabrosti da dođeš kod mene ne znajući rezultate testova. - Zatvorio je oči i odmahnuo glavom. - Kad samo pomislim kako sam upravo u trenutku kada si ti odlučila da budeš sa mnom bez obzira na sve sedeo u ordinaciji svoga lekara koji mi je saopštio dobre vesti.

- U zdravlju i u bolesti. I da su testovi bili pozitivni, i tada bih te želela. - Nežno ga je poljubila. - Ali sam beskrajno zahvalna Bogu što je sve u redu.

- I ja sam. - Čvrsto ju je zagrlio. - Od prvog trenutka kada sam te ugledao, želeo sam da sa tobom dočekam starost. Želim da se bar još pedeset godina budim sa pogledom na tvoje lice.

Izgovorila je njegovo ime dok su im se usne spajale u dug i dubok poljubac. Palčevima mu je milovala jagodice na obrazima dok su se razdvajali. - Imaćeš bar toliko. Tvoj doktor je rekao da poslednje analize ukazuju da odlično reaguješ na terapiju koju ti je propisao.

Rukama je prelazio preko njenog tela, neprestano željan osećaja njene kože pod svojim prstima. - Ako se budem osećao zdravijim nego sada mogao bih umreti od iscrpljenosti. - Pritisnuo ju je na jastuke i legao preko nje.

- Pirse - pobunila se sa uzdahom kada joj je konačno oslobodio usta kako bi joj ljubio vrat. - Dok smo vodili ljubav u kupatilu niko nije mogao da nas čuje, ali imamo goste na spavanju, zar si zaboravio?

Nežno ali odlučno obuhvatio joj je oba ručna zgloba svojom šakom i podigao joj ruke iznad glave kako bi imao potpun pristup njenoj nagoti. Čak je i nežno dunuo kako bi uklonio neposlušne pramenove kose koji su mu zaklanjali vidik. Njegov vreo dah joj je žario kožu i ježila se od dodira tih čarobnih oblačića vazduha. Izluđujuće lenjo prešao je kažiprstom preko unutrašnje strane njene mišice sve do grudi.

Tiho je zacvilela, nestrpljivo podigla kukove i raširila noge oko njegovih. Svaki uskraćeni pokret izazivao je njeno blago protivljenje.

Slobodnom rukom joj je obuhvatio dojku i blago je podigao. Veštim palcem se igrao njenom bradavicom. - Karter i ja smo se dogovorili. Mi nećemo prisluškivati njih i oni neće prisluškivati nas.

- Ali Džef ima samo tri meseca. - Ošto je uzdahnula kada joj je jezikom prešao preko vrha dojke.

- Znaš kako je Karter kreativan. - Uzeo je bradavicu u usta i blago je sisao. Utroba joj se zgrčila od senzualnih milovanja njegovog jezika.

Zaboravila je o čemu su pričali. Rukama i usnama je štimovao i vodio ka vrhuncu strasti. Sada je već dobro poznavala signale, ali još nije prestala da se čudi intenzitetu svojih senzacija. Svaki put kada bi vodili ljubav, bio je to jedinstveni doživljaj koji je dodavao još jednu dimenziju svim načinima na koje su se voleli.

- Raširi noge. Dozvoli mi da te dodirujem - promrmljao je.

Ruka mu je skliznula preko glatke zategnute kože grudi i stomaka. Lagano je prešao preko mekanog grma maljica, a potom obuhvatio čarobni brežuljak svojim dlanom. Savio je prste na unutra i osetio koliko je orošena od želje za njim. - Ahhh, tako si slatka - dahtao je.

Sa beskrajnom ljubavlju, ali posesivno, odao je poštu njenoj ženstvenosti. Posmatrao je kako joj se oči magle od rastuće strasti. Blago joj je ogrebao grudi i stomak bradom od jednog dana. Jezikom joj je kupao pupak dok su je njegovi prsti vodili u ekstazu.

- Pirse, voli me.

- Volim te, ljubavi moja.

- Unutra. Molim te, odmah.

Obavila je svoje butine oko njegovih, on je zavukao ruke pod njene kukove i podigao je ka sebi. Dotakao ju je baršunastim vrhom, ušao, kupao se u njenom melemu. Zatim je njegova čvrsta punoća uronila u njenu mekotu, sve dublje i dublje dok nisu osetili slast potpunog spajanja.

Vešto se krećući, govorio joj je o dubini svoje ljubavi. Šapatom joj je sipao ljubavne reči u uho, izgovarajući ih kao mantru koja je pratila valovite pokrete zbog kojih se silovito izvijala ka njemu. Rukama je klizio preko njenog tela, preko kukova i bedara, da bi se zatim ponovo vratio do grudi, nežnojoj masirajući dojke; do dirivao je sve ono što je za njega predstavljalo vođenje ljubavi, sve ono što je za njega bila žena, sve ono što je za njega bila ljubav.

Zatim su se čvrsto držali jedno za drugo kada je nastupila erupcija. Bila je silovita, ali i beskrajno nežna. Još dugo pošto se razarajuća oluja smirila, potresali su ih blagi talasi strasti.

Ostao je duboko u njoj. Podigavši se, zagledao je se u njene oči. Ostao je zarobljen u njenom pogledu punom ljubavi, svesno se utopio u njemu. Glasom pijanim od snage osećanja rekla mu je: - Nisam znala šta ljubav znači dok nisam tebe upoznala.

Zario je prste u njenu kosu. Poljubio joj je obrve, nos, dodirnuo joj usne svojim. - Nisam znao šta znači *živeti* dok nisam tebe zavolio.

Te noći su još dugo, dugo slavili ljubav i život.

Posle muževljeve smrti, Ališa Rasel pokušava da bude dobra samohrana majka svojoj dvojici sinova. Ali kada iznenadna planinska oluja dovede u pitanje uspeh njihovog prvog porodičnog putovanja u planine, Ališa mora da se osloni na pomoć potpunog stranca. Ubrzo će joj taj neobični muškarac ponuditi mnogo više od skloništa od oluje. Privlačan, strastven i misteriozan, Pirs Reynolds obasipa pažnjom Ališine sinove kojima je očajnički potrebna figura oca, i podseća je kakav je osećaj biti voljena i željena. Ipak, iako Pirs navodi Ališu da istražuje svoje tek probuđene strasti, nikako joj ne dozvoljava da mu se potpuno preda, odbijajući da sa njom podeli svoju najdublju tajnu. Ališa je sigurna da ga ne sme pustiti da ode iz njenog života; samo je pitanje kako će ga uveriti da je spremna da u ime njihove ljubavi rizikuje sve.

Čarobno senzualna priča o neočekivanoj i neodoljivoj vezi mlade žene sa strancem – muškarcem koji će joj zauvek promeniti život.

